Asude Bahçe

Funda Uçuk Er

"Parçaların dökülecek, azalacaksın
lakin sana vurulan her darbe
seni sen yapacak."
Şeyh Galip

3. Baskı

cezve
kitap

CamScanner ile tarandı

FUNDA UÇUK ER

Bir sonbahar sabahı, Adana'nın ılık kollarına doğdu. Yeşilin her bir tonuna meftun bir gezgin, doğanın tüm güzelliğini tefekkürle keşfeden bir kâşif, kendine olan tekâmülünde tasavvuf yolunda bir yolcu, öğrencilerine sevecen bir öğretmen ve ruhu yazma tutkusunu ile çevrili heyecanlı bir yazar.

Daha evvel yayınlanmış üç kitabı bulunmaktadır. On bir yıllık evli ve iki çocuk annesi. Yurt genelinde eğitim ve çocuk üzerine gönüllü seminerler verdi, veriyor. Ebeveynlerin dikkatini unuttukları değerlere çekmeyi hedefliyor. Zira çocukluğu insanın anavatanıysa ona hepimizin sahip çıkması gerekmez mi?

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"'Öl ve sonra kendi küllerinin arasından yeniden doğ!' deseler, hiç tereddüt etmeden ölür insan."

Cengiz Aytmatov

Tam üç aydır yaptığım gibi sabah uyanır uyanmaz perdeleri açtım ve beni çocukluğuma götüren devasa minarelerin peşine takıldım. Küçük bir çocukken minareleri Allah zannederdim, ezan sesleri de onun sesiydi elbette.

Yeni evimizin görüş alanında dört minareli devasa bir cami var. Arka fonda da İstanbul Boğazı yeni gelin gibi mahcubiyetle süzülmekte.

Her sabah alarmımı özellikle ezan öncesine kurup o ihtişamlı manzaranın huzurunu nefes diye çekiyorum içime. Sabahlığıma sarılıp huşu içinde camın önüne fırladım yine. O ilahi sesin başlaması, boğazın sularının hafif hafif titreşerek akışı, tan yerinin kızıl rengi ve diğer camilerin hoparlöründen gelen seslerin birbirine karışması...

CamScanner ile tarandı

Derken omuzlarımda Ömer'in elleri ve camın yüzeyinde bu manzaranın üzerine düşen aksimiz...

"Hiç bıkmayacaksın değil mi her gün izlemekten? Burada bu kadar mutlu olacağını bilseydim taşınma konusunda hiç direnmezdim."

"Öyle deme, böyle daha kıymetli olmadı mı?"

Sabah namazlarına birlikte uyanmak, iki kişilik minik bir cemaat oluşturmak, birlikte saf tutmak öyle kıymetliydi ki. Güne bu kadar erken başlamanın beni zorlayacağını zannederdim. Aksine çok daha dinç olduğumu fark edince epey şaşırdım. Başlarda namazdan sonra yeniden uyumayı denedik ancak ikimizin de başı ağrıyınca, aheste aheste kahvaltı yapmanın hatta üzerine keyif kahvesi yudumlamanın hazzına vardık.

Çocuklar uyurken bu eşsiz anları kendimize ısmarlıyoruz bir süredir. Sabah namazlarının tadını, güneşin ilk ışıklarının mutfaktaki dansını bunca yıldır kaçırdığımıza inanamıyorum. Öğrenmemiz için bir parça yanmamız gerekti, itiraf edeyim tüttük de bir miktar. Sonundaki mükâfatı gördük ya, şikâyet eden kim?

Baş başa geçirdiğimiz huzur dolu dakikalardan sonra sıra çocukları uyandırmaya geldi. Ömer Güneş'in odasına ben de Yusuf'un odasına yöneldim. Yine. Son zamanlarda kafamı kurcalayan bir mesele var. Her nedense çocuklar konusunda ikimiz de aynı anda bir şey yapmamız gerekiyorsa otomatik pilota bağlamış ya da sözsüz bir anlaşma imzalamış gibi ben Yusuf'la ilgilenirken, Ömer de Güneş'le ilgileniyor. Sanki Yusuf daha küçük olunca anneye daha çok ihtiyaç duyuyor gibi düşünürken Güneş'in yaşça daha büyük olmasına rağmen onun da hâlâ çocuk olduğunu unutuyorum. Oysaki onun da sabahları bazen de annesinin şefkatiyle uyandırılmaya ihtiyacı var. Bunu

CamScanner ile tarandı

biliyorum. Ancak bunun yalnızca bilgisini biliyorum. İdrak ancak gerçek manada yola çıkınca kendini gösteriyor. Öte yandan sanıyorum kendine yolculuk, yolculukların en zoru, Fizan'dan da uzun sürüyor bazen. Hâlbuki sensin işte, dokunsan tutacak, fısıldasan duyacak kadar yakınsın zannediyorsun. Öte yandan bazen öyle bir an oluyor ki en yabancıdan daha el oluyorsun. Neyse ki yola çıkana önce Yaradan, sonra uçan kuş, yerdeki börtü böcek ve hatta rüzgâr bile omuz veriyor da insan bazen patikalara sapsa da doğru yolu yeniden bulabiliyor.

Bunları düşünürken annelik içgüdülerime sonsuz minnetler gönderirdim ve bu kısır döngüyü kararlı bir dirayetle kırarak Güneş'in odasına yöneldim. Ömer de hafif bir gülümsemeyle çark edip Yusuf'un odasına gitti... Keyifli geçen kahvaltının ardından Ömer Güneş'i okula bırakırken, bana daha yakın olduğu için Yusuf'u da kreşe ben bıraktım.

Ofise geçerken zihnimdeki sessizliği dinleyebilecek bir on beş dakika ısmarladım kendime. Sonra da Ömer'le son zamanlarda sıkça dinlediğimiz "Her Şey Seninle Güzel" şarkısını açtım. Çocuklarımı çok seviyorum elbette ama itiraf etmek gerekirse kendimle baş başa kaldığım bu anlar da hayat kurtarıyor. Bence bir annenin kendiyle vakit geçirmek istemesi de onu kötü anne yapmaz. Bana sorarsanız aksine tükenmekten imtina eden anneler her daim şarjlarını dolduracak bu küçük fırsatları akıllıca değerlendirirler. Aksi takdirde kriz anında dağa kaçan keçileri toplayacak bir parça enerji, "Tamam sakin ol, birazdan ortalık durulacak. Onlar çocuk sakin kalmayı unutmaması gereken sensin," diyecek bir aklıselim iç ses bırakmak gerekiyor geriye. "Bütün gücünü günün kırıntılarında heba edersen, bu vakitlerde aklına kim mukayyet olacak?" Annelik manifestosu olarak bu cümleleri megafonla tüm annelere haykırmak isterdim.

CamScanner ile tarandı

Arabadan indiğimde müzik bitmişti ancak kafamın içindeki tınısı öylece duruyordu. Ah müzik, ne müthiş bir illüzyonsun sen!

Ofis kapısından içeri girdiğimde asistanım Melek bana büyükçe bir zarf uzattı. Üzerinde herhangi bir isim bulunmuyordu. Odama geçip özenle paketlenmiş zarfı açtım. İçinden ajandaya benzer kalın bir defter çıktı.

Sebebini bilmediğim bir huzursuzluk dalgası ruhumu ele geçirdi. Aklıma ilk gelen nedense Gamze oldu. Daha evvel de birkaç kez holdingin toplantı yemeklerinde karşılaşmıştık. Bütün toplantılarımızı aynı yerde yaptığımız düşünülürse insanın aklına o tarihte ve o saatte bilerek kendini gösterdiği ihtimali geliyor ancak hayır suizandan uzak duracağım. Derviş Dede bununla ilgili oldukça çarpıcı bir kıssa anlatmıştı. Kıssa şöyle:

Bir gün âlimlerden biri talebelerine suizannı anlatmak ister. Der ki "Bir köpek bir evin mutfağından çıkarken ağzında yoğurt görülse dahi o yoğurdu çalmıştır," diyemeyiz. Talebelerinden biri, "O kadar da olmaz hocam," diye karşı çıkar. Hoca talebesine dersini etkili bir şekilde vermeye niyetli tabii, "Şu koyunu kes de gel o vakit," der. Genç ormana gider, koyunu keser. Yolda elinde bıçak, üstüne sıçramış kan lekeleriyle gelirken azılı bir katili arayan zaptiyeler tarafından yakalanıp götürülür. Çünkü görünürde bütün emareler onun katil olduğunu haykırıyordur. İşte o an talebe hocasının söylemek istediğini tam anlamıyla idrak eder.

Yine Mekke dolaylarında bir savaşta kelimeişehadet getirmesine rağmen o zatı öldüren kişiye Hz. Muhammed, "Neden onu öldürdün?" diye sorar. "Canını kurtarmak için dili ile söylüyordu ama kalbi ile reddediyordu," der. "Nereden biliyorsun, kalbini yarıp da mı baktın? Ya 'La ilahe illallah' sözü kıyamette karşına geldiğinde ne yapacaksın?" der.

CamScanner ile tarandı

Kıssalardan sonra Derviş Dede konuyu şöyle özetlemişti, "Kalbimize vesvese veren bir olayla karşılaştığımızda hep aklımızda tutmamız gereken kıssa ve menkıbeler bunlar. Bir gün biri hakkında olumsuz bir fikre kapılırsak suizan yerine, hüsnüzanı tercih etmek gerek."

Ben de öyle yapıp defterin ilk sayfasını açtım.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Ağustos 1973

"Tesadüf diye bir şey yoktur. Dünya denen devasa kilimde her bir ipin, motifin ve rengin hayatımıza ne vakit ve ne kadar dâhil olacağı önceden bellidir."

Funda Uçuk Er

Gece saat 03.00 ve beni uyutmayan, karın boşluğuma dolan kelebekler mi yoksa Adana'nın sıcağı mı, bilmiyorum. Uyuyabilmek için içimi dökmem, zihnimi boşaltmam lazımdı. Zira bu gece hiç beklemediğim bir hadise vuku buldu. Maşide halamın bana öğrendiğim dualarını yazmam için verdiği deftere bunları yazıyor olmaktan bir miktar hicap duysam da uyuyabilmemin başka yolu yok, çaresiz yazacağım.

Bu gece Zafer Bayramı Balosu'nda İlyas enişteme eşlik etmem için öyle ısrarcı oldu ki halam, onu bu kadar çok sevmesem katiyetle gitmezdim. Ah, halacığım bilip de mi yolladın beni? O sıcakta beni berbere gönderdiği için ne kadar da kızmıştım oysaki. Şimdi onu uyandırmak, sevinçten sarılmak istiyorum.

Balonun ilk dakikaları benim için oldukça sıkıcıydı. Tavandaki bıkkınlıkla parlayan o şatafatlı avizeler ve ben hariç herkes tiz

CamScanner ile tarandı

kahkahalarla inletiyordu salonu. Sonra aniden açılış dansı için eniştem bana elini uzatmasın mı? Maşide halamın o nur yüzü gözümün önüne gelmese kaçıverecektim bu uğultulu delilikten. Çaresiz salonda herkesle birlikte vals yapmaya başladık.

Salonun üstüme üstüme geldiği bir anda bahçeye çıkıp hava alma ihtiyacı hasıl oldu. Bahçeyi sakin bulmayı umarken orada da insan grupları görünce çaresiz salona geri yöneldim. Sonra aklıma ne esti bilinmez gözüme çarpan merdivene devam edip çatıya çıktım. Adana'da "dam" diyorlar adına. Yazların en vazgeçilmez mekânları. İnsanlar genelde yazın bu delirten sıcağında damlarda yatıyor ve sivrisinekten korunmak için yatakların üzerine beyaz cibinlikler kuruyorlar. Kuşbakışı izleyince âdeta şehir gelinlik giymiş gibi bir hisse kapılıyorsunuz. Hem damların en güzel yanı esiyor olması. Tam da şu dakikada biraz rüzgâr hiç fena olmazdı.

Son basamağı da çıkıp çatının ucuna ilerlediğim dakikalarda kulağımın dibinde sanki bir kıyamet koptu. Kapanıp yere yatmakla, olağan hızımla gerisin geriye merdivene dönme arasında bocalayıp dururken bir kol belimden kavradı ve, "Hanımefendi durun, yapmayın!" diyerek beni merdiven dairesinin duvarına sabitledi.

Ben daha ne olduğumu anlamadan gümbürtülerin nedeni belli oldu. Hayatımda hiç görmediğim muazzam bir havai fişek şölenine gark olduk. Sanıyorum bir miktar izledikten sonra hâlâ ellerinin belimde olduğunu fark edip ciyakladım, "Siz ne cüretle dokunursunuz bir genç kıza, çekin elinizi rica ederim."

"Ben, ben affedersiniz atlayacaksınız zannettim."

"Ne münasebet, yalnızca biraz hava almaya çıktım, hem size ne canım!"

CamScanner ile tarandı

Söylene söylene aşağıya inerken Mercan rengindeki uzun elbisemin uçlarına takılıp düşmemek için hızımı düşürmek zorunda kaldım. Arkamdan koşup yetişti ve, "Bir dakika hanımefendi gerçekten çok özür dilerim, kendimi affettirmenin bir yolu var mı acaba?"

İşte döndüğüm anda gördüm o nehir yeşili gözlerini. İlyas eniştemden öğrenmiştim, omzunda tek yıldız olduğuna göre bir teğmendi bu. Uzun boylu, kumral ve atletik yapılıydı. Bakışlarında insanı olduğu yere çivileyen bir hâl vardı. Annemin "kız kısmı" ile ilgili söylediği bütün tabuları unuttum. Yola çıkmadan evvel ağzını sıkı sıkı kapattığım kutudan nüktedan Hüma sahneye çıktı ve, "Aslında bir yolu var. Serin bir yer bulur ve bana bir şarkı söylerseniz sizi affederim."

Nasılsa söyleyemeyecekti ve ben de hadsizliğinin intikamını alacaktım böylece.

Kısacık bir tereddütten sonra, "Hayhay," deyip yolu gösterdi. Daha o saniye bu müphem oyundan pişman oldum lakin dönüş için çok geçti. Beni binanın içinden arka bahçeye çıkardı ve bir ağacın dibindeki banka oturttu.

"Bankın diğer ucuna oturmamda sakınca var mı? Aksi hâlde kendimi müsamere çocuğu gibi hissedeceğim ayakta."

"Rica ederim, buyurun."

Yanıma otururken burnuma yeni tıraş olmuş cildinin taze losyon kokusu geldi ve huzursuzca yerimde kıpırdandım. Kendi kazdığı kuyuya düşen tilkiler gibi kıvranıyordum şimdi. Bu yaşıma kadar bir erkekle baş başa kalmamıştım, rahatsız edici bir duyguydu. O ise bir baykuşun bilgeliğinde vakur, şarkısını söylemeye başladı, "Öyle uzak ki yerim, uzakları aşıyor bütün özlediklerim benden ayrı yaşıyor..."

CamScanner ile tarandı

Ah! Hümeyra'nın bu şarkısını da ne çok severdim. Derin, kederli ancak yumuşacık bir ses tonu vardı. Bir an saçma sapan bir oyunla bir orduevinin arka bahçesinde bir erkekle baş başa ve yan yana oturduğumu unutarak şarkıyı keyifle dinledim.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki akışa, şarkının bittiğini bile fark edemedim.

Ayağa kalkıp hızla elini uzattı, "Bağışlandığımı umuyorum. Bu arada ben Yusuf Ali Sarnıç."

"Hüma ben de..."

"Çok memnun oldum, şimdi salona dönmeliyim, hoşça kalın."

Sanki herkesten gizlediği bir sırrı aşikâr etmiş olmanın verdiği rahatsızlıkla birden ciddileşivermişti. Gözlerinde meyus bir ifade vardı. O giderken bilmem neden, sarsıldım. O gözler ki odamın camına sabahın ilk ışıkları vuruncaya dek beni uyutmadı.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Kasım 2019

"Kalbin bir gün seni sevgiliye götürecek. Ruhun bir gün seni sevgiliye taşıyacak. Sakın acında kaybolma. Bil ki çektiğin acı bir gün dermanın olacak."

Mevlânâ

"Hastalandığınızda, iyileştirecek bir beden yoktur. Affedilecek bir hatıra, teşekkür edilecek bir geçmiş, temizlenecek bir zihin vardır," der Hellinger. Sahiden Zeynep'le sorunlarımızı çözdükten sonra beni kıvrandıran mide ağrılarım bedenimi terk etti. Oysaki gitmediğim doktor, kullanmadığım ilaç, denemediğim tamamlayıcı tıp uygulaması kalmamıştı. Hasta olan beden değilmiş ki yalnızca ruh sancı çekerken beden ruha sözcülük edermiş. Bazen öyle ağrım olurdu ki kalp krizi geçiriyorum zannedip kardiyoloji polikliniğinde alırdım soluğu. Oysa kalp değil gönülmüş hasta olan, ruhmuş yas tutan.

İnsanın anavatanı çocukluksa kara kutusu da kesinlikle eviymiş ve evinin içindeki huzursuzluk son derece yıkıcı etkilere sahipmiş.

Zeynep'le problemlerimizin yoğunlaştığı aylardaki toplantıları düşünüyorum da şimdi. Bir türlü istediğim gibi odaklanamadığımdan saatler sürerdi bitmesi. Oysa ruh huzura teslim olmuşsa,

CamScanner ile tarandı

zihin problem çöplüğünde kangrenleşmekten kurtulduysa eskiden yük gelen sorumluluklar nefse de kolay geliyor artık.

Elbette Yaradan'la irtibat hâlinde olmanın da insanı iyileştiren bir yanı var. Akışa direnmemek inanılmaz rahatlatıyor insanı. Bu konuda mentorum elbette Zeynep. O ne okusa ben de okuyor, ne izlese ortak oluyorum izlenilecekler listesine.

Düşüncelere iyiden iyiye dalmışken telefonumun sesi ile irkildim. Arayan annemdi, eskiden olsa ekranda onun ismini görmek benim için başlı başına bir stres sebebiydi. Şimdi ise yıllardır özlemini çektiğim o dingin ilişkiye ulaşmamın hazzını yaşıyorum. Bunu Zeynep'e borçlu olduğum gerçeği nazarlık gibi asılı duruyor sağ omzumda.

"Alo, anne!"

"Oğlum merhaba, müsait miydin? Kısaca bir şey soracaktım."

"Müsaitim anne, seni dinliyorum."

"Güneş'in doğum günü için hediye seçeceğim ama neyi sever, ne uygun olur, bilemiyorum. Bana birkaç seçenek sunsanız da işim kolaylaşsa."

"Anne, inan artık Güneş ergenliğe yaklaştığı için biz de çok zorlanıyoruz, Zeynep'i arayıp sor istersen. Belki üçünüz birlikte çıkar, kız günü yaparsınız."

"Tamam oğlum, ben Zeynep'i arayayım o vakit, öyle de yapabiliriz tabii."

Annemdeki değişime inanamıyordum. Sanki sihirli bir değnek bir gece dokunmuş ve bizim yıllardır gelmeye çabaladığımız noktaya getirivermişti bizi. Bir keresinde Zeynep'le bu konuyu kısaca konuşma fırsatımız olmuştu. Zeynep, "Aslında cevap çok basit. Kulun yıllarca uğraşarak sonuç alamadığı meseleler Yaradan için, 'Ol!' derken geçen zaman kadar kolay. Yıllarca

CamScanner ile tarandı

kendimiz oldurmaya çalışarak asıl hatayı biz yapmışız. Oysaki tek yapmamız gereken Mevla'dan dilemekmiş, bilememişiz. Şimdi ona başımızı yerden kaldırmadan şükretsek bilmem ki yeter mi?" demişti.

Her gün daha da hayran oluyorum Zeynep'in bu teslimiyetine. Artık gözleri, yüzü, gülüşü dahi daha dingin. Hani diyor ya Hz. Ali, "Yoğun koşturmalar içerisinde eve gittiğimde Fâtıma'nın yüzüne baktığım andan itibaren bütün dertlerimi unutuyorum," evliliğimin on ikinci yılında bu huzur bana da nasip oldu, çok şükür.

Yıllarca Zeynep ve annemin arasında, kendimi Van Damme gibi hissediyordum. Bir filminde hareket hâlindeki iki kamyonun arasında bacaklarını açıyordu ve kamyonlar farklı yönlere gittikçe bacakları dayanamayacağı kadar çok açılıyor, yüzü acıdan kasılıyordu. İşte ben de yıllardır onun gibi annem ve Zeynep arasındaki gerginlik tırmandıkça aynı acıyı ve stresi yaşıyordum. Her ikisini de incitmeyecek bir çözüm yolu bulayım derken en çok kendimi incitmiş olduğumu, yaşadığım stresin beni nasıl hasta ettiğini şimdi uzaktan bakınca fark ediyorum. Bazen öyle bir an olurdu ki çözüm adına söylediğim bir söz bumerang gibi yine bana döner ve çengelli bir orak gibi sırtıma saplanırdı. Hiç yorum yapmamak, sorun yaşayan iki insana çözüm fırsatı vermek en doğru yaklaşımmış meğer.

Şimdi durulduk, evet. Baksanız dibimizdeki bütün çakıl taşlarını hatta balıkları ve yosunları görebileceğiniz kadar berrak artık suyumuz. Ancak itiraf etmeliyim, durulmadan evvel fena bulandık. Hatta tozu dumana kattık da göz gözü görmez oldu bir ara.

Velhasıl ne diyordu Derviş Dede, "Şerdeki hayra bin şükür olsun."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Çünkü ben kitap değilim, çünkü ben öldükten sonra kimse beni okuyamaz. Yaşarken anlaşılmaya mecburum."

Oğuz Atay

Melek'in sesi ile irkildiğimde başımı içinde kaybolduğum sayfalardan kaldırdım ve birkaç saniyeliğine nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Bu günlük kimindi, bana niçin gönderilmişti ve neden isim belirtilmemişti? Günlükte geçen hiçbir isme aşina değildim. Üstelik bildiğim kadarıyla Adana ile hiçbir bağlantımız yoktu.

Melek randevu saati gelen danışanımı odama gönderinceye dek sayısız ihtimali kafamdan geçirdim. Danışanlarımdan biri miydi? Ya da hiç düşünmek istemesem de Gamze'nin bir oyunu muydu?

Hayatımın en zor iş gününü tamamlayıp yeniden günlüğün başına geçtim. Meraklı bir rakun kadar iştah içindeydim. Bir an evvel hikâyenin devamını öğrenmek istiyordum. Hüma ve Yusuf Ali kimdi? Benimle ne ilgileri vardı?

CamScanner ile tarandı

Tam sayfaları açıp kaldığım yerden devam edecektim ki asistanım Melek yeniden kapıyı tıklattı ve Miyesser annenin geldiğini haber verdi. Bir an defteri ne yapmam gerektiğini bilemedim. Gözüne araba farı kaçmış tavşanlar gibi bir süre şaşkınlık içinde bakakaldım. Defteri yanıma alıp gece herkes uyuduktan sonra okumakla odamdaki belgelerin yanına kilitlemek arasında bir süre gidip geldim. En sonunda benimle ne ilgisi olduğunu anlayıncaya dek defteri ofiste bırakmaya karar verdim ve hızlıca dolaba kilitleyip Miyesser anneyi karşıladım.

"Zeynep kızım merhaba, böyle habersiz gibi gelmiş oldum ama çok aradım, ulaşamadım sana."

Tabii ya aklım sürekli günlükte olduğu için telefonumun sesini açmayı unutmuştum.

"Sessizde kalmış olmalı Miyesser anne, affedersin, odaya geçelim mi?"

"Aslında sana Güneş'in doğum günü hediyesi için danışmak istemiştim."

Normalde bu hiç Miyesser annelik bir davranış değildir. Ya hiç fikrimizi sormaz ya da yalnızca Ömer'le iletişim kurup beni yok sayardı. Nasıl böyle bir dönüşüm yaşadı, hâlâ inanamıyorum bazen. Hem Miyesser anne hem Ömer aslında beni şaşırtan. Beni rahatsız eden herhangi bir olay yaşandığında Ömer'in annesini bana karşı sürekli savunmasından nefret ederdim. Kendimi küçümsenmiş hissederdim.

"Sen yanlış anlamışsın, sen abartıyorsun, aslında öyle demek istememiştir..."

Aslında o kadar kızmamışsam dahi Ömer'in bu savunmasından sonra öfkeden deliye dönerdim. Bu kez ikisine birden sinirlenirdim.

CamScanner ile tarandı

En azından sessiz kalmak, bazen yalnızca dinlemek bu kadar zor olmamalıydı. Zira bazen insan istiyor ki karşısındaki onu yalnızca dinlesin ya da, "Duygularını anlıyorum," desin. Şimdi geldiğimiz noktayı düşününce içimde Miyesser anneye karşı Akdeniz akşamlarından daha sıcak bir şefkat yeşerdi ve gülümseyerek cevap verdim, "Tamam o vakit, istersen Güneş'i de alalım ve kız günü yapalım, ne dersin?"

Miyesser annenin gözleri parlayınca sol yanımda bir yer sızladı. Belki de tek ihtiyacı sevilmek, kıymet verilmek ve ailemizde bir yeri olduğunu hissetmekti. Ben de hep onu dışarıda tutmaya çalışarak tetikledim belki de bu durumu, bilmiyorum.

Bir çocuk ne zaman saçma sapan hareketler yapar? Size anlamsız gelen konuları bile bahane edip ağlaması en çok sevilmeye, sarıp sarmalanmaya ihtiyaç duyduğu vakitlerde olur. Bunu biliyordum ancak bunun bazen yetişkinler için de geçerli olduğunu unutmuştum demek ki.

Yıllardır Miyesser annenin tam da böyle olmasını hayal ederken ve hayalimi yaşıyorken mutlu olmam gerekmez miydi? Kalbimi rahatsız eden bir şey var yine de. Hani dikenli incirin dikeni elinize batar da ince ince sızlar, çok yakından baksanız dahi göremez lakin onun orada olduğunu bilirsiniz ya, işte böyle bir sızı.

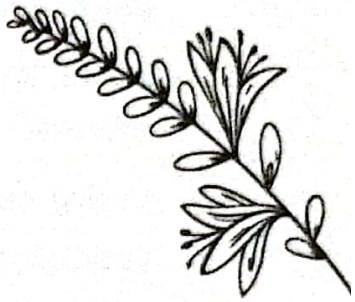
Bütün bu duygu karmaşası içinde Güneş'in okul çıkışına gidip onu aldık Miyesser annemle. Bizi birlikte görünce epeyce şaşırdı. Alışveriş boyunca da sürdü bu şaşkınlık hâli. Birlikte bir şeyler yapıyor olduğuna inanamıyor gibi bakıyordu ikimize de. Benim aklımsa hâlâ o defterdeydi. Ne yapıp edip tamamını okumalı, neler olup bittiğini, benimle olan bağlantısını öğrenmeliydim.

CamScanner ile tarandı

Güneş ağzı kulaklarında istediği devasa bebek evini aldırınca çok mutlu olmuştu, keza Miyesser anne de. Onların bu mutluluktan uyuşmuş hallerinden cesaret alıp, ofiste bir şeyler unuttuğumu bahane ederek, işle ilgili bir şeyler geveledim ve onları sevimli mutlu balonlarında eve doğru uğurlarken ben de ofisin yolunu tuttum.

Ofisin kapısını büyük bir heyecanla açtım ve defterin kilitli olduğu dolabın önüne nasıl geldiğimi bilemedim. Kilit bir türlü dönmüyordu. Bütün kombinasyonları denedim lakin sanki kilit kaleyi teslim etmeyen kumandan edası ile ayak diretiyor, yerinden kımıldamıyordu. Hep öyle olur zaten. Ne zaman acele etsem daha da geç kalırım. Sonra derin bir nefes alıp besmeleyle tekrar denediğimde "klik" sesi ile nihayet açıldı. Defteri kaptığımla masaya oturdum ve kaldığım yerden okumaya devam ettim.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Eylül 1973

"Bütün tutkular bizi hata yapmaya yönlendirir ama aşk bizi en saçma yapar."

François La Rochefoucauld

O gün onca keyifsizliğin içinde bizim kızların Harbiye'ye gitme teklifine, "Hayır," diyemedim ve kendimi onlarla birlikte bir piknik örtüsünün üstünde buldum. Adana'nın o insanı buhranlara sokan sıcağından sonra nasılsa burası insana iyi gelirdi. Kızlar harıl harıl piknik malzemelerine düzen verirken ben de etrafı izliyordum. Sarımazı'daki konağımız da yeterince serindi ancak nedendir bilmiyorum o geceden sonra hiçbir yerlere sığamıyordum. Gözlerimi ne zaman kapatsam Teğmen Yusuf Ali'nin o nehir gözlerini görüyor, ahenkli sesini duyuyordum. Özellikle yalnız kaldığımda o gecenin bütün anıları beynime hücum ediyor, kalbim ağzıma geliyor, bütün bu hengâme takatimi kesiyordu.

Adana'dan geldiğim gece annem ve babam çoktan odalarına çekilmişti. Uyumuyorlarsa dahi beni karşılama gereği duymamışlardı. Nasılsa Şükriye Kalfa her şeyi hallederdi. Beni neden

CamScanner ile tarandı

erkek kardeşim kadar sevmiyorlardı acaba? Onda olup bende olmayan neydi, anlayamıyorum. Böyle hissettiğimi duyan herkes bana, "Dövmüyorlar, sövmüyorlar. Sana rahat mı batıyor?" deyip eleştiriyordu beni. Yok saymak, görmezden gelmek hatta sevmemek de bir çeşit şiddet değil mi?

Son gittiğimde halamı bu konuda o kadar sıkıştırdım ki bazı şeyleri anlatmak zorunda kaldı. Halamın anlattığına göre annemin benden önce üç kızı daha olmuş. Nasıl olmuşsa hepsi üç aylık olunca hastalanıp ölmüş.

"Çok büyük konuştu kızım annen hamileyken, 'Kız verecekse hiç vermesin,' dedi. Allah'ın imtihanı çok büyük oldu. Her üçü de öyle güzel bebeklerdi ki nazar olmasın diye gün yüzüne çıkartmazlardı. Buna rağmen o korkunç sona engel olamadılar."

"Peki ben nasıl yaşadım halacığım, benim için özel bir şey mi yaptılar?"

"Annen sana hamile kaldığında baban onu bir hocaya götürdü. O da annenin o büyük sözünden tövbe etmesini ve on gün boyunca fakirleri doyurmasını söylemiş. On gün boyunca konağın önünde kazanlar kaynadı, ahalinin karnı doydu; yetimhanelere, yaşlı bakımevlerine kazan kazan yemek taşındı."

"Yani, Allah annemi büyük sözünden ötürü affetti, öyle mi?"

Halamın gözleri uzaklara öyle bir dalmıştı ki sanki aynı günü yeniden yaşıyor, gözlerinin dolmasına mâni olamıyordu.

"Bunu bilemeyiz ki yavrum. Hem artık bunların bir ehemmiyeti yok, sen şükürler olsun ki yaşadın."

"Peki, annem neden beni Hikmet kadar sevmiyor. Onun üstüne düştüğü kadar düşmüyor üstüme. Üç kayıptan sonra normalde yere göğe koymaması gerekmez miydi beni?"

CamScanner ile tarandı

Halam tam ağzını açacakken vazgeçip âdeta mühür vurdu diline.

"Sever kızım hiç sevmez olur mu seni? Sadece bizim buralarda erkek kısmını fazlaca pışpışlarlar o kadar. Bizim coğrafyaların hiç anlayamayacağım mayasıdır bu."

"Halacığım, istirham ediyorum devam et. Anlatacakların beni şu an olduğundan daha fazla üzmeyecek, bilmek istiyorum ne olur."

"O hâlde şu kadarını söyleyeyim. Üç evlat acısından sonra gittikleri hocanın bütün rahatlatıcı sözlerine rağmen annen, doğduğunda senin de öleceğine inanıyordu. Bu nedenle hep uzak durmaya çalıştı. En azından sen de hastalanırsan ve seni çok sevmezse öteki bebeklerine üzüldüğü kadar üzülmeyeceğini zannetti. Belki bundandır sana olan sevgisini hep içinde yaşama durumu, bilemiyorum ki yavrucuğum."

Maşide halamın hiç çocuğu olmamıştı. Hem eniştemin hem de onun çocuk sevgisi gözlerinden taşmasına rağmen yuvaları o çocuk cıvıltısına hasretti. Oysaki ben bütün anne şefkatini halamdan görmüştüm. Banyodan sonra saçlarımı koklaya koklaya taradığı ellerinden, sonra dayanamayıp onları burnuna gömüp, "Cennet kokusu bu cennet," deyişinden, latilokum sözlerinden ve beni uykudan evvel yatırdığı huzur bahçesi dizlerinden... Anneme kızgın olduğum bazı zamanlar, "Allah neden halama değil de anneme evlat vermiş," diye düşünmekten kendimi alıkoyamazdım.

"Haşa kızım, biz bilemeyiz Allah'ın terazisini! Bazen işte böyle hasret bırakarak, bazen de hiç uğraştırmadan dileğine kavuşturarak sınar seni Yaradan. İmtihanını verdin mi, iyi bir talebe oldun mu bu dünya mektebine, asıl mesele orada."

CamScanner ile tarandı

Ben tam bunları düşünürken Müjde dizlerimi çimdiklemek suretiyle beni oturduğum yerden hoplattı.

"Hüma, bak kime diyorum hiç duyuyor mu beni?"

Kızlar kendi aralarında fısıldaşarak şuh kahkahalar atıyorlardı. Hemen ileride görüş alanımızda dört genç piknik banklarına oturmuş masaya getirdikleri yiyecekleri yayıyordu.

Kumral, uzunca boylu olanı da semaveri yakmaya çabalıyordu.

Müjde başıyla onu işaret ederek, "Diyorum ki git de ateş iste şu yakışıklıdan, muhabbete vesile olsun."

Müjde'nin gözlerinde gördüğüm o şehvet dansından midem bulanır gibi oldu. Zaten o ve arkadaşlarıyla gezmelere gitme nedenim, yalnızca anne ve babamın asabını bozmaktı. Madem beni değer vermeye layık bulmuyorlardı benim de iyi olmamın hiçbir zarureti yoktu.

Başlarda bu oyun çok eğlenceliydi ama artık tam on dokuz yaşındaydım. Sırtıma geçirdiğim bu avam kız elbisesi bana bir iki beden küçük geliyor, benliğimi sıktıkça sıkıyordu. Kendimi izlemeye katlanamıyor, bazı zamanlar yüzüme tükürme isteği ile dolup taşıyordum.

Bütün bu hafiflikler artık fazlaydı. Bir hışımla kalktım ve, "Ben biraz dolaşacağım, çay oluncaya kadar gelirim," deyip kaçtım yanlarından.

Harbiye tam bir su cenneti. Nereye dönsen billur gibi akan su akıntıları, görsel bir şölen sunuyor gözlere. Şelaleyi görünceye kadar durmadım, biraz koşmuş da olabilirim, zira nefes nefeseydim. Közde pişirilmiş biber, patlıcan ve taze demlenmiş çay kokuları güz kokusuna karışıyor, insanın iştahını açıyordu.

Şelalenin o eşsiz gümbürtüsü, dünyanın bütün kirli seslerini susturduğunda derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordum

CamScanner ile tarandı

ki, "Şimdi de şelaleye mi karar verdiniz?" sesiyle boş bulunup sıçradım. Arkamı öfke ile döndüğümde tokadımı hazırlamıştım. Fakat o da nesi. Bu o geceki teğmendi, Yusuf Ali. Birden nasıl davranacağımı şaşırıp bocaladım. Günlerdir birlikte geçirdiğimiz dakikaları, saniye saniye geri sardığım genç, şimdi karşımdaydı. Ellerim terliyor, elim kolum söz dinlemiyor, kalbimse uzun zaman ahırda kalmış ve ardından yularından boşanmış tay gibi dörtnala sonsuzluğa uçuyor gibiydi.

"Demek dışarıdan ilk fırsatta canına kıyacak kadar zavallı görünüyorum."

Panik olma sırası şimdi ondaydı. "Yoo affedersiniz, aslında o geceye gönderme yaparak latife etmek istemiştim. Yine elime yüzüme bulaştırdım, değil mi?"

"Problem sizde değil ki size bir hanımefendiye nasıl davranmanız gerektiğini öğretmeyen anne babanızda."

Yüzünde birden metcezirler kadar ani bir duygu değişimi gördüm.

"Lütfen ölmüş anne babama laf etmeyiniz. Hoşça kalın," deyip hızla yanımdan ayrıldı. Tenis maçlarını aratmayan bir çam devirme yarışına girişmiştik âdeta.

Densizlik kupası bir onun bir benim elimde şaha kalkıyordu.

"Affedersiniz, durur musunuz lütfen?"

Şimdi ben onun arkasından koşuyor, kara kara kendimi nasıl affettireceğimi düşünüyordum.

"Ama bu haksızlık, ben size bu kadar acımasız davranmamıştım, insan bir telafi şansı vermez mi hiç?"

Olduğu yerde durdu, içime baygınlık veren birkaç saniye sonra döndü ve, "O hâlde şurada oturup biraz sohbet etmeyi teklif ediyorum. O zaman affederim sizi," dedi.

CamScanner ile tarandı

Başka şansım var mıydı? İkiye birdi durum. Sol tarafımda koşmaktan hiç yorulmayan rahvan tayı da almıştı yanına, çaresiz kabul ettim.

"Peki, öyle olsun."

O gece bahçedeki gibi bankın iki ucuna oturduk ve kızların "Hüma" sesleri gelinceye dek uzun ve tatlı bir sohbete tutuştuk. Kızların sesleri gelince panikle birden ayağa kalkıp köprüye doğru koşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun, bari seni bir daha nasıl görürüm onu söyle?"

"Sarımazı'da Hüsnü Ağa'nın deli kızı dersen herkes bilir," diye bağırıp gözlerden kayboldum.

Güldüğünde yanağında beliren gamzesini, yüzüme direkt bakmaktan imtina eden gözlerini ve dinlemekten hiç bıkmayacağım o kadife sesini yanımda götürdüğümü hiç bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Şeytan bir günah işleteceği zaman, işe bu günahı kutsallık zırhına sarmakla başlar."

William Shakespeare

Telefonum ısrarla çalmasa saatin farkında bile değildim. Günlük beni öyle çok oyalamıştı ki havanın neredeyse kararmak üzere olduğunu bile fark etmemişim. Arayan Ömer'di.

"Alo Zeynep neredesin, hiç bu kadar gecikmezdin?"

"Haklısın hayatım, çalıştığım dosyaya öyle bir gömülmüşüm ki zamanı fark edememişim bile, şimdi çıkıp geliyorum."

Hâlâ her şey o kadar belirsizdi ki. Defterde herhangi bir tanıdık bilgi kırıntısına dahi rastlayamamıştım. Öte yandan çocuklar uyuduktan sonra internetten bazı araştırmalar yapabilirdim. Elimde Teğmen Yusuf Ali Sarnıç, Hüma ve Sarımazılı Hüsnü Ağa adları vardı. Bir de tabii 1973 yılı. Bütün bunlardan bir şey çıkar mıydı, bilmiyorum ancak deneyecektim.

Günlüğü yine dolaba kilitleyip ofisten çıktım ve evin yolunu tuttum. Eve vardığımda Ömer yere uzanıp çocukları etrafına

CamScanner ile tarandı

toplamış, yapbozlarla yine bir şato dikmekle meşguldü. Neyse ki Nevin Hanım yemek hazırlıklarını neredeyse bitirmişti. Uzun mesai günü ve gizli defterin yarattığı gerilim yormuştu bedenimi, acıkmıştım.

Yemekte de Ömer durgunluğumu fark etmiş olacak ki, "Zeynep sen iyi misin?" diye sormak durumunda kaldı.

"İyiyim, bugün uzun bir gündü, yoruldum sanıyorum."

"O hâlde seni biraz dinlendirelim. Yarın çıkacağım iş seyahatinde bana eşlik etmek ister misin? Sen seversin Ege'yi."

Tabii ya yarın Ömer büyük holdinglerin yer aldığı bir ihaleye katılacaktı. Uzun süredir bu ihale için hazırlık yapıyor, ihaleyi alacağına kesin gözüyle bakıyordu. Aslında ona eşlik etsem çok iyi olacaktı çünkü Gamze'nin satış danışmanlığını yaptığı holding de orada olacaktı. Onun Ömer'in etrafında salınmasından rahatsız olacaktım elbette. Bunun yerine gidip ben onu rahatsız edebilirdim. Kadın yanım tamamen, "Git!" diye haykırıyor, şeytanın amigoları ıslıklarla bu tezahürata eşlik ediyorlardı. Baktılar ki oralı olmuyorum. Son büyük kozlarını oynadılar, "Git, hem bak annenleri ve Derviş Dede'yi de görüp gelirsin oradan."

İşte şeytan insanı yolundan çıkarmak için inancını bile kullanmaktan imtina etmiyordu. Bunu idrak ettiğimde Savaş Odası filmindeki Elizabeth gibi bağırmak istedim ona.

"Kulağıma ne fısıldarsan fısılda boyun eğmeyeceğim sana, oyununa gelmeyeceğim, seni sevindirmeyeceğim."

Onun yerine sakince Ömer'e cevap verdim, "Aslında çok iyi olurdu ancak bu ara işlerim çok yoğun, biraz hafiflesin söz katılacağım sana."

"Söz verdin bak, biliyorsun, düşerim peşine."

CamScanner ile tarandı

"Yaparsın bilirim. Ben de söz verince tutarım, sen de bunu koy onların yanına."

Bu tatlı atışmaları çocuklar da çok severdi. Yine birbirlerine bakıp kıkır kıkır güldüler. Hem böylece tutamayacağımız sözler vermemek ve bir söz verirsek mutlaka tutmakla ilgili harika bir simülasyon da olmuştu bu konuşma. Sonra Ömer, yanıma gelip, "Bilmez olur muyum hiç, bak koydum bile," deyip havada hayalî bir şey yakaladı ve cebine koymuş gibi yaptı. Çocuklar şen kahkahalarına yenilerini ekledi.

Ben de kalkıp yanına gittim ve sarılıp küçük bir öpücük kondurdum yanağına. Çocukların anne babalarının birbirlerine sevgi göstermelerini de görmeye ihtiyaçları var. Böylece onlar da ileride sevgisini eşinden esirgemeyen bireylere yani, anne ve babalarına dönüşecekler. Üzücü ki çocukluğunda annesinin şiddete uğradığı manzaralara şahit olan erkek bireyler her ne kadar babasına kızsa da sonra görüyoruz ki evlendiğinde çoğunlukla eşine şiddet uygulamayı deniyorlar. (Uzman yardımı alıp travmalarını çözenler müstesna.)

Bu huzur dolu dakikaları minnetle ruhumda demleyip, içimden sonsuz şükürler ettim. Çocuklarla yatma duası yapıncaya kadar sürdü içimdeki bu hoşluk hâli.

Ömer de uyuduktan sonra parmaklarımın ucuna basa basa balkondaki okuma köşeme çekildim sonra dinlemeyi en çok sevdiğim şarkılardan birini, "Bak Yeşil Yeşil" şarkısını açtım ve internetteki arama motoruna Teğmen Yusuf Ali Sarnıç yazıp bekledim.

Heyecan içinde arama sonuçlarını beklerken arkamdan bir ses duydum, "Hayatım, ne yapıyorsun burada?"

Bir anda o kadar panik oldum ki önce aceleyle ekranı kapatmaya sonra da beceriksizce doğal davranmaya çalıştım.

CamScanner ile tarandı

Hepsi faydasızdı. Ömer'in o çakmak çakmak gözleri büyüdü ve tam da ilişkimizi düzeltmişken her şeyi un ufak edişimin yankısı duvarlara çarpıp sert zeminde tuzla buz oldu.

"İnanmıyorum sana Zeynep, sen hiç böyle gizli işler çevirecek kadın mısın? Bana sorsaydın açıkça söylerdim. Gamze'nin de orada olacağından bu kadar rahatsız olacağını hiç tahmin etmezdim. Bu konuyu çözdüğümüzü sanıyordum."

Gayriihtiyari, öyle derin bir şekilde nefesimi bıraktım ki ne zamandır içimde biriktirdiğim o hava dolu baloncuk yerini âdeta görünür bir rahatlamaya bıraktı ve gözlerden kayboldu.

Şimdi kara kara ne diyeceğimi düşünüyordum. Yoo, onu değil bir danışanımı araştırıyordum, desem yalan söylemiş olacağım. Gamze'nin orada olup olmayacağını araştırıyordum, desem -ki onu haberi ilk duyduğumda zaten yapmış, orada olacağını teyit etmiştim- ona güvenmiyormuşum gibi hissedecek.

Daha saniyeler evvel sahibinin en sevdiği vazoyu kırmış kediler gibi kuyruğumu kıstırıp yere bakmaya devam ettim. Neyse ki Ömer uzatmadı ve, "Gel hadi şu güzelim şarkıyı heba etmeyelim, dinleyip yatalım artık, yarın uzun bir gün olacak," diye gülümsedi, tam karşımdaki koltuğa uzandı.

"Tamam geliyorum," dedim ve Teğmen Yusuf Ali Sarnıç'la ilgili çıkmış bütün haber ve resimlere bakmamak için kendimi zor tutarak ekranı kapattım. Sonra da yanına geçip kollarına kıvrıldım. Bir daha bu konudaki hiçbir araştırmayı evden yapmayacaktım. Gece bölük pörçük bir uykudan sonra ertesi sabah Ömer'in yanağıma kondurduğu buse ile güne uyandım. Gün çoktan ağarmış, güneş doğmuştu bile.

"Neden uyandırmadın beni?"

CamScanner ile tarandı

"Gece öyle çok döndün hatta bir ara öyle sayıkladın ki hastalandığından korkup uyandırmadım. Yüzünü yıka, gel bak kahvaltı da hazır."

"Tam pansiyon diyorsun yani, hizmette sonsuz ikram."

"Her zaman."

Bugünlerde yaşadığım bütün sıkıntılara rağmen, Ömer'in bu küçük jestleri âdeta ayağa kaldırıyordu beni. Aslında bu lütufları yalnızca kulundan bilmek Yaradan'a haksızlık olur, kulu yoluyla titriyordu işte böyle üzerimize. Bizi unuttuğunu zannettiğimiz en karanlık gecede dahi bizim hayrımıza planlar yapıyor, bizi kendi insafımıza dahi bırakmıyordu. Bu ne müthiş bir özendi böyle.

Banyoda yüzümü yıkadıktan sonra Güneş'in odasına uğradım. Çocuklar uyurken ne kadar güzel gözüküyorlar. Onları uyurken izlemek hem tarifsiz bir gönül hoşluğu hem de sonsuz bir vicdan yüküydü. Son zamanlarda biraz takışır olduk Güneş'le.

İçten içe bunun onun ergenliğe yavaş yavaş girdiğinin sinyalleri olduğunu biliyorum, ancak onunla kurduğum o güzel anne kız ilişkimize yara aldıracak bir hata yaparım diye aklım çıkıyor. Bütün hırçınlıklarını göğsümde yumuşatarak karşılıyor, o sevgi dolu iletişim dilini korumaya çalışıyorum ancak sanki ben anlayışlı davrandıkça daha çok üstüme geliyor ve sınırlarımı ölçüyor. İtiraf ediyorum, bazen her şey kitaplarda yazdığı kadar kolay olmuyor. Özenle uyguladığın her doğru metot, her zaman istediğin sonucu vermeyebiliyor.

Yanına yaklaşıp saçlarını okşadım, gözlerini hafifçe açarak kalkıp sarıldı bana. Ah, narin gelinciğim! Kişiliğini bulma savaşlarında sonsuz meydan okurken bazen, bu bal sarısı gözlerin ne kadar da muhtaç hâlâ anneye.

CamScanner ile tarandı

Bazen beni ne kadar zorlasan da öyle çok seviyorum ki seni. Biliyorum ki bağımız hep orada, bazen sonbaharlar gelse, bazen üstümüzden boranlar esse, göbek bağımız doğumda kesilse de biliyorum ki hiç kesilmeyecek bir sevgi akışıyla bağlıyız birbirimize.

"Anne, neden doldu gözlerin?"

"Seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum da yavrum. Doğduğun gün geldi aklıma, kucağıma sığmayacak kadar büyümüş olmana duygulandım. Seni çok çok seviyorum. Benim seni anlamadığımı düşündüğün zamanlarda, bazen yeterince sakin kalamadığım anlarda da bu sevgi hiç azalmıyor unutma, olur mu?"

"Tamam anne, ben de seni seviyorum."

"Nerede kaldınız tembel kızlar?"

Ömer'le Yusuf o esnada odanın kapısında belirdiler ve beni ağlamaktan son anda kurtardılar. Tam anlamıyla anneme dönüştüğüme inanamıyorum, reklamlara bile ağlama potansiyelim var artık. Heyhat!

Kıkırdamaların eşlik ettiği kahvaltının ardından Yusuf'u kreşe -Miyesser annenin olay çıkardığı- bırakıp ofise geçtim. Danışanlar gelmeden evvel günlükten birkaç sayfa okumak niyetiyle odama geçip hevesle masama kuruldum. En son ne zaman bu hislerle bir film izledim ya da kitap okudum, hatırlamıyorum.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Eylül 1973

"Pervane değilsen yaklaşma sakın ateşe,
Canı canana teslime hazır değilsen 'Ben Aşk'ım' deme kimseye.
Aşk gelmesin seninle dile,
İncinmesin ne Mecnun ne Leyla ne gül ne de diken seninle,
Ayağıma diken batacak diyorsan düşme çöle,
Ahuzar ederim diyorsan çekme gözüne sürme!"
Mevlânâ

Bunu yaptığına inanamıyorum. Oysaki benden uzak durması için, "Hüsnü Ağa'nın deli kızı" diye kendimi açık etmiştim, eliyle koymuş gibi bulsun diye değil. Elini kolunu sallaya sallaya kapımıza kadar gelmiş ve bahçıvanımız Hayri Amca'ya üzerinde "Hüma Hanım" yazılı bir mektup bırakmış.

Öğrenirlerse başıma geleceği bildiğinden Hayri Amca gizlice gelip mektubu ulaştırdı bana.

"Gençten bir oğlan bıraktı Hüma kızım, aman dikkat," demeyi de ihmal etmedi. Severdim Hayri Amca'yı, kendimi bildim bileli o ve karısı Şükriye Teyze konakta bizimleydiler.

CamScanner ile tarandı

Her ikisinin de üstümdeki emeği belki de anne ve babamdan daha fazlaydı.

Utancımdan âdeta kızılcık kadar kızararak mektubu alıp odama koştum. Yine kalbim ağzımla boğazım arasında atıyor, karnımın içinde turna kuşları kanat çırpıyordu. Özenle katlanmış zarfı açtım ve hemen okumaya başladım.

Hüma Cananım,

Bilmem ki sana adınla seslendim diye bana gönül koyar mısın?

Koyma rica ederim. Ben kökleri olmayan, kuyuda kalmış bir Yusuf'um. Seni ilk gördüğümde değilse dahi, şelalenin yanında uzunca sohbet ettiğimiz o gün gözlerinde tüten bir ocak gördüm. İçinde sıcak yemekler pişen bu yuvanın kapısını çaldığımda açan sendin. Yıllardır içinde barındığım bu küflü karanlığın ardından bana gün yüzünü sen gösterdin. Damarlarıma usul usul huzur akıyor seni düşündükçe. Yetim ve öksüz kelimelerim bendimi çiğniyor, çağlıyor ve geliyor gönül dallarıma bir Hüma kuşu konuyor.

Yanıldımsa, bu hayali tek başıma kurdumsa lütfen bilmemi sağla. İki saat sonra Belen Çay Bahçesi'nde seni bekliyor olacağım.

Yusuf Ali

Mektubu bitirir bitirmez yüzüm alev alev yanmaya, kalbimin odalarında trampetler çalmaya başladı. Sakince düşünmeye çalıştıkça yüzüme ahmakça bir sırıtış yerleşiyor ve ruhum oturduğu ağaçtan ayaklarını sallaya sallaya çığlıklar atıyordu.

Bu duygular içinde ne kadar uyuştum, ne kadar saçmaladım, bilmiyorum. Bir ara odada beni gören başkaları var gibi

CamScanner ile tarandı

yatağın altına girme isteği geldi hatta. Sonra birden dakikalardır üzerinde Deli Dumrul gibi dövündüğüm yataktan fırladım ve içimi tarifsiz bir sızı kapladı.

Ne diye heyecanlanıyordum ki şimdi? Bizimkiler illaki mesut olmama mâni olmanın bir yolunu bulurlardı nasılsa. Sırf ben istiyorum diye bile bu izdivaca taş koyarlardı. Belki de en doğrusu henüz yolun başındayken umudunu kesmek, nokta koymaktı.

Karmakarışık girdaplara savrulurken bir yandan da giyinmeye başladım. Bu saatlerde annem öğle uykusunda olurdu. Kendimi bildim bileli çaresiz bir buhran içindeydi ve kullandığı ilaçlar onu mütemadiyen uyutuyordu. Babam da zaten kronik bir işkolikti. Evden davulla zurnayla çıksam kimsenin haberi olmayacak ne tuhaf! Varlığımın bir anlamı yok ki yokluğum bu evde bir anlam bulsun.

Artık tamamen hazır olduğumda Hayri Amca'ya beni çay bahçesine bırakmasını rica ettim. Arabanın kapısını kapatırken de, "İşim çok uzun değil Hayri Amca, on beş dakikaya burada olurum," dedim.

Çay bahçesinin en kuytu köşesinde begonvillerin yanındaki masada beni bekliyordu. Çay bahçesi Belen'in yüksek bir tepesine kurulmuş güzel bir yerdeydi. Masalara kırmızı beyaz pötikareli örtüler serilmiş, peçeteliklerin yanındaki vazolara da sanıyorum ayrılık konuşmalarını kolaylaştırmak için rengârenk çiçekler yerleştirilmişti.

Hafif hafif esen sonbahar yeli içimi titretti. Birazdan yapacağım konuşmanın vahametiyle zangırdıyordum âdeta. Üstelik adamakıllı da âşıktım, kederimden sırılsıklamdım.

Beni affet Allah'ım, sana eksik dua ettim. "Bir gün biri beni çok sevsin hem annemin hem babamın yerine de sev-

CamScanner ile tarandı

sin, yanında önce kendimi sonra huzuru bulayım," dedim. O, annemin babamın yerine sevdiği gibi hiç görmediği kendi anne babasına vereceği sevgiyi de onların yanına ekledi belki. Oysaki ben halamın hep hatırlattığı gibi doğru dua etmedim, hakkımda hayırlısını dilemedim. Mamafih en imkânsızın gelip beni bulacağını bilemezdim. Babam hem beni görmezden gelir hem de dizinin dibinde tutmak isterdi. On yedi yaşımdan bu yana istemeye gelen herkese, "Hüma benim tek kızım Hatay dışına çıkamaz. İç güveysi olmayı kabul ediyorsa buyursun damat namzeti," derdi. Şimdi beni diyar diyar görevde dolaşacak bir askere zinhar vermezdi.

Birbirimize henüz o denli tutulmamıştık, bir süre geçerse elbette unuturduk. Derin bir nefes alıp yaklaştım masasına.

Beni görür görmez ayağa kalktı. Üniformalı değildi, buraya gelmek için izin almıştı muhakkak. Yine tatlı tatlı gülüyor, yüzüne taht kuran gamzesi beni esir ediyordu.

"Merhaba," diyerek karşısındaki sandalyeye oturdum. Gözlerine bakmaktan imtina ediyordum. O ise direkt gözlerime bakıyor, birazdan vereceğim cevabın ipuçlarını araştırıyordu. Ne kadar hızlı olursa o kadar kolay olur deyip söze başladım.

"Yusuf Ali öncelikle bu hayali tek başına kurmadığını belirtmek isterim. Aynı düşü o günden sonra ben de kurdum. Ancak babamın beni dizinin dibinde tutmak gibi bir takıntısı var. Sana o gün anlatmıştım, benden evvel üç çocuklarını bebekken kaybetmişler. Bu kayıplarda hem annem hem babam bazı parçalarını da kaybettikleri her evladıyla birlikte toprağa vermişler. Demem o ki yani demek istiyorum ki..."

"Tamam anladım Hüma, yorma kendini. Yani diyorsun ki 'Ben hiç mücadele etmeden şehri teslim ediyorum.'"

"Yok öyle değil aslında..."

CamScanner ile tarandı

"Yalnızca bir şeyi merak ediyorum, beni uğruna savaş vermeye mi layık bulmadın, yoksa ne yaparsam yapayım muvaffak olamam diye kendine mi inanmadın?"

"Yusuf Ali lütfen, ben hiç acı çekmiyormuşum, bunları söylemek bana çok kolaymış gibi davranma. Nasılsa müsaade etmeyecekler, istikbalde payımıza düşen hazin bir ayrılıksa en baştan daha kolay olmaz mı?"

"Ayrılığı çaresizce kabullenen sensin Hüma. Hem de hiç çabalama gereği dahi duymadan."

Sonra birden ayağa kalkıp peçeteliğin altına hesabı bıraktı ve buz gibi bir sesle ve ayaz kokan gözleriyle, "İsmet Özel'in dediği gibi, 'İkna edilmişlerle yola çıkılmaz. Yola inanmışlarla çıkılır.' Hoşça kal," dedi ve hızlı adımlarla çekti gitti.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Son veda bilinmez, bir bakmışsın yoksun, yoğuz, yok!"

La Edri

Bunu bana kim, neden yapıyor, bilmiyorum. Lakin her kimse bu defter yoluyla zihnime girip zamanda yolculuğa çıkarıyor. Yine telefonum olayların en heyecanlı yerinde çalıp beni oturduğum yerde zıplattı. Arayan Ömer'in asistanı Gözde idi.

"Zeynep Hanım merhaba, rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Ömer Bey'in bir saat sonra uçağı vardı Muğla'ya biliyorsunuz ancak ne ona ne Veysel Bey'e ulaşabiliyorum. Sizin haberiniz var mıydı acaba?"

Birdenbire eli kızgın tavaya değmiş maymunlar gibi hızla ayağa fırladım ve kalbimle midemin arasında bir yer yumruk yemişim gibi ağrımaya başladı. Şimdiye kadar havaalanına varmış olmalıydı. Bu hiç normal değildi.

Telefonu kapatır kapatmaz Ömer'in adını tuşladım. Daha evvel hiç yapmadığım hâlde tam tamına beş kez o insanı altüst eden "dıt dıt" sesi duyuluncaya kadar çaldırdım. Bu hiç Ömer'lik

CamScanner ile tarandı

bir hareket değildi. Muhakkak bir şey olmuş olmalıydı. Daha dün akşam gramofondan, "Bak Yeşil Yeşil" şarkısını dinlerken kulağıma Ahmed Arif'ten fısıldamıştı, "Ben bütün bu manasız iç sıkıntılarından senin var olduğunu hatırlayarak sıyrılıyorum."

Ah! Ah Yarabbi ya ona bir şey olduysa? Elim bir kaza ya da onu benden çalacak başka herhangi bir melun sebep... Bir anda sanki biri göğsümün üstüne oturuyor, karabasanlar dadanıyor zihnime, nefes almama fırsat vermiyor. Çığlık atıyorum, beni kimse duymuyor. Çığlıklarımın yankısı ruhumu titretiyor. Dilimde çaresizliğin takat kesen kesif tadı. Aklıma Mevlânâ'nın sözü takılıyor, "Kimi benden çok seversen onu senden alırım..."

Yok yok, o ben değilim, kocamı kendime put etmedim. Etmedim, Allah'ım etmedim. Kalbimde kimsenin sevgisini senin sevgine değişmedim. Ah, estağfurullah Yarabbi, yaptımsa affet!

Tam anlamıyla kontrolümü kaybetmiştim. Önce bu gizemli defter, şimdi bunlar dengemi altüst etmişti. Odanın içinde bir sağa bir sola volta atıp duruyordum.

Sonra birden karşımdaki tabloya takıldı gözüm. Derviş Dede'nin Antalya'dan ayrılırken hediye ettiği tablo ve üzerindeki o harika ayet, *"Rabbin seni terk etmedi ve sana darılmadı da."*

O an ofiste olmasam için için ağlardım. Yapardım. O dakikada, kendi kelamıyla başka kim böyle isabetli bir teselli verebilir ki?

Tablonun karşısında derin bir nefes alıp kendimi en yakın koltuğa bıraktım. Ah, Derviş Dede! Şimdi yine yan bahçemizde olsan. Koşsam yine sana bütün acemiliğimle ve ayağıma dikenler batırdığım dünya dertlerimle, sen yine bana tatlı tatlı anlatsan.

Birden aklıma harika bir fikir geldi. Gidemiyorsam arayabilirdim, değil mi? Telefonla konuşmayı sevmezdi pek, telefonunu

CamScanner ile tarandı

açık da bulundurmazdı, bir de bugün cumaydı. Hele cumaları telefonunu hiç açmazdı ama deneyecektim. Ne demişti bir gün, "Çabalayacaksın güzel kızım, önce eline alıp o taşı atacaksın, ellerini ıslatacaksın, ayakların çamur olacak. 'Bunlar şahit olsun çabama Ya Rab' demeye yüzün olacak. Sonra taş istediğin yere gitmedi mi? 'En azından denedim,' dersin. Ne gam!"

Elime alıp adını tuşladım. Gözlerimi kapatınca bahçesindeki güllerin kokusunu aldım desem herhâlde hiç kimse inanmaz, ama aldım.

"Allah'ım ne olur ne olur!" diyerek çevir tuşunu tıkladım.

Hiç bitmeyecek sandığım o bekleme anından hemen sonra mucizevi bir şekilde çalmasıyla Derviş Dede'nin telefonu açması bir oldu.

"Zeynep kızım, cuman nur olsun."

"Senin de Derviş Dede, nasılsın?"

"Vallahi kızım tam telefonu kapatmak için elime almıştım ki sen aradın. Hayrolsun inşallah?"

Tam bu esnada kendimi berbat hissettim. Demek ki onu yalnızca içim sıkılınca arıyordum. İşi düşünce arayanlardan pek hazzetmezdim oysaki. Hiç destek olmadan mütemadiyen destek bekleyenlerden de... Öyle büyük büyük beylik laflar edince afiyetle yutuyordun işte böyle. Bir de, 'Ben asla böyle bir şey yapmam,' derdim.

Ne diyordu sevgili peygamberimiz? "Kul bir hususta hayır, vallahi bu işi asla yapmayacağım, derse şeytan mutlaka bütün işini bırakır, yapmam dediği şeyi yaptırmak suretiyle onu günahkâr edinceye kadar peşine düşer." İşte benim de yaşadığım tam anlamıyla buydu.

"İyiyim Derviş Dede, çok sağ ol. Sen de iyisindir inşallah?"

CamScanner ile tarandı

"İyiyim kızım elhamdülillah."

"Derviş Dede şimdi tam karşımda senin hediye ettiğin tabloya bakıyordum, bir şey sormak istedim. Kul korkuyorsa, içten içe işini Allah'a bırakmak istese dahi, başına geleceklerin sonucundan çekiniyorsa ne yapmalı?"

"Hım, bol bol Âyetü'l-kürsî ve Bakara suresinin son iki ayetini okuyabilir. Sevgili peygamberimiz, 'Allah yatmadan evvel Âyetü'l-kürsî okuyan kimsenin evini, sevdiklerini hatta mahallesini dahi güvenli kılar, kişiyi korktuğundan emin eder,' buyurmuştur. Tekrarlayan korku ve vesvese içinse bir başka hadiste, 'Farz namazlarının peşinden sonra bu sureyi okuyan kimse diğer namaz vaktine kadar Allah'ın koruması altındadır,' buyurmuştur.

"Anladım Derviş Dede, çok teşekkür ederim, iyi ki varsın. İnşallah ara tatilde görüşürüz."

"Allah ömür verirse beklerim Zeynep kızım, her zaman."

"Hoşça kal dede."

"Afiyetle kal kızım."

Ağlamamak için dişlerimi sıka sıka telefonu güçlükle kapattım. Sonra derin derin nefesler eşliğinde Âyetü'l-kürsî okumaya başladım. Çocukken çok uzun zamanda ezberlemiştim. Hep aynı yerinde takılırdım. Uzun süredir hiç olmuyordu ancak korku ve kaygı anında yine aynı yerde takılıyordum şimdi. Neyse ki teknoloji var. Çoğu zaman kızsak da bazen hayat kurtarıyor. Telefondaki dua uygulamasını açıp oradan okumaya devam ettim ve kendimi bir parça sakin hissedinceye kadar hiç durmadım.

Sağlıklı düşünmeye başlayabildiğim ilk dakikalarda en yakın karakola gitmeyi düşündüm ancak üzerinden yirmi dört saat geçmeden herhangi bir işlem yapmayacaklardı.

CamScanner ile tarandı

Sonra babamın emekli komiser olan arkadaşı Fikret Amca'yı aramaya karar verdim. Tam bu esnada telefon çaldı ve ben o an ekranda Ömer'in adını görmek için neler vermezdim ama değildi. Arayan Gözde'ydi.

"Alo Zeynep Hanım, hava yolu şirketini aradım ve Ömer Bey biraz evvel kalkan uçağa binmemiş. Sizi aramadan evvel de civardaki hastaneleri aradım, rapor edilmiş herhangi bir trafik kazası yok. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Ah, Gözde! şimdi yanımda olsa hiç düşünmez sarılırdım. Bir çalışandan çok daha ötesiydi bizim için. Uçağa binmemiş olması kalbime kızgın hançerler saplasa da kaza olmaması haberi bir parça rahatlatmıştı içimi.

Sonra artık odamda daha fazla kalamayacağıma karar verip kendimi arabaya attım. Ofisten çıkarken de Melek'e bugünün bütün randevularını ertelemesini rica ettim.

Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmeden direksiyona oturdum ve Çaykovski'nin Kuğu Gölü balesinin piyano versiyonunu açtım. Zavallı gönlüm teselli kapılarında dilenirken anıların ağına düşeceğini nereden bilebilirdi ki? Bu parçayı her dinlediğimizde Güneş'le ilgili hayaller kurardık Ömer'le. Bir gün bu parçayı devasa bir konser salonunda çalacak ve biz de en önde gururla izleyecektik. Ben kaçınılmaz olarak ağlayacaktım hatta Ömer gözyaşlarımı silecekti.

Sahi neredesin Ömer? Allah aşkına neredeysen gel artık. Gelemiyorsan seni bulmamı sağla, ses ver bana. Bak gözlerim söz dinlemiyor yine, başladı sağanak, hazırlıksız yakalandım. Hani her ağladığımda dindirecektin onları, hani gerekiyorsa gözyaşımın kendisi olacaktın?

Gözlerimin buğusundan yolu göremeyince sağa çekip durmak zorunda kaldım. Belki de Ömer'in abisi Kadir'i aramanın

CamScanner ile tarandı

vakti gelmişti artık. Hukukçuydu Kadir, prosedürü benden daha iyi bilirdi. Camları açıp biraz temiz hava çektim içime, telefonu tuşladım.

"Alo Zeynep!"

"Kadir merhaba, nasılsın?"

"Ben iyiyim de asıl sen iyi misin? Senin tuhaf geliyor."

"Kadir biz Ömer'den yaklaşık iki üç saattir haber alamıyoruz..."

"Nasıl yani telefonu mu kapalı?"

"Evet ne ona ne de şoförü Veysel Bey'in telefonuna ulaşılabiliyor. Biraz evvel Muğla'ya havalanan uçağa da binmemiş, biliyorsun önemli bir ihaleye katılacaktı."

"Evet evet, hatırlıyorum. Kaza filan mı oldu acaba?

"Holding ile ev güzergâhındaki bütün hastaneleri aramış Gözde, bildirilmiş bir kaza yokmuş."

Son kelimeleri söylerken sesimin titremesine mâni olamadım ve, "Lütfen bul onu Kadir, hayatından endişe ediyorum."

"Tamam Zeynep, ben hemen size yakın karakola doğru yola çıkıyorum ancak karşıdayım, bir saati bulur gelmem. Telefonundan en son sinyal nerede alınmış, mobeselerde işimize yarayacak bir görüntü var mı, bakarız. Ben yaklaşınca ararım, sen de gelirsin, olur mu?"

"Tabii ki ben zaten yakınlardayım. Çok teşekkürler Kadir, iyi ki varsın!"

Telefonu kapattıktan sonra direksiyona kapanıp hıçkıra hıçkıra ağladım. Hayat ne tuhaf, sabah sevdiğinin sıcak tenine dokunabiliyorken, her şey bir anda tepetaklak olabiliyor. Son vedayı ne zaman yaptığını hiç bilemiyorsun.

Bu sabah ona veda ederken ne demiştim, sarılmış mıydım, "Seni seviyorum," demiş miydim, diye zihnimi yokladım.

CamScanner ile tarandı

Hepsini yapmış sonra da, "Akşama görüşürüz," demiştim, evet. Allah'ım aklıma mukayyet ol. Onu kaybetme ihtimali bile nefes aldırmıyor şimdi.

Kendimi Kadir gelinceye kadar nasıl oyalasam, zaman su gibi aksa ve bir lahza sonra Kadir gelmiş olsa derken yan koltuktaki çantamın içinden bir kısmı firar etmiş defter gözüme çarptı. Ne iyi edip de yanıma almıştım. Belki biraz zihnimi meşgul ederdi. Hem en heyecanlı yerinde kalmıştım. Gözyaşlarımı silip defteri elime aldım, karışık hisler ve yürek sancısı içinde kaldığım yerden okumaya başladım.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Eylül 1973

"Sonunda 'eyvah' diyeceğin şeylere başında, 'eyvallah' deme! Pişman ol fakat pişman ölme!"

Necip Fazıl Kısakürek

Sonbahar ağaçların yaprakları ile birlikte içimdeki yaşama sevincini de aldı götürdü. Kuru, kasvetli ve yorgun benim de dallarım artık. İstisnasız gözümü her kapattığımda Yusuf Ali âdeta çetin bir kış günü soğuktan donmuş gri nehir gözleriyle gözlerime bakıyor ve geri dönmemecesine beni terk ediyor. Bakışlarında hayal kırıklığının bin bir tonu. Pişmanlıksa yalnızca aptalların boynuna geçirebileceğin bir yular, benliğimi sıktıkça sıkıyor.

Pişmanlık, geçen son iki haftada ruhumun her zerresinde dolaşan acımasız bir zehir sanki. Dolaştığı her hücremi harap ediyor, bana yaşama şansı vermiyor. Yusuf Ali'den hiç haber yok ve ben onu nasıl bulacağımı da bilmiyorum.

Yemeklere inmiyorum akşamları ve bizimkiler yine benim çocuksu şımarıklıklarım zannediyor bunu. Gerçeği bir tek o güne şahit olan Hayri Amca biliyor. Bu sabah beni bahçede

CamScanner ile tarandı

dolaşırken görünce hâlime dayanamamış olacak ki, "Hüma kızım biliyor musun, Şükriye Teyze'n Kaf Dağı'na da çıksa onu arar, bulurdum. Çünkü bu dünyada birbirini bulmak, eksik parçanı tamamlamak gibi. Eminim o da aynı şeyi benim için yapardı. Bir ömür yarım kalmamak için gerekirse bütün dünyaya meydan okurdu. Sonucunda yaşadığımız saadet bütün bunlara değerdi zira. Anlatabiliyor muyum güzel kızım?"

Hayri Amca'nın bu babacan tavrının ikram ettiği şefkati huzurla içime çektim. Artık ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

"Çok iyi anladım Hayri Amca, ne güzel söyledin, beni halamlara bırakır mısın?" diyerek yanağından öpüp odama koştum.

Hızlıca bavulumu hazırladım ve yine uyuyor olacağı için anneme âdet yerini bulsun diye bir not yazıp kapısının altından attım. Adana'ya Maşide halama gidecek, Yusuf Ali'yi bulmak için gerekirse hiç utanmadan İlyas eniştemden yardım isteyecektim. Bitmek bilmeyen iki saatlik yolculuğun ardından kapıyı heyecanla çaldım. Maşide halam kapıyı açınca, "Hüma sen mi geldin?" diyerek kollarını açtı, elindeki zikir tespihi ile beni o dua kokan bağrına bastı.

Günlerdir içeride tutmaya çabaladığım gözyaşlarım bu sevgi seline eşlik etti ve bu kez onlara engel olmaya bile çalışmadım.

"Ah, kızım! Ne oldu, kalbime mi indireceksin Hüma, bir şey mi oldu cennet kokulum?"

"Hala ben, ben..."

"Tamam tamam, gel hele içeri bir soluklanalım, konuşuruz nasılsa."

Kısacık bir sürede öyle çok ağlamıştım ki burnum akmış, gözyaşlarım elbisemin yakasını sırılsıklam etmişti.

CamScanner ile tarandı

İçeri girer girmez halamın o çok meşhur nar ekşili dolma kokusu doldu burnuma. Neden bilmiyorum, halamın yemeklerinin kokusunda dahi daima insana iyi gelen bir şeyler var. Çocukluğun bu müstesna kokusuyla bitlikte "umut" bir an için kuşun kanadından yeryüzüne indi sanki ve halam bir anne şefkati ile önce gözlerimi sonra burnumu sildi. Onun yanındayken farkında olmadan sıktığım dişimle birlikte ruhumu da serbest bıraktım. Anavatanında olmak gibi bir duyguydu halamın şefkat dolu kolları.

"Sakinleştin mi yavrum? Anlat hele, kuş kadar canını sıktığına değer mi şu fâni dünyanın derdi?"

"Ben çok utanıyorum hala, bilmem ki nasıl anlatsam?"

"Gücenirim bak. Sen ne anlatırsan anlat ben seni hiç bıkmadan dinlerim, bilmiyor musun?"

"Hala ben âşık oldum," deyip ellerimi yüzüme kapattım.

"Aaa! Ben de bu müjdeyi ne vakit vereceksin diye bekliyordum. Kimdir, neyin nesidir? Devam et güzel yavrum."

"Burada Adana'da çalışıyor, bir teğmen."

Buraya kadar heyecanla beni dinleyen halamın coşkusu yerini hazin bir iç çekişe bıraktı ve dudaklarını ısırdığı gerçeğini benden saklayamadı.

"Ve baban izin vermiyor evlenmenize, öyle mi?"

"Daha fena halacığım, çok fena!"

"Başka biriyle mi evlendirmek istiyor yoksa?"

"Ben nasılsa izin vermezler diye daha üçüncü buluşmamızda ayrılalım, dedim."

"Ne! Ah yavrum... Sonra?"

CamScanner ile tarandı

"Sonra o da hiç mücadele etmeden baştan yenilgiyi kabul ettiğim için hüsrana uğramış olacak ki çekti gitti. Çok pişmanım hala, onu nerede bulurum, ona nasıl ulaşırım, hiç bilmiyorum."

Halam dizlerinin dermanı kesilmiş gibi âdeta yorgunlukla koltuğa yığıldı.

"Çocuk askermiş onu bulmak kolay da yavrum, sizinkileri bu izdivaca ikna etmek zor. Söyle bakalım halana, onların karşılarında durmaya değer mi bu oğlan?"

Kucağımda birleştirdiğim ve tırnak kenarlarını yolduğum ellerime baktım ve başımla onaylama işareti yaptım.

"Peki neden ayrılık konuşması yaptın?"

"Bilmiyorum ki halacığım, belki de beni ikna etsin istedim. Belki de korkularıma siper olsun istedim. Onun da hemen kabul edeceği tuttu. Öte yandan yalnızca üç kez gördüğüm birinin derinime işlediğini nereden bilebilirdim ki? Unuturum zannettim.

Halam oturduğu koltuktan kalkıp beni kanatları altına çekti ve saçlarımı öpüp, "Merak etme yavrucuğum, akşama enişten gelir. Yatarken ben ona usulünce söylerim. Hadi şimdi acıkmışsındır. Bugün de şansına yaprak sarmıştım, sen çok seversin. Yanına cacık bile var."

İşte şefkat öyle koca dağları yerinden oynatmak filan değildi, bazen kıymet verdiğinin en sevdiği yemeği bilmekti o kadar. Bu yasemin kokulu şefkat deryasını ruhuma boca ettim ve bir miktarını da Hatay'a döndüğümde kullanılmak üzere kalbimin odalarının mahzenine depolayıp ağzını kilitledim.

Akşam eniştem geldiğinde nedense yüzüne bakamıyordum. Yol yorgunluğunu bahane edip hemen odama çekildim. Odam ya. Halam ve eniştemin benim için hazırladığı ve Adana Kız Lisesi'nde okurken de üç yıl boyunca içinde sükûnetle, huzur

CamScanner ile tarandı

içinde yaşadığım sığınağım. Sarımazı'daki odam buradan ne kadar da farklı hâlbuki. Sanki duvarları vaktinden önce ruhunu teslim etmiş gibi insanın içini boğan ve pahalı mobilyalarla döşenmesine rağmen oldukça ucuz duran, âdeta kürek mahkûmlarına tahsis edilmiş tek kişilik hücre. Buram buram yalnızlık kokan ıssız bir çilehane sanki.

Usul usul uzaklara dalmış ve hüzün rüzgârlarına kendimi öylesine vermiştim ki halam ayak uçlarıma oturuncaya kadar geldiğini fark etmedim.

"Yavrucuğum kapını da çaldım, ses gelmeyince uyuyorsun zannettim ama yine de şansımı denemek istedim. Sana güzel haberlerim var. Senin teğmeni bulduk galiba. İlyas enişten bir Yusuf Ali tanıyor aynı birlikten. Yetiştirme yurtlarında kalmış. Daha bebekken anne ve babasını kaybetmiş. Aynı kişiden mi bahsediyoruz?"

Birden heyecanla ayağa fırladım ve içimin sızlamasına mâni olamadım, "Anne ve babasını küçükken kaybettiğini biliyordum ancak yetiştirme yurtlarından haberim yoktu hala."

"Bu şartların senin için problem olmayacağından eminim canım kızım ancak işinin iki kat zor, biliyorsun değil mi? Buna hazır mısın?"

"Eğer o da isterse, elimi tutar hiç bırakmazsa ben varım halacığım."

"O hâlde sabah erkenden karargâha gidiyorsun enişstenle, hazır ol."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Değil mi ki Allah kırık kalplerdedir,
Değil mi ki Allah hüzünlü kalpleri sever,
Onun için sığın rabbine,
Bırak herkes seni sustu sansın."
Sinan Yağmur

Farklı zamanlarda benzer sancılar yaşatıyordu hayat insana. Hüma'yı okurken küçük bir kuş konuyor sineme. Kim olduğunu bilmiyorum ancak bir çocuğun kendini evinde yabancı hissetmesi ne hazin bir öyküdür Yarabbi. Uzatsam elimi o yıllara, çeksem çıkarsam onu oradan ve desem ki, "Sen çok kıymetlisin Hüma. Senin değerini anne ve babanın tavrı belirlemez. Sen bu dünyada Yaradan'ın üzerine titrediği, her duasını titizlikle takip ettiği kullarından birisin." Hani Baraka filminde Tanrı, ruhu acıdan pare pare olmuş kuluna, "Seni bilhassa seviyorum," diyordu ya. İşte ben de Hüma'ya demek isterdim ki, "Allah kırık kalplerdedir, yalnız değilsin; kimsesiz hiç değilsin."

CamScanner ile tarandı

Kafamı defterden bir anlığına kaldırmış yolun kenarında yaprakları sarının ve kahverenginin her tonuna boyanmış çınar ağacını izliyordum ki bir anda kucağımda tuttuğum telefon titredi. Oysaki bir anlığına kendi iç sıkıntımı unutmuş, hayal aleminde bir seyre dalmıştım defteri okurken. Zaten hep böyledir, insanın sıkıntılarından uzaklaşabilmesinin bir yolu da derdi olan başka birini dinlemesidir. Böylece odak değişir ve kendi kafanda uzun süredir yaptığın doldur boşalt kısır döngüsü bir anlığına yön değiştirir.

"Alo Kadir, yaklaştın mı?"

"Evet Zeynep, beş dakikaya oradayım, kapıda buluşalım lütfen."

"Anlaştık, hemen çıkıyorum ben de yola."

Karakol bulunduğum yere çok yakın bir mesafedeydi. Işıkları ve trafiği sayacak olursak en fazla on dakika sonra orada olurdum. Biraz sonra tüm olanları öğreneceğimiz gerçeği kanımdaki adrenalinin çağlamasına, elimin ve ayağım zangırdamasına neden oldu. Biraz pencereyi açıp yeni başlayan yağmur kokusunu davet etsem de içeri, karakola varıncaya kadar duadan başka hiçbir şey beni sakinleştiremedi.

Karakola ilk varan ben oldum ve kapının önünde duran mavi beyaz polis araçları olayın tüm vahametini yeniden gün yüzüne çıkardı. Hızını artıran yağmura rağmen arabayı park edip kendimi dışarı attım ve yüzümü gökyüzüne doğru kaldırıp Derviş Dede'nin önerdiği duaya yeniden başladım.

"Vekilim sensin Yarabbi! Unutur ya da yanılırsak bizi sorumlu tutma! Ey Rabbimiz! Bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Bize gücümüzün yetmediği şeyleri yükleme! Bizi affet, bizi bağışla, bize acı! Sen bizim Mevla'mızsın."

CamScanner ile tarandı

Mantra gibi içimden bu duayı tekrarlayıp durdum. Yüzüm ve kıyafetlerim sırılsıklam olmuştu. Öte yandan acıyla birlikte içimde tuhaf bir huzur yeşermeye başlamıştı. Yağmur sanki içimi yıkıyor, tozdan kirden eser bırakmıyordu.

"Zeynep ne yapıyorsun burada?"

"Ah, Kadir geldin mi? Hadi içeri girelim."

"İstersen evvela bir lavaboya uğrayalım. Yağmur makyajını epey dağıtmış."

Kadınlar tuvaletine gidip de aynaya baktığımda Kadir'in kibarlığına şapka çıkarttım. Makyajım dağılmamış, yüzüme akan rimel yol yol âdeta otoban olmuştu. Oysaki makyajım yalnızca rimel ve sürmeden oluşurdu. Elbette, reklamlardaki kimyasallarda dönen "water proof" özelliği benim kullandığım doğal ürünlerde bulunmuyordu.

O an olabilecek en hızlı şekilde yüzümü sıvı sabunlarla yıkadım ve havlu kâğıtla silip aceleyle Kadir'in yanına koştum.

Birlikte karakol amirinin odasına girdik ve Kadir olabildiğince profesyonel bir dille olan biteni anlattı. Komiser bey birilerini çağırdı, ellerine bir kâğıt verdi ve bana göre hiç geçmeyen bir süre boyunca Kadir'le ihtimaller üzerine sohbet ettiler. Sonunda içeriye dönen görevli, Komiser Kenan Bey'e birkaç kâğıt uzattı. Nefesimi tutup birazdan duyacaklarımı bekledim.

"Kardeşinizin telefon sinyalleri otobanda kesilmiş gözüküyor. Her iki telefon da stabil. Mobeselere gelince tam da o bölge kör nokta. Çok kısa bir alanda mobese bulunmuyor. Tecrübelerime dayanarak kardeşinizin kaçırılarak bir yerde alıkonulduğu, şoförün ve kendisinin telefonlarının da yolun kenarına atıldığı ihtimali üzerinde duruyoruz. Bugün katılması gereken bir ihale olduğunu ve uçağa binmediğini belirtmiştiniz değil mi?"

"Evet, hatta şu saatlerde ihale bitmiş olacaktı."

CamScanner ile tarandı

"Muhtemelen akşama doğru alacaklarını da almış olduklarından serbest bırakacaklardır. Bu aklımıza gelen ilk ve iyi ihtimal."

Sessiz kalacağıma söz vermiş olmama rağmen o dakika kendimi tutamayıp söze karıştım, "Kötü ihtimale gelince..."

Komiser bey bir hayli şaşırdıktan sonra yüzüme net bir şekilde baktı ve gizleme gereği duymadığı bir rahatsızlık hissi ile, "Bazen böylesi durumlarda hesaplaşmalar da görülür. Yani karşı taraf eşinizi sürekli bir tehdit olarak görüyorsa ortadan kaldırmak da isteyebilir ancak bunlar dediğim gibi sadece ihtimaller."

Bu esnada içeriye başka bir memur arkadaş girdi ve amirine bir not iletti. Komiser bey bana bir ömür gibi gelen o birkaç saniye içinde notu okudu. Sonra da bize dönüp, "Araba çevre yoluna kadar mobesede gözüküyormuş. Bahsettiğim kör noktadan sonra benzer arabalar var ancak özellikle birinin plakası gözükmüyormuş. Bu çok sık başvurulan bir hile. Genelde çamurla kapatırlar."

"Yani bu gelişmeler sonucunda hangi ihtimalin daha ağır bastığını öngörüyorsunuz?"

Yine kendimi tutamamış konuşmanın orta yerine atlamıştım. Oysaki işin uzmanı Kadir olduğundan susacak, bütün iletişimi ona bırakacaktım.

"Dediğim gibi bütün ipuçları ışığında ilk ihtimali daha muhtemel görüyoruz."

"Ah, Allah'ım inşallah!" İçimden geçirdiğim dua dilimde yakarış olup çağlamıştı işte yine.

"Zeynep Hanım, siz şimdi evinize gidip bizden haber bekleyin. Bütün ipuçlarının izini sürmeye devam edeceğiz, merak etmeyin. Herhangi bir ize ulaşırsak Kadir Bey'i haberdar ederiz."

CamScanner ile tarandı

Buradan ayrılmamın imkânı yoktu. Öte yandan saate bakınca Yusuf'un kreşten çıkış saatinin geldiğini gördüm. Yusuf üç yaşında olduğu için kreşe yarım gün gitmesi seçeneğini gelişimsel olarak uygun görmüştük. Yapılan bir araştırmaya göre bir çocuğun kreşte geçirdiği saatler arttıkça kortizol seviyesi de artıyordu. Bu nedenle öğle arasında Yusuf'u alıp eve götürüyorum. Nevin Hanım'la kalıyorlar. Ben de öğlen saat üçten sonra danışan kabul etmiyorum. Böylece Güneş eve gelmeden evvel Yusuf'a özel ayırdığım bir iki saatim oluyor. O bana doyduktan sonra da ablası eve gelince hem fazlasıyla talepkâr davranmıyor hem de Güneş'e ayırmak istediğim özel zamanlara gönüllü alan açıyor.

Kafamda sayısız düşünce ve ihtimallerle ayağa kalkıp otomatiğe bağlamış gibi herkese veda ettim. Bunları yaşayan ben değilmişim gibi uzaktan izliyordum bu kederli kadını. Bir gün içinde gözlerinin altı çökmüş gibiydi. Bu dünyaya çivi çakacakmış gibi ya da ölüm hiç onu ya da sevdiklerini bulmayacak gibi hayretler içindeydi yaşananlara. Öyle ya kederi biz hep uzaklarda ararız. Oysaki her gün dünyanın bilmem hangi köşesinde insanlar sizin tahayyül edemeyeceğiniz acılar yaşar. Her an ölecekmiş gibi canı hareler içinde yanar ancak nefes almaya devam eder. Bunlara nasıl katlanabildiklerine şaşar kalırsınız, "Ben olsam dayanamazdım," dersiniz. Ardından o keder bir gün gelir elbette sizi de bulur. Bulmadı mı?

Hiç dayanamam, yaşayamam derken, Allah'ın rahmeti sabır makamı iner üzerinize ve kalbiniz genişler, göğsünüz ferahlar. Bir bakmışsınız başınızın üzerinde kara kışlar dolanıyorken, dallarınız kupkuru olmuş, yapraklarınız size veda etmişken ansızın bahar gelir. Yasemin kokar elleriniz. Yaradan'ın bu ikramına tefekkürle şükre durur dallarınız. Aynen bu sırada, olmadı mı?

CamScanner ile tarandı

İçime dolan bu tuhaf huzur duygusu içinde Yusuf'u kreşten almaya gittim. Yine çok zorlandığım anlardan biri. Elbette çocukları cam fanusta büyütmeyelim, gerçek hayata da hazırlayalım ancak yapılan en büyük ebeveynlik yanlışlarından birinin de çocuklara gereksiz kaygı yüklemek olduğunu düşünüyorum. Elbette çocuk arada bir anne ve babasının da sorunları olduğunu bilmeli ve sonundaki çözüme de şahitlik etmeli. Ancak sorunun tüm teferruatlarının ne olduğunu bilmesine lüzum yok. Tam da bunları düşünürken Yusuf koltuğundan bana seslendi, "Anne hasta mısın? Üzgün gibi görünüyorsun."

"Hasta değilim tatlım, sadece çözmem gereken bir sorun var ve biraz zaman alıp beni yoruyor. Yakında çözülecek ama merak etme sen."

"Anne, biliyor musun bugün oyun evinde kocaman biz dinozor yaptık?"

"Ya çok merak ettim şimdi. Çok mu büyüktü?"

"Babamdan bile büyük."

Ah çocuk kalbi! Gözünde babasını koyduğu yer ne harika. Burnumun direği sızladı ve geçtiği yeri yakıp yok eden bir kora dönüşüp boğazıma takıldı. Hayır hayır, ağlayamam, şimdi olmaz.

"Şimdi daha da çok merak ettim Yusuf'çuğum. Bitince bana da gösterir misin, görmeyi çok isterim."

"Hı hı."

Sonra da elindeki oyuncak arabalarıyla bir oyuna daldı. Ben de kısık sesle bir şarkı açtım. Yeni evimizin verandasında Ömer'le dans ettiğimiz şarkıydı bu. Eve ilk geldiğimiz gün, "Çocukları Miyesser anneme bırakalım," diye çok ısrar etmişti. Ev pek oturulacak hâlde değilmiş.

CamScanner ile tarandı

"Önden biz gidip bir bakalım, çocuklar yeni evlerini o hâlde görmesin," diye de beni oldukça çabuk ikna edebilecek pedagojik bir açıklama buluvermişti. Hain!

O günü düşününce gün boyu gerilen yüzümün kasları anında kendini gülümsemenin rahatlatıcı kollarına bıraktı.

Eve varıncaya kadar gün akşam olmuştu. Anahtarı çevirip içeri girince antreden itibaren mumlar vardı yerde. Mumlar ok hâlinde bir diğer istikameti işaret ediyordu. Ömer'in yüzüne baktığımda hiçbir ipucu vermemişti. Sonra çok geniş bir verandaya çıktık. Son adımımı attığım anda müzik başladı. Ah! Ne kadar da severdim, Özdemir Erdoğan söylüyordu.

"Bin yıl yaşasam yine sana doyamam.

Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel..."

O an o kadar minnet duymuştum ki iyi ki baş başaydık ve bu mahrem anları müzisyenler çağırarak bozmamıştı. Yoksa nasıl bu kadar rahat sokulurdum boynundaki gizli sığınağıma? Muhtemelen masayı Nevin Hanım hazırlayıp çıkmıştı.

Uzun zamandır öyle hasrettim ki böyle bize özel vakitlere, bu kadar organize olması da gerekmiyordu aslında. Beni düşündüğünü hissedeyim bir de baş başa olalım yeterliydi. Bu kez anılardı gözlerimi dolduran. Ah, anılar iyi ki var! Benim gizli, huşu dolu mabedim onlar. Ben bunları düşünürken evimizin sokağına gelmiştik bile. Şurası Ömer'in daha bu sabah bana "Seni seviyorum," dediği yer, şurası benim "Akşama görüşürüz," dediğim yer. Ah, bazı anılarsa kurşun gibi ağırlar. Onları taşımak ne meşakkatli bir iş. Hayır, kendini kahretmek yok. Ne demişti Derviş Dede:

"Hiçbir iş yoktur ki Yaradan sonunda kulunun hayrını gözetmesin. Yaşanırken canı yakan, kanırtan nice ıstırapların her birinin mühim görevleri vardır. İşte başımıza üstesinden gelemediğimizi düşündüğümüz bir sıkıntı geldiğinde sonun-

CamScanner ile tarandı

daki hayrı düşünüp tahammül etmek gerekir. Hem ne demişti sevgili peygamberimiz, 'Allah'ın razı olduğu kullar, her şartta ve sıkıntıda hâlinden memnun olan kişilerdir.'"

An itibarı ile bu tanıma uyduğumu hiç zannetmiyorum. Bırak memnun olmayı her fırsatta zırıl zırıl ağlıyorum. Oysaki "derviş" dediğin imtihanlar geldikçe mutlu oluyordu hani, "Rabbim benimle ilgileniyor, gelişmemi istiyor," diyordu. Yaşadığım bu sıkıntı beni yakıyor ki pişeyim, bunun farkındayım. Öte yandan üzülmeme mâni olamıyorum. Sürekli kendimi duama müdahale ederken yakalıyorum. "Sıkıntım hayırla sonuçlansın," derken hayrın haritasını dilimle çiziyor, "Şöyle olsun, böyle olsun," demekten kendimi alamıyorum. Hani bunun neresinde tevekkül? Her şey yolundayken tevekkül ettim demek ne de kolaydı, imtihanlar olmasa...

Kendi dilimden, cehaletimden, hamlığımdan ve pişmemişliğimden ve hâlâ bolca dünya kokan nefsimden yine sana sığınırım Yarabbelalemin.

"Allah'ım! Ben hayrın her çeşidini; acil olanı ve geç olanı, bildiğim ve bilmediğim her türlü iyiliği senden istiyorum. Her türlü şerden; acil olanından ve geç olanından, bildiğim ve bilmediğim bütün kötülüklerden de sana sığınıyorum. Allah'ım! Ben senden, kulun ve peygamberinin istediği hayrı istiyorum. Kulun ve peygamberinin sığındığı şerden de sana sığınıyorum.

Allah'ım! Ben senden cenneti ve cennete yaklaştıran söz veya ameli diliyorum. Cehennem ateşinden ve cehenneme yaklaştıran söz veya amelden de sana sığınıyorum. Benim için hükmettiğin her kaza (ve kaderi) de hayırlı kılmanı niyaz ediyorum." (İbn-i Mâce, Dua, 4; İbn-i Hanbel,IV, 134)

Dualar, sanki dilim söyledikçe ruhumu yıkıyor. Sonra tertemiz bir toprak kokusu yayılıyor benliğime. Hiçliğimi kabul edince

CamScanner ile tarandı

bin ejderha gücü ekleniyor gücüme. İlahi akışa direnmeyince, elinde sıkı sıkı tuttuğun ipleri gevşetince yaşadığın her ne sıkıntı varsa aşması daha kolay görünüyor gözüme.

Bu duygu yoğunluğu neticesinde sanki dünyanın tüm dertlerini arabada bırakmışçasına neşe içinde Yusuf'la eve girecekken telefonum çalmaya başladı. Bu kez daha sakince ekrana baktım ancak arayan Nevin Hanım'dı. Nasılsa kapıdayız diye açmadım ve kapıyı açar açmaz karşımda Ömer, kulağında Nevin Hanım'ın telefonu, öylece bakakaldım.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Kasım 2019

"Bak ki Mevla'nın planına, mutlak bir bildiği vardır,
Şerrin içine gizlediği ne çok hayırlar vardır."
Funda Uçuk Er

İşaretler, bazen gözünüzün içine içine baksa da onları görmemekte ısrar edenlerden kendini gizlemeyi maharetle beceriyor. Dün akşam Zeynep'te bir huzursuz hâl vardı. Sanki bu ihaleye gitmemi istemiyor gibiydi. Başlarda Gamze ile aynı ortamda olacağımızın gerginliği zannettim ancak bu başka bir şeydi. Yaradan'dan iyi bilecek hâlimiz yoktu ya. Zaten kadınlardaki kuvvetli -bizde olmayan- içgüdü ve tehlikelere karşı gelişmiş öngörülerinden ötürü annelik bize değil onlara bahşedilmemiş miydi?

Velhasıl bu kez de haklı çıktı. Sabah tam çevre yoluna çıktığımız ve yolun tenhalaştığı bir anda yolumuzu tuhaf, çete tipli ve siyah giyimli adamlar kesti. Şaşılacak şey ama evet, gündüz gözüyle ve ülkenin en büyük şehrinin orta yerinde.

CamScanner ile tarandı

Hayra alamet olmadığı aşikârdı ancak durmaktan başka da çaremiz yoktu. İçlerinden biri yaklaştı, kapımı açtı.

"Ömer Bey, bizimle gelmeniz gerekiyor. Size eşlik etmemiz söylendi, zorluk çıkarmazsanız seviniriz."

"Bakın yetişmem gereken bir uçağım ve katılmam gereken bir ihale var. Sizi kim gönderdi, bilmiyorum ancak beklemesi gerekecek."

"Ömer Bey, bize sizi alıp gelmemiz emredildi. Zorluk çıkarmazsanız kimsenin canı yanmaz. Sizi temin ederim ki ikinize de herhangi bir zarar vermeyeceğiz."

Adamların şakası yoktu. Direnmek de faydasız gözüküyordu. Beni öndeki araca aldılar ve içlerinden ikisi de bizim araca refakat etti. Gayet naziktiler ancak görünüş bazen yanıltıcıdır. Victor Hugo'nun dediği gibi, "Özen gösterilen dış görünüş cilalanıyor, dışarıdan bakıldığında herkes kusursuz. Oysa vicdanlarının derinliklerinde lağımlar, çirkef kuyuları var." Sanıyorum ki çok geçmeden o çirkinlikleri de görecektik. Ve gördük de.

"Telefonlarınız lütfen."

"Daha neler, bakın zorluk çıkarmıyoruz diye her istediğinizi de yapacak değiliz."

"Ömer Bey, güç kullanarak almak istemiyorum, lütfen."

Artık gerilmeye başlamıştım ve iş hiç de iyi bir yere gitmiyordu. Telefonumu alır almaz arka kapağını açtı ve içindeki sim kartını dışarı attı. Sinyallerinin takip edilmemesi için iyi taktik doğrusu. Aynı şeyi muhtemelen arkamızdan bizi takip eden Veysel'e de yaptırmış olmalılar.

Bizi şehrin dışında bağ evi gibi taş bir eve götürdüler. Sanıyorum dertleri bizi öldürmek filan değildi. Yoksa bunu daha biz arabayken yapabilirlerdi. An itibari ile uçağımı kaçırmış

CamScanner ile tarandı

gözüküyordum. İhale bana uzaktan el sallıyor, kendisi ile birlikte iki yıllık emeğimi de çöpe sürüklüyordu. Beni içeriye kilitledikten birkaç dakika sonra Veysel'i de yanıma getirdiler. Sonra da araba sesleri hızla uzaklaştı.

Uzun süredir burada kimsenin yaşamadığı çok belliydi. Küf ve nem arası insanı rahatsız eden bir koku vardı odada. Pencereler demirli ve kapılar da kilitliydi. Hemen cama koşup nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Veysel de benimle aynı anda diğer cama koştu. Etrafımız yemyeşil ağaçlarla çevriliydi. Herhangi bir budama ya da bakım söz konusu olmadığına göre sürekli kullanılan bir ev değildi. Eşyaların hepsi de âtıl durumdaydı. Odanın ortasında bulunan masanın etrafındaki sandalyelere oturduk.

"Ömer Bey bunlar kim, bizden ne istiyor olabilirler?"

"Kim oldukları da bizden ne istedikleri de çok belli Veysel. İstedikleri bizim ihaleyi kaçırmamızdı, onu da elde ettiler. İşi iyice garantiye alınca bizi bırakacaklar o kadar. Sen merak etme. Çok büyük ihtimalle de bizi buraya kapatanlar ihaleyi kazananlar olacak."

"E beyim, buradan çıkınca hemen polise gideriz o vakit."

"Gideriz de ne çare ki Veysel. Minareyi çalan kılıfını dünden hazır etmiştir elbette. Hiçbir şey kanıtlayamayız. Görmedin mi hepsi plakalarını çamurla sıvamıştı?"

"Doğru, sizin arabanın da plakalarına bir şeyler yaptılar. Sanırım mobeselerden kaçmak için."

"Aynen öyle."

Derin bir "Of!" çektim. Kaçan ihale çok da umurumda değildi ancak holdinge uğrayıp dosyayı almadığımızı dahası uçağa binmediğimizi öğrenen Zeynep şimdi deliye dönmüştü.

CamScanner ile tarandı

İşte şu anda önemsediğim tek şey buydu. Ona bir şekilde haber vermeliydim ama nasıl?

"Senin de sim kartını attılar değil mi?"

"Evet efendim, arabaya biner binmez."

İnsaflarına kalmıştık artık. Ne zaman kapıyı açarlarsa o vakit ulaşabilecektim Zeynep'e. Özellikle tasavvufla ilgilenmeye başladıktan sonra bu işlerden iyice midem bulanır oldu. Colombe'a göre yaşam karşındakini yok ederek zafer kazanılması gereken sürekli bir mücadele. Aynısını ben de iş dünyası için düşünürüm. Sen ne kadar liyakatle, dürüstlükle dövüşsen de meydanda bugün olduğu gibi hain tuzaklar kurup kaçak güreşenler de olacak. İşte bu çok acınası bir durum. Bu, insanın motivasyonunu tuzla buz eden bir durum. Sonra ne olacak, bir sonraki benzer durumda bugünü tekrar yaşamamak için belki yalanlar söylemek durumunda kalacağım. Gizleyeceğim, saklayacağım, sırf hak ettiğime ulaşabilmek için saman altından su yürütmem gerekecek belki de. Mertçe ben buradayım, demek varken böylesi çok zavallıca değil mi?

Umuyorum ki bir gün yeterli olgunluğa ulaşır da Huşu Ağacı'mdaki dallarım, bu zırvalıkların hepsinden vazgeçerim bir kalemde. Dünya nimetlerini elimin tersiyle iter, gerçek huzura alan açarım.

"Efendim su içer misiniz, su koymuşlar buraya?"

Veysel'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda vakit öğleye yaklaşıyordu. Bir saate yakın oturduğumuz sandalyelere tünedikten sonra sıkıntılı bir ruh hâli ile elimi cebime attım. Belki de sim kart olmasa dahi acil arama yapmanın bir yolunu bulurduk, kim bilir?

Elimi ilk attığım cebimde telefonum yoktu, onun yerinde katlanmış bir kâğıt vardı. Hemen açıp okumaya başladım.

CamScanner ile tarandı

Sensiz ıssız sabahlarım, kahvemin köpüğü, ağzımın tadı yok bugün.

Hasret ocakları tütüyor yüreğimin limanlarında,

Şavkı gönül telime vuruyor, sana el sallıyor, titreyen alevleri.

Öptüğün yerde bekliyorum, akşama gelirken al da gel sevdiceğimi.

Z.

Ah Zeynep, sen ne müthiş bir kadınsın! Ne ara karaladı bu şiiri de cebime atıverdi şaşılacak şey! Arada yapardı bunu. Alıntıladığı şiirler de bambaşka olurdu ancak işte bu bana özel yazdıkları kalbimi uçururdu. Bazen bilgisayarımı açtığımda ekranda bir açılış notu görürdüm. Stresli bir iş toplantısının ortasında dahi yüzümü böylesine güldürmeyi bilirdi. Gidemediği yerlerde de kendini hissettirme yeteneği vardı, olmadığı yerlerde kelimelerine vekalet verirdi. Ben ona boşuna peri kızı demedim; öylesine büyülü, mucizeli ve öylesine dupduru ki... Ve evet, ben yıllarca bu mükemmel kadını üzecek sayısız eşef heriflikler ettim. İnsan evladının idraki o kadar çünkü. En müthiş güzelliklere dahi zamanla alışıyor, onu sıradanlaştırıyor ve elindekinin kıymetini de ancak yokluğunda anlıyor.

Buruk bir gülümsemeyle elimdeki satırları bilmem kaçıncı kez okurken bir araba sesi duyduk ve kapının altından bir anahtar atıldı. Sonra aynı araba hızla gaza basarak uzaklaşmaya başladı. Anahtarı çevik bir hareketle aldım ve derhal kapıyı açtım. Arabamız kapının önünde duruyordu. Arabaya atlayıp anında hareket ettik. Bir an evvel Zeynep'i aramak istedim ancak her ikimizin telefonunda kart yoktu. Dahası nerede olduğumuzu bile bilmiyorduk.

Arabanın navigasyonuna bizim evin adresini girince yaklaşık kırk kilometrelik yolumuz olduğunu gördük. Saate bakınca

CamScanner ile tarandı

Zeynep'in Yusuf'u kreşten alıp eve geleceği vaktin neredeyse gelmiş olduğunu fark ettim. Belki de Zeynep'in hiçbir şeyden haberi yoktu. O gelmeden evde olabilirsem bu krizi en az hasarla atlatırdık belki.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bu uzun yolun ardından kapıya hızla varıp kendi anahtarımla kapıyı açtım. Normalde Nevin Hanım belki müsait bir durumda olmaz diye hep kapıyı çalar, onun açmasını beklerdim. Bu kez kapıyı çalar çalmaz anahtarla kendim açıp girdim. Zeynep ve dahası Yusuf'un beni böyle perişan hâlde görmesini istemiyordum.

"Nevin Hanım merhaba. Çok acil telefonunuzu kullanabilir miyim? Benimkinde sorun çıktı da."

"Hoş geldiniz Ömer Bey, elbette."

Şükürler olsun ki telefonu mutfak önlüğünün cebindeydi ve hemen uzatıp bana verdi. Anında Zeynep'in numarasını tuşlayıp beklemeye koyuldum. İnşallah hiçbir şeyden haberi olmamıştır, diye geçirirken içimden, telefon çalmaya devam ediyor ancak hâlâ açmıyordu. Ayakkabılarımı dahi çıkarmamış olduğumu fark edip bir yandan da onlardan kurtuldum. Arkamı döndüğümde kapı açıldı ve Zeynep'le göz göze geldik. Bir anlık şaşkınlığın ardından ani bir hareketle, "Ömer, Allah aşkına sen neredesin?" diye ağlayarak boynuma atladı.

Her şeyi biliyordu.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Parçaların dökülecek, azalacaksın lakin sana vurulan her darbe seni sen yapacak."

Şeyh Galip

Almanız gereken kararları kendi iradenizle alamayınca, Yaradan hiç dilemese de can yakıcı bazı imtihanlar vesilesi ile koyuyordu yeniden sizi tekâmül yoluna. Keşke bunlara gerek kalmayacak kadar pişmiş olsaydık, bize gösterilmesine gerek kalmadan ve hiç yanmadan kendimiz görseydik lakin yanmayınca toprak dahi çömlek olmuyordu, buğday ekmeğe durmuyordu.

Ömer'in ihaleyi kaybetmesi için bir yerde tutulmasının üzerinden bir hafta geçti. Birçok insanın yaşadığı kayıp acısının ihtimali dahi çok yıprattı beni. Bu bir haftada uykularım çığırından çıkmaya başladı. Gece sürekli bir iç sıkıntısı ile uyanıyor, sonra da kolay kolay uykuya dalamıyorum. Burnuma sürekli o gün yağan yağmurun kokusu geliyor. Dilimde zakkum acısı bir zıkkım tadı.

CamScanner ile tarandı

Olaydan hemen sonra polise gittik ve şikâyetçi olduk ancak hiçbir delil, Veysel Bey'den başka görgü tanığı veyahut mobese görüntüsü olmayınca hiç kimseye ulaşamadılar. Esasen Ömer kim olduklarını tahmin ediyor ancak kanıtlayamadığımızdan elimizden hiçbir şey gelmiyor. İşte bu gerçek beni çok sarstı. Hadi bu kez Ömer'i aldılar. Ya bir dahakine çocukları alırlarsa, geri vermezlerse gibi birçok vesvese dehlizlerinde boğuluyorum ve bu ihtimaller benliğimi fazlası ile yoruyor.

Vesveselerin girdabına düşmüş benliğime Nietzsche, "Özgür mü diyorsun kendine? Sana hükmeden düşünceni duymak isterim," diye haykırıyor bir yandan. Son birkaç gündür geceleri teheccüd namazlarına devam ediyorum. Yaradan kendi sözleri ile müjdelemiyor muydu Bakara suresinde, "Ey iman edenler! Sarsılmaz bir sabır ve namaza sarılarak Allah'tan yardım isteyin. Allah her türlü itaate devam ederek tam bir teslimiyetle zorluğa karşı sabredenlerle beraberdir."

Tam bir teslimiyet... Allah'ım uygulaması ne kadar güç! Zaten ne zaman, "Ben oldum galiba, başardım," kibrine düşsen ne kadar da olmadığını gözler önüne seriyordu Yaradan.

Dün gece Kur'an'dan öylesine bir sayfa açıp dedim ki içimden, "Allah'ım bana bir mesaj gönder. Ben aciz bir kulunum, bu yaşananlardan ne anlamam gerektiğini bilmiyorum ama öğrenmeyi çok istiyorum Yarabbi. Ne olur bana bir ipucu fısılda." Bunları söylerken için için ağlıyor, hiç kimse hıçkırıklarımı duymasın diye de annemin hediyesi namaz örtümün uçlarını ağzıma bastırıyordum. Sonra sakinleştiğim bir an gözlerimi açıp çıkan sureyi okumaya başladım.

"Elif Lam Mim." (Ankebût 29/1)

"Yoksa insanlar sadece 'iman ettik' demekle, bir imtihana tâbi tutulmadan (ve sonunda yeterli ve geçerli puan almadan)

CamScanner ile tarandı

bırakılacaklarını (ve kurtulacaklarını) mı (zan ve) hesap etmektedirler?" (Ankebût 29/2)

Bu kadar nokta atışı bir mesaj beklemiyordum doğrusu. Sayfaları kapatıp, secdeye kapanıp öyle çok ağladım ki... Yaradan beni duymuştu ve bu kadar çabuk cevaplamaya layık bulmuştu. Dahası benden vazgeçmemiş ya da bugünlerde ona bir türlü tam teslim olamıyorum diye bana darılmamıştı da. Böylesi direkt iletişim bir daha nasip olur mu, bilmiyorum ancak gönlümü öyle güzel teskin etti, dizine yatırıp öyle şefkat gösterdi ki bugün kendimi çok daha iyi hissediyorum. Tabii bunda biraz da ara tatile giriyor olmamızın ve az sonra memleketim Antalya'ya doğru yola çıkacak olmamızın da payı olabilir. Yolculuk için büyük bir keyifle bavulları hazırladım ve en son yanıma alacağım çantayı seçecekken çantalarımın birinin içinden bir haftadır varlığını unuttuğum defter çıkıverdi. Ömer'e ulaşamadığım gün yanıma almıştım sahi.

Bugün işe gitmemişken ve çocukların okuldan gelmesine de daha vakit varken defterden birkaç sayfa daha okumak istedim. Hüma sonunda Yusuf Ali'ye gidecekti, en heyecanlı yerinde kalmıştım, hatırlıyorum.

Yatak odasına geçip kapıyı sıkıca kapattım. Birazdan kimse görmesin diye yatağının altına girip en sevdiği çikolatayı yiyecek heyecanlı çocuklar gibi hissediyordum. Yatağıma oturdum ve en son kaldığım sayfayı bulup satırlarda kayboldum.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Eylül 1973

"Yanına kadar koştuktan sonra, bir adım daha atamayacaksan eğer; oraya kadar sakın koşma. Sana değil, bekleyene yazık olur."
Özdemir Asaf

Kevgir gibi delik deşik bir uykunun sabahında İlyas eniştemle köşe kapmaca oynuyorduk âdeta. Utancımdan yüzüne bakamıyor, gözlerimi nereye kaçıracağımı bilemiyordum. Nezaketen oturulup birkaç lokmanın yendiği kahvaltı masasından izin isteyip odama çıktım. Hızlıca hazırlanıp bana seslenmelerini bekledim. Eniştem her ne kadar sıcakkanlı bir mizaca sahip olsa da askerlere özgü bir otoritesi ve ağırlığı vardı. Korku değil asla ama ona saygıyla karışık derin bir sevgi duyardım. Dakik bir adamdı ve beklemeyi hiç sevmezdi. Hele de mesai sabahında.

Saçları neredeyse bembeyaz olmasına rağmen oldukça atletik ve hoş gözükürdü. Her daim şık ve özenli bir çizgisi vardı. "Nasılsa emekliliğime az kaldı," deyip kendini bırakmaz, yürüyüşlerini ihmal etmezdi. Onları kahvaltı masasında kumrular gibi muhabbet ederken bulunca bir gün biz de Yusuf Ali ile böyle olur muyuz diye hayal etmeden duramadım.

CamScanner ile tarandı

Yusuf Ali deyince... Ne diyeceğim ki şimdi onu görünce ben? Ah, keşke yazsaydım! Yazmak konuşmaktan daha kolay.

"Hüma, kızım hadi çıkıyorsunuz."

"Tamam halacığım, hazırım, hemen iniyorum."

Gerçekten hazır mıydım? Hadi reddederse beni, "Ben o sayfayı kapattım, seni mazide bıraktım," derse. Bir de enişteme mahcup olmak var. Ah kafasız Hüma, ne işlere kalkıştın sen gelgit aklınla!

Allah'tan yol boyunca eniştem şoförü olan asker oğlanla konuştu da varlığımı bir nebze arka koltuğun derinlerine saklayabildim. Zira karargâha yaklaştıkça içim içime sığmıyor, ellerim hatta zihnim benden bağımsız çalışıyordu. Bir süre sonra hiç fark etmediğim bir anda kapı açıldı ve genç asker, "Buyurun efendim," dedi. Düşüncelere nasıl dalmışsam ne vakit durduğumuzu bile anlamadım. Beceriksiz hareketlerle kendimin dahi duymadığı bir teşekkür zırvaladım ve ürkek adımlarla enişteminin peşine takıldım.

Eniştem odasına girer girmez kapısının önündeki subaya bir şeyler fısıldadı ve ben hiç yokmuşum ya da konunun öznesi değilmişim gibi masasındaki işlerine daldı. O da aslında nasıl davranacağını bilemiyor gibiydi. Dosyaları bilmem kaçıncı kez gözden geçirirken aklı hiç yaptığı işte değil gibiydi. Hani kafamız çok doluyken sayfanın sonuna gelir ancak okuduğumuz tek bir satırı dahi hatırlayamayız ya bazı anlar, işte aynı şekilde enişteminin de zihni çok uzaklara demir atmışken yalnızca iş ile oyalanan elleriydi. Bir ara o kadar sıkıldım ki enişteminin dolabındaki dosyaları gözümle saymaya başladım. Çok kaygılandığımda nedense ortamdaki nesneleri saymak iyi geliyor zihnime. Onu orada oyalıyor, kendini kaybetmesine ya da başını alıp dağlara kaçmasına olanak vermiyor.

CamScanner ile tarandı

Çalan bir kapıya sanıyorum bugüne dek ikimiz de hiç bu kadar minnet duymamıştık. O ahenkli tık tık sesi havadaki bu ağır elektriği bertaraf etti ve yerini tarifsiz bir heyecana bıraktı. Kapıdaki subay yine eğildi ve enişteme benim anlayamadığım bir şeyler söyleyip çıktı gitti. Ardından eniştem de hızlı ve kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve, "Yalnızca yirmi dakikanız var Hüma, sonra Yavuz seni eve bırakacak," dedi. Daha söylediklerini idrak etmeye uğraşırken, birdenbire odaya Yusuf Ali girdi ve o eşsiz kokusu bütün atmosferi doldurdu. Yüzünde şaşkınlık, kızgınlık ve saklayamadığı gizli bir sevincin emareleri vardı.

"Hüma! Senin ne işin var burada?"

"Seni bulmaya geldim."

"İyi de neden?"

Hay Allah! Erkekler konu gönül işleri olunca bazen ne kadar da geç anlıyorlar. Neden geldim? Pişpirik oynamaya değil tabii ki!

"Bütün engellere rağmen elimi tutmaya devam edecek misin, diye sormak istedim."

"Bunun sözünü sen verebiliyorsan ben cevabımı yazdığım mektupta yeterince verdiğimi düşünüyorum."

Çok incinmiş, dahası bana karşı tüm güvenini kaybetmiş gözüküyordu. Hâlâ gardını indirmemiş, kontrol iplerini gevşetmemişti.

"Yusuf Ali birazdan enişteminşoförü beni eve geri götürecek. Bana söyleyecek bir şeyin yok mu hakikaten?"

"Hüma ben sana içimde biriktirdiğim her şeyimi önüne koymadım mı zaten, kalbimi ellerine vermedim mi? Daha neyi soruyorsun, anlamıyorum ki?"

CamScanner ile tarandı

Haklıydı. Cevabımı kendim söylemiyor hâlâ onun ağzından duymayı bekliyordum. Öte yandan ben tam ona vurulmuşken ve artık onu unutamayacak hâle gelmişken mücadeleden bezer ve ellerimi bırakır diye de ödüm kopuyordu. Kalbimi teslim etmeden belki de hâlâ bunun teyidini duymak istiyordum. Ben sessiz kalınca öfke dalgalarının gözlerine hücum ettiğini gördüm.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Ya ben sana nasıl güveneyim Hüma? Daha çabalama gereği dahi duymadan kestirip attın, terk ettin. Tıpkı annem ve babam gibi. Onlar da, "Bir gün dahi bakabiliyor muyuz acaba?" diye hiçbir şans vermeden doğduğum gün kapının önüne koymuşlar beni. Tıpkı senin gibi. Ben şimdi nasıl tutayım ellerini yeniden?"

Utanmasam boynuna sarılıp hüngür hüngür ağlayacaktım. Kendimi öylesine bedbin, öylesine kalpsiz öyle bedbaht hissediyordum ki... Allah'ım ben ona ne yapmıştım? Kendini kıymetsiz hissedebileceği her şeyi aslında.

"Hüma Hanım, sizi eve götürmek için emir aldım." Asker Yavuz'du bu. Ne çabuk yirmi dakika olmuştu?

"Birkaç dakika beklemeniz mümkün mü?"

"Hüma Hanım, İlyas Komutan'ım dışarıda. Oraya çıkamam ancak Yusuf Komutan'ım için sakıncası yoksa burada bekleyebilirim."

O kadar efendi bir çocuktu ki yerden ne gözlerini ne de bakışlarını kaldırmıyor, hatta kıpırdamıyor, varlığını o odada minimalize edebilmek için büyük bir gayret sarf ediyordu.

"Tamam koçum, sıkıntı yok. Hüma bu burada olmaz, burası benim iş yerim. Akşama doğru saat altı gibi şurada olursan devamını orada konuşuruz."

CamScanner ile tarandı

Eğilip bir şeyler yazıp bana uzattığı kâğıtta bir adres vardı. Sanıyorum bu şartlarda en uygunu bu olacaktı.

"Tamam. Altıda orada olacağım. Hoşça kal."

Gözleri buz gibiydi. İçinde buzları eritecek birkaç ılık ışıltı aradımsa da nafileydi sanki birliğindeki herhangi bir askermişim gibi profesyonel bir sesle, "Görüşürüz," dedi ve aniden odadan çıkıp gitti.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Son insan sözünü söylemeden bitmez. Adalet son duyarlı moleküle kadar yerini bulmalı ve bulacak! Hiçbir şey kimsenin yanına kar kalmaz."

Henry Miller

Yaralar, travmalar ve gönül kırıklıkları ile dolu hâtıralar... Her gün artan bir merakla defterdeki kahramanları okuyorum. Erkekler tarih boyu gururu aşkın önüne koymuşlardır. Burada da aynı stereotipi görüyoruz. Bu iki yaralı ceylan birbirlerine teselli mi olacak, yoksa acıdıkları yerden birbirini mi acıtacak bir an önce öğrenmek istiyorum ancak kafamı kaldırıp saate bakınca çocukların gelmek üzere olduğunu fark ettim. Bavullar hazır bile değildi. Böyle zamanlarda her zaman yaptığım gibi enerjimi artırmak için Aselin Debison'un "Over the Rainbow" şarkısını ayrı pencerelerde yağmur ve orman sesi ile birlikte açtım ve Speedy Gonzales gibi ayağım yeri görmedi.

"Anne biz geldik," final sesini duyduğumda işimi bitirmiştim. Saçlarım koşturmaktan diken diken olsa da bu kadar kısa sürede bunca işi halledebildiğim için yorgun ama gururluydum. Zaten

CamScanner ile tarandı

birçok şeyle aynı anda baş edebilme becerisi nedeniyle Yaradan'ın anneliği kadınlara bahşettiğini düşünürüm hep. Normalde bizim evde çocukların bavullarını yapma sorumlulukları kendilerine ait. Onlar koyacaklarını koyarlar ben yalnızca son kontrolleri yaparım. Yusuf'un koyduğu kamyon ve arabaların birçoğunu sonradan birlikte eleyerek çıkarmak zorunda kalsak da yaşına göre sorumluluk vermenin ilk adımı için bavul hazırlamak, iyi fikir olur genelde. Ancak bu kez beklemeye hiç mecalim yoktu. Kendimi bir an evvel memleketimin ılık kollarına atıp, ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Her ne kadar artık bir anne olsam da bugünlerde biraz da evlat olmak istiyordum. Son zamanlardaki yaşadıklarımızı düşününce, bir türlü sakinleştiremediğim ürkek ve hırçın gönlümü annemin dizine yatırmak ve yorgun çocuk kalbimi onun şefkatinde avutmak istiyordum. Ah, çocukken her şey ne kadar da kolaydı! Küskün gönlümüzü avutmak bir horozlu şekerle bir plastik balona bakardı.

"Anne, bavullarımız hazır mı?"

"Anne bebek evimi aldın mı?"

"Anne sarı kamyonumu aldın mı?"

Çocuklar heyecanla nefes bile almadan sordukları sorularla etrafımı çevirdi ve ben bir anlık seyahat ettiğim çocuklumun özlem dolu anılarından gerçek ana hızlı bir geri dönüş yaşadım.

"Evet çocuklar, hava kararmadan çiftliğe varmak için bu kez siz gelmeden bavullarınızı ben hazırladım. Ağızları açık, çok fazla yer kalmadı ancak koymak istediğiniz bir eşyanızı daha ekleyebiliriz isterseniz."

"Oley!" nidaları arasında odalarına dağıldılar. Birazdan kucak dolusu oyuncakla gelip benimle sıkı bir pazarlığa oturacaklarından hiç şüphem yok hatta mümkün olsa bütün odalarını karavanla yanımızda taşımak isterler.

CamScanner ile tarandı

"Yoruldun mu çok, neden Nevin Hanım'dan yardım almadın?"

"Yoo, tatil fikrinin itici gücü gayet ikna ediciydi, pek zorlanmadım hayatım, sağ ol."

Ömer de son zamanlarda pek iyi olmadığımı fark ediyor elbette. Zira her sabah sanki onu son kez görüyormuşum gibi veda ediyor, kuvvetle muhtemel gözlerine kaygıyla bakıyorum. Farkındayım ki bu kaygılar da zamanla geçecek. İlk harı gittikçe sönecek, gün geçtikçe üstüne küller yağacak. Öte yandan acıyı da yaşamak gerekiyor. Zira zamanında yaşanması gerekirken halının altına süpürülmüş her duygu sonra kendini kartopu gibi gittikçe büyüyerek gösteriyor ya da hiç beklenmedik anlarda patlamalara neden olabiliyor. Tatil dönüşü hâlâ bir azalma olmazsa bu kaygılı ruh hâlimde süpervizörüm Arzu Hoca'ma danışırım zaten.

Bu düşüncelerle çevriliyken Ömer'de bir gariplik fark ettim. Genelde hoşuma gitmeyen bir şeyler söyleyecek olduğunda böyle kıvranır dururdu.

"Ömer söyle hadi."

"Efendim?"

"Diyorum ki belli ki nahoş gelişmeler var ve sen nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibisin."

"Vay, çok etkilendim! Psikolojik danışman bir kadınla evli olmak azizim, felaket felaket. Hatun kişi âdeta Nostradamus."

Evet, ortamı yumuşatmaya çalışmasının son taşı final esprisi de geldiğine göre Ömer'in söyleyeceği çok önemli bir şeyi olmalıydı.

"Hadi Ömer, gönder gelsin, ne oldu?"

"Veysel yolumuzu kestikleri gün harika bir iş çıkarmış. Bizim arabanın ön kameralarını yol boyu açık tutmuş. Kaydı

CamScanner ile tarandı

polis merkezine teslim etmiştik zaten. Adamlardan ikisi görüş alanına girmiş ve bugün de bizi teşhis ve eşleştirme için aradılar. İkimiz de teşhis ettik adamları. Yanlarına kalmadı yani müsterih olabilirsin."

Daha sözü bitmeden ayağa fırlayıp boynuna sarıldım. Beni kahreden, günlerdir uyutmayan ve boğazıma takılan şey, yanlarına kalmış olmasıydı. Yani bir gün birileri canının istediği kanunsuzluğu yapar ve gerekli önlemleri alır, karda yürüyüp izini belli etmezse hiç kimse bir şey yapamazdı, öyle mi? Bir haftadır zihnime uçuşan sorular böyle haykırıyordu hiç durmadan. Bu ihtimal çok can sıkıcıydı, hayata karşı güven sarsıcıydı. Sonunda işlerin çok da öyle olmadığını gördüm ya evet bu güven tazelemesi beni toparlamaya yeter. Bir de Derviş Dede ile istişare edersek bundan sonrasını kolay hallederim diye düşünüyorum.

Ah, Derviş Dede! Bugün uğrayamasam da en geç yarın sabah gül bahçesinde olacağım. Müsaade ederse sorularımı yanıtlarken ses kaydı alacağım. Çünkü şeytan hiç bitmeyen mesaideyken hafıza firar ediyor ve ara ara sürekli hatırlatmak gerekiyor hakikatleri. O nahif babacan sesini, tekâmülümden her uzaklaştığımda dinlersem içimdeki Hakk'ın sesini de hep taze tutmuş olurum. Böylece şeytanın sesi kısılmış olur.

"Bir şey söylemedin."

"Ne kadar rahatladım bilemezsin. Bravo Veysel'e! Günün kahramanı."

"Polis arkadaşları da unutmayalım, işin peşini hiç bırakmadılar."

"Çok iyi iş çıkardılar sahiden. Oh, tamam fabrika ayarlarına geri dönebilirim!"

"İçi ışıldayan gözlerini çok özledim. Feri sönünce hiç senin gibi gelmiyorlar."

CamScanner ile tarandı

"Bu haberden sonra bir de Derviş Dede'yi de görürsem hiçbir şeyim kalmaz merak etme."

"Kıskanırım ama."

İnanamayan gözlerle bakınca ben hemen açıklama gereği duydu,

"Yani üzerindeki olumlu etkisini ve desteğini kıskanacağım neredeyse. Keşke ben de aynı konforu sağlayabilsem sana. Tam bir haftadır senin için hiçbir şey yapamıyormuşum gibi hissediyorum."

Hiç olur mu öyle şey? Sen, yanımda olmadığın zamanlarda dahi anılarıyla avunduğumsun. Sen benim şarkılarımın sözlerine tutunduğumsun. Yalnızca bugünlerde kanepenin kenarına çarptığım küçük parmağımsın. Ancak bana öyle bir muştu verdin ki yaramdın şimdi aynı zamanda şifamsın. Ayaküstü şiir de yazdırdın bana yahu!"

Tam romantizm rüzgârları esecekken birden ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık. Yaşadığımız onca ıstıraba inat gözlerinin içinde zıplayan mutlu sincapları neşeyle temaşa ediyorlardı yine. Ömer içten gülünce öyle olurdu. Sanki yanağında belli belirsiz bir gamze oluşur ve ormanın bütün neşeli hayvanları gözlerine hücum ederdi. Öyle bir enerji.

"Anne, ben tavşanımı almak istiyorum."

"Ben de trenimi alacağım."

"Neden beni taklit ediyorsun?"

"Anne ablam bana kızıyor!"

Evet, ormanın diğer kaçkınları da geldi ve etrafımızda tuhaf sesler çıkararak Afrika Adumu dansı yapmaya başladılar. Bu dansın özelliği aynı anda yüksek sesle konuşmaya başlanması. Kim kimin sesini bastırırsa dans o kadar başarılı olur. Arada

CamScanner ile tarandı

ittirme kaktırma da dansa hareket katar. Dans eden partnerler birbirini aslında severler ancak bu dans esnasında eline geçirse bir kaşık suda boğacakmış gibi davranırlar. Uçurumun kenarından birbirlerini atar, düşmeden tutarlar. Bu tezatlıklar dansın şanındandır.

"Tamam çocuklar, şimdi herkes tek tek seçtiği bir eşyasını bana versin. Bir an önce yola çıkalım. Karanlığa kalmak istemeyiz değil mi?"

"Anne ben tabletimi de almak istiyorum ama."

"Bunu defalarca konuştuk Güneş'çiğim tatillerde tabletine ihtiyaç duymayacak kadar keşfedilecek çok şey var."

Gözlerini öyle bir devirdi ki her ergen gibi şu dakikalarda annesinden nefret ettiğine emimim.

"Anne ben tiyenimi de almak istiyorum."

"Trenlerini alabiliriz ancak rayları bavula sığar mı sence Yusuf'çuğum?"

"Sığmaz."

"O hâlde diğer seçtiğin oyuncağı alalım olur mu?"

"Tamam."

Latif bir dille, "Hayır," demek... Bu da her zaman bu kadar kolay olmuyor, kabul ediyorum. Bavul kapatma işi de krizsiz sonlandı ve Nevin Hanım'ın hazırladığı sofraya geçtik. Yolculuğa çıkacağım zamanlarda çok fazla yemek yiyemiyorum ancak yemekte fırında karnabahar vardı ve biz ebeveynler olarak su koyuverince bu tarz sebze yemeklerini çocuklar hiç yemek istemiyorlardı. Henüz daha tam öğle vakti de olmamıştı ancak yola bir an önce çıkmalıydık, çaresiz biraz yedim. Yemekten sonra hepimizde pürneşe, arabaya bindik. Yusuf hemen tatil şarkımızı söylemeye başladı biz de hep bir ağızdan ona katıl-

CamScanner ile tarandı

dık ve daha varmadan memleketin adı yetti içimizi ısıtmaya. Yol boyunca ağaçlar dahi gülüyor, yapraklarını konfeti diye yağdırıyordu üzerimize. Bir süre sonra çocuklar da uyuyunca çantamdan gizemli günlüğü çıkarıp okumaya başladım. Normalde arabada bir şeyler okumayı tercih etmem, yol tutar. Ömer'in de dikkatini çekmiş olacak ki bu durum,

"Miden bulanmasın, ne okuyorsun?" diye sordu.

"Sanırım bir danışanımın günlüğü."

"Tatile iş getirmezdin hiç."

"Aslında iş diye değil sahiden sonunu merak ettiğim için okuyorum. Eşiyle nasıl tanıştığını filan yazmış, görsen roman gibi elimden bırakamıyorum."

"Aşk neredeyse ben oradayım, diyorsun."

"İllaki."

Özellikle yanında okuyup defterden haberdar etmek istedim. Tatil boyunca her fırsatta okuyup bitirecektim, zira kararlıydım. Yolun tutma ihtimalini dahi göze alıp işaretlediğim yerden okumaya devam ettim.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Eylül 1973

"Hepimiz aynı bataklıkta yaşıyoruz; ama bazılarımız yıldızlara bakıyor."

Oscar Wilde

Eylül ayının son günlerindeyiz artık ancak Adana'nın bundan haberi yokmuş gibi gözüküyor. Sıcak ve nem bakımından temmuz gibi. Yusuf Ali'nin verdiği adresin önündeyim ve sırtım sırılsıklam. Yalnızca sıcağı suçlarsam haksızlık etmiş olurum, birazdan konuşulacakların vahameti de beni tandır ateşi kadar yakıyor. "Oyuna giren el kaldırır," der halam yapacak bir şey yok yaşanacaksa yaşanacak.

Derin bir nefes alıp çay bahçesinin kapısından içeri adım attım. Taşköprü'nün hemen kenarında yemyeşil bir alana kurulmuş, şirin hoş bir yer burası. Burnuma taze açılmış bazlama kokuları ve muhtemelen közde demlenmiş çay kokusu geldi. Ateş'in o davetkâr kokusu bu sıcakta dahi reddedilemez hissettiriyor. Suyun kenarına yaklaştıkça da bir parça rüzgâr hissetmeye başladım. Şu an daha başka ne isteyebilirim ki? Biraz daha ilerleyince çay bahçesinin en uzak fakat en güzel

CamScanner ile tarandı

masasına oturmuş olan Yusuf Ali'yi gördüm. Aynı anda vücudumdaki tüm hücreler teyakkuza geçti. Beni görünce hemen ayağa kalkıp gülümsemeye başladı. Evet işte, gamzesi yine orada tüm ihtişamıyla bana işkenceler ediyor. Beni gömseler oraya canım yanmaz. Üniformasını çıkaracak vakti olmamış belli ki. Yanına yaklaşınca beni kendine çekip sımsıkı kucakladı ve saçlarıma hafifçe bir buse kondurdu. Kalbimin odalarında yaşadığım zelzeleyi anlatmamın imkânı yok. Sol tarafımdaki trampetlerin sesi kulağımı sağır edecek. Bu nasıl bir duygu Allah'ım, kokusu direkt kalbe ateş ediyor. Sanki biraz sonra çatlayıp ölecekmişsin sanıyorsun ama ölmüyorsun. Nihayet kollarını çözdüğünde bu kez nehir yeşili gözleri çöllere salıyor. Günlerdir su içmemişçesine görülen serap gibi. Öyle kusursuz, öyle can alıcı. Karargâhtaki buz griliğinden eser yok şimdi. Gözleri Akdeniz kadar sıcak. İşin en can alıcı yanı, şimdiye kadar bana kimse böyle sarılmamıştı.

"Hoş geldin. Ben seni bir daha göreceğimi zannetmiyordum."

"Hoş bulduk. Hayat sürprizlerle dolu. Nasılsın?"

"Çok şaşkınım, mutluyum, bir sürü karmaşık his içindeyim."

"Öncelikle seni iş yerinde zor bir duruma düşürdüysem özür dilerim. Başka türlü seni nasıl bulacağımı bilemedim."

"Demek İlyas Komutan'ım senin enişten. Sabah erkenden, 'Komutan seni çağırıyor,' dediklerinde çok şaşırdım. Hele odaya girip de seni görünce..."

"Onun için mi bana mesafeli davrandın?"

"Beni karargâhta her gün güzel kızlar ziyaret etmiyor. Hele de komutanın odasında. Başka nasıl davranabilirdim ki?"

O böyle söyleyince enişteme beni dışarıda arabada beklediğini ve birazdan buraya gelip kendisiyle konuşmak istediğini söylemedim. Şu sıcak bakışlarını biraz daha ikram etmek

CamScanner ile tarandı

istiyordum gönlüme. Gözlerinde insanı şefkat deryasına salan bir şey var. Mübalağa mı ediyorum yoksa benim gözüme mi öyle gözüküyor, bilmiyorum. Sanki yıllardır tanıyormuşum gibi onları. Hiç yabancılık çekmiyorum, hiç yadırgamıyorum.

"Neden öyle baktın?"

"Gözlerinin ne kadar huzur dolu olduğunu düşünüyordum."

"Bir ömür boyu sana böyle bakabilirim. Gözlerim sende kalabilir. Yanındayken onlara ihtiyaç duymuyorum."

"Hatay'a dönerken yanımda götürsem hiç fena olmaz."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah."

Gitmek lafı dahi gözlerindeki güneşin batmasına yetti. Oysa biraz evvel içinde cennet ırmaklarının aktığına yemin edebilirdim. Bir yandan yaşından daha olgun bir adam gibi, öte yandan annesini kaybetmiş küçük bir çocuk gibi. Ne tuhaf!

"Yusuf Ali, birazdan eniştem gelip seninle konuşacak. Bu iş uzamasın, dedi ben arabadan inerken."

"Komutanım burada mı?"

"Evet, beni arabada bekliyor hatta bak, geliyor."

"Hüma insan bunu daha evvel söylemez mi?"

Eniştem gelince birden ayağa kalkıp selam durdu. Sabahki kadar olmasa da gözleri yine soğuk, donuk, uzak bir hâl aldı.

"Otur otur Yusuf."

"Komutanım..."

Yine orada ben hiç yokmuşum gibi kendi hiyerarşik balonlarına çekildiler.

"Bak oğlum, seni severim bilirsin ancak yeğenim de bizim için çok kıymetlidir. Bu izdivaca talipsen bizim buralarda bu işler fazla uzatılmaz."

CamScanner ile tarandı

"Anlıyorum komutanım, haklısınız."

"Hüma'yı istemeye gelecek bir büyüğün var mı aileden?"

"Maalesef yok komutanım."

"Maşide Hanım'la ben, seni temsilen gideriz, uygun mudur?"

"Uygundur komutanım."

"Pazar sabahı hazır ol o vakit. Hüma, arabada bekliyorum kızım, birazdan gelirsin."

"Hemen geliyorum."

Yusuf Ali yine ayağa kalkıp selam durdu ve eniştem gözden kaybolunca kadar da oturmadı.

"Yusuf Ali, çok özür dilerim. Bu emrivakiyi kabul etmek zorunda değildin."

"Hüma sen deli misin? Ben şu an nasıl mesudum görmüyor musun? Sensiz geçen iki haftada yaşadığım hicran yarasının tarifi yoktu. Tek kaygım babanın karşı çıkması şu an."

"Ne bileyim, her şey çok çabuk olmuyor mu sence de?"

"Yoo, Merkez Efendi'nin dediği gibi her şey merkezinde ve olması gerektiği gibi ilerliyor bence."

"Yani ben yarın Sarımazı'ya dönüyorum. Ertesi gün de siz beni istemeye mi geliyorsunuz?"

"Sanırım öyle oluyor."

Bir yandan mutluluktan başım dönüyor, diğer taraftan da nedendir bilinmez korkuyordum. Bu nedenle vedalaşırken bu kez ben Yusuf Ali'ye sıkı sıkı sarıldım ve düşündüğümde her ayrıntısını doğru hatırlamak için gözlerini zihnime nakış nakış işledim. İnanılacak gibi değildi, iki gün sonra onun nişanlısı olacaktım.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Kadınlar konusunda Allah'tan korkun! Çünkü sizler onları Allah'ın emanetiyle aldınız. En iyi insan kadın ve kızlarına karşı en iyi davranandır. Bir erkek hanımını döverse kıyamette onun davacısı ben olurum."

Hz. Muhammed (sav)

"Anne çişim geldi," sesiyle bölünmesem durmaksızın okuyacaktım sanıyorum.

"Ne kadar sarmış seni bu defter? Savuran virajlarda dahi istifini bozmadın."

"Hastaların özel hayat gizliliği olmasa sana da okuturdum. Eminim bana hak verirdin o zaman."

"İyice merak ettim şimdi."

Çocukların tuvalet molası için durduğumuzda neredeyse yolu yarılamış olduğumuza inanamadım. Bunca zaman geçmiş olmasına rağmen Ömer bir kez olsun beni bölmemişti. Onun bu zarifliğine hayrandım.

CamScanner ile tarandı

"Çocuklara hafif atıştırmalık bir şeyler alalım mı Ömer? Anneanneleri sofrayı donatmıştır ancak daha yolumuz var. Ben çocukları tuvalete götürürken sen de ne yiyeceğimize bakınır mısın?"

"Olur tabii, benim işim çabuk biter, hemen bakarım sonra."

Afyon'a şimdiden kış gelmiş gibiydi. İşimizi hızla halledip Ömer'i aradım, "Hayatım neredesin?"

"Binadan tamamen çıkınca hemen sol taraftaki boş alanda bir Yörük çadırı göreceksiniz. Oradayım, çocukların en sevdiği gözlemelerden var."

"Tamam, geliyoruz hemen."

Bu esnada çıkış kapısına gelmiştik bile. Sahiden sola bakınca devasa siyah bir çadır gözüküyordu. Çocuklarla koşturarak giriş kapısına vardık. Çadırın içinin, dışındaki mütevazi görünüşü ile hiç alakası yoktu.

Yerlere atılmış konforlu minderler ortada yükseklikte minderlere uyumlu masalar ve hemen yanında sıcacık şömineler vardı. Kokular ve ortam müthişti. Etrafı izlemeye doyamıyorken Ömer'in sallanan elini görmem uzun sürmedi. Tam ona doğru yönelecekken tanıdık bir sima çarptı gözüme ancak emin de olamadım. Çok dikkat çekmeden bir daha bakınca Aylin'i tanımam güç olmadı. Aylardır görmemiştim onu, mahcubiyetle başını önüne eğdi. Yanında Erdal olduğunu tahmin ettiğim babası yaşlarında bir adam vardı. Parmaklarını sallaya sallaya konuşuyordu. Aylin hiç tanımadığım bir kadın gibi köşeye sinmiş, adam ne derse başını sallıyordu. Daha fazla o yöne bakamadım. Ömer'in bizim için ayarladığı masaya onları arkama alacak şekilde oturdum.

"Zeynep bir şey mi oldu, keyfin kaçtı gibi burayı beğenmedin mi yoksa?"

CamScanner ile tarandı

"Yoo, burası harikaymış. Aylin'i gördüm."

"Anladım, içinden nasıl geliyorsa öyle davran. Lütfen aksi için zorlama kendini."

"Hadi sipariş verelim artık. Ben peynirli istiyorum çocuklar, siz?"

Başımla tamam işareti yapıp çocukların yanında konuyu kapatmamız gerektiği mesajını konuyu değiştirerek vermiş oldum. Ömer de hafif gülümseyerek bana eşlik etti. Ellerimizi yıkadığımız su öylesine soğuktu ki donmuş olmalıyız. Şömine çok iyi geldi, yalnızca soğuyan bedenlerimizi değil ruhumuzun incinen bütün kıvrımlarını da ısıtıverdi. Hele gözlemeler ve üzerinde hâlâ cızırdayan taze tereyağı kokusu bir dostun hazin kaybediliş öyküsünü unutturuverdi.

Gözlemelerimiz bitmek üzereyken birdenbire bir kadın çığlığı ile gayriihtiyari kafamızı o tarafa çevirdik. Aman Allah'ım Aylin'di bu! Adam bir eliyle kızın saçlarına yapışmış, boşta kalan diğer eliyle de yumruklar savuruyordu. Nasıl olduysa birden ayağa kalktım.

Ömer beni durdurdu ve, "Sen çocukları arabaya götür lütfen, ben ilgilenirim," deyip fırladı.

"Çocuklar hadi gidiyoruz, bakmayın o tarafa lütfen," deyip hızla çıkış kapısına yöneldim. Kapıdan çıkmadan son bir kez neler olduğuna bakmak istedim ve Erdal'ın elinde Aylin'in kafasına dayadığı silahı gördüm. Ömer ellerini kaldırmış, adamı sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir anda ne yapacağımı şaşırdım. Dönsem çocuklar her şeyi görecek, dönmesem belki adam Ömer dâhil herkese zarar verecek. Yanımda çocuklar olmasa iyi bir müzakere yapıp ilgisini dağıtabilirdim. Ellerim ve ayaklarım zangır zangır titrerken hızlıca çocukları arabaya oturtup ellerine telefonumu verdim.

CamScanner ile tarandı

"Güneş hani Yusuf'un çok sevdiği videolar vardı ya üç tane ondan izleyebilirsiniz. Benim hesabı ödeyip gelmem gerekiyor."

"Anneciğim o adam neden bağırıyordu?"

"Bir şeye kızmış olmalı tatlım. Ben hemen döneceğim. Tamam mı?"

"Tamam anne."

Arabayı üzerlerine kilitleyip çadıra hızlı adımlarla yürüdüm. Aynı anda polisi de arayıp adres bildirdim. Çocukların görüş alanından çıkınca da son gücümle koşturdum. Erdal'ın olduğu tarafa yavaşça yaklaştım.

"Oo Aylin Hanımlar da buradaymış," dedim.

"Yaklaşma, yaklaşma diyorum sana hepinizi yakarım!"

"Ben seninle konuşmuyorum Aylin'le bir hesabım var. Onu görüp gideceğim. Aylin Hanım önce güvendirip son anda terk etmeyi pek sever. Nasıl? Beni hayatından silince mutlu oldun mu?" Bu arada Aylin'e de kaş göz yapıp oyuna dâhil olması için sinyal verdim.

"Sana yaptıklarım için çok pişmanım. Ben bilememişim kıymetini. Babam beni terk etti ya oradan kalma travmalarım var benim. Ne olur affet!"

"Nasıl güveneyim ben sana, ya yine aynı şeyi yaparsan, tam sana yeniden güvenmişken yine kaçıp gidersen?"

"O zaman profesyonel yardım almama müsaade et. Bırak tedavi olayım. O zaman hiç bırakmam seni."

Erdal bizim konuşmalarımızı dinlerken sakinleşmiş, Körüklü gibi kalkıp inen göğsü normale dönmüştü. Ortak arkadaşlarımızdan Aylin'in ayrılmak istediğini ancak adamın bırakmadığını duymuştum. Öte yandan şiddetten haberim yoktu. Sakin olup

CamScanner ile tarandı

bu bildiklerimi Aylin'in avantajına kullanmalıydım. Bu esnada Erdal silahını da indirip beline koydu ve benimle iletişime geçti.

"Demek seni de yarı yolda bıraktı."

"Evet, hem de on yedi yıllık dostluğun ardından. Yapılır mı bu insana? Kendimi kapıya bırakılmış kedi gibi hissettim. Onsuz yaşayamam ki ben."

Erdal'ın duygularını taklit etmeye çalışıyor, aynalama yöntemini uyguluyordum.

"Bilirim o duyguyu, insanı bitirir."

Erdal konuşmaya devam ettikçe alkollü olduğunu fark etmem de uzun sürmedi. Çok vaktim yoktu. Çocukların yanına dönmek zorundaydım. Polislerin bir an önce gelmesini umuyordum, onlara sol girişten girmelerini tembih etmiştim mesleğimi belirtip. Artık güvenini kazanmıştım adamın son kozumu oynadım, "Seni de mi benim gibi terk etti?"

"Daha dün hiçbir yere gitmem, diyen kadın bugün eşyalarını toplayıp Antalya'ya yola çıkmış. Ama daha o Erdal Demirci'yi tanımıyor. Arabasına gps taktırmıştım. Elimle koymuş gibi buldum."

"Anlıyorum, çok can sıkıcı olmuş sahiden. Ne dersin son bir şans verelim mi? Bak psikoloğa giderim, diyor. Bence herkes ikinci bir şansı hak eder, ne dersin?"

"Olur bakalım. Tedavi olsun bir de öyle deneye..."

Son cümlesini bitiremeden Ömer'in yönlendirmesiyle polisler adamı tuttuğu gibi ellerini arkadan kelepçeleyiverdiler. Aylin son gücünü de tüketmiş olacak ki koşup sarılacakken yere yığıldı. Ömer'e anahtarı atıp, "Sen çocuklara koş," dedim. Etrafımıza toplanan kalabalığa da "Lütfen açılın, masalarınıza dönebilirsiniz, bundan sonrası ile ben ilgilenirim."

CamScanner ile tarandı

Çalışanların da yardımı ile Aylin'i minderlerin üzerine taşıdık. Gözlerinin altı kanamıştı, yüzünde de yer yer tırnak izleri vardı. Ağlamamak için kendimi zor tutarak, "Aylin canım, hadi uyan, ben buradayım, bak geçti," deyip saçlarını okşadım.

Gözlerini yarı açmışken hıçkırarak ağlamaya başladı, "Zeynep özür dilerim, ben ben..."

"Tamam geçti, bak artık güvendesin. Çok korkmuş olmalısın, haklısın. Şimdi ben yanındayım. Bak gitti. Polisler götürdü onu."

"Ya size zarar verirse? Onu bilmezsiniz siz."

"Bir şey yapamaz. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bir an önce buradan çıkalım, çok utanıyorum."

Şiddete maruz kalan kadınlarda hep aynı duygu baskındır; utanma, yalnızlık, korku, çaresizlik ve kendine güvensizlik. Tevekkeli beni de hayatından bu nedenle uzaklaştırmıştı. Oysa keşke yardım isteseydi, iş buralara gelmeden birlikte bir çözüm bulabilirdik belki ancak danışanlarımdan da şahit olduğum kadarıyla dayanamayacakları noktaya gelinceye kadar gizliyorlardı şiddeti. Mesela, hatırladıklarım arasında savcı bir hanım vardı. Eşi de akademisyendi. Yıllarca maruz kaldığı şiddet için kanuni yollardan hiçbir şey yapmamıştı. Oysa her şey bir darp raporu ve uzaklaştırma emrine bakardı. Şiddet çocuklarına sıçrayınca işte o zaman susmamıştı. Eşinden hem şikâyetçi olmuş hem de boşanmıştı sonraki aşamalarda. Velhasıl şiddet için bütünüyle eğitimsizlik de diyemiyoruz ne yazık ki. Hem şiddeti uygulayan hem de maruz kalanın eğitim düzeyi şiddete karşı tavrını belirlemiyor her zaman.

Aylin de bu durumlara susacak bir kadın değildi normalde ancak utanç duygusu belli ki her şeyin önüne geçmişti. Onu çadırdan dışarı çıkarırken Ömer'i arayıp bir saat kadar çocukları hediyelik eşya dükkânında oyuncaklarla oyalamasını istedim.

CamScanner ile tarandı

Aylin'le birlikte önce hastaneye gidip darp raporu alacak, ardından da karakola gidip şikâyette bulunacaktık.

"Ben yola çıkayım artık Zeynep, her şey için çok teşekkür ederim."

"Nasıl yani şikâyette bulunmayacak mısın?"

"Hayır. O silah kafama kaçıncı kez dayandı. Korkarım şikâyet edersem bu kez tetiği çekmekten hiç çekinmez."

"Aylin böyle de zarar vermiyor mu sana, neden susmayı tercih ediyorsun?"

"Annemin yaşadığı yeri öğrenmiş. Bugün telefonda onu terk edersem annemi de yaşatmayacağını söyledi, yapar da. Şirketin Ankara şubesine geçişimi talep ettim. Annemi de yanıma alıp Ankara'ya yerleşecektim. Manyağın arabama gps taktırdığını nereden bileyim?"

"Tamam canım. O hâlde bir an evvel arabandaki o cihazdan kurtul, sonra da telefonunu değiştir. Ona da takip programı yüklemiş olabilir. Ama bunları çok çabuk yapmalısın çünkü şikâyetçi olmadığın için onu içeride çok uzun tutamazlar. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Sözüm biter bitmez bana öyle sıkıca sarıldı ki. Söyleyemediği her şeyi titreyen elleri ve hıçkırıkları anlatıyordu âdeta. Kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Ne kadar incinmişti, ruhu ne kadar yorulmuştu kim bilir?

"Yeni numaranı mutlaka bana bildir ve sakın unutma sen çok kıymetlisin. Başkalarının yaptığı hatalar seninle ilgili değil kendileriyle ilgili, tamam mı canım?"

Konuşamadığı için başını sallamakla yetindi. Şimdi vakti değildi ancak ilk haberleştiğimizde onun yardım almasını sağlayacaktım. Ankara'da çok kıymetli meslektaşlarım vardı.

CamScanner ile tarandı

Ta babasının onun terk ettiği çocukluk yıllarından başlaması gerekiyordu işe. Onu böyle göndermek istemiyordum, hemen şuracıkta yaralarını sarıvermek istiyordum hatta. "Babanın sizi terk etmesi de senin suçun değil ve seninle ilgili değil," demeyi çok istiyordum. Kendi çocukluk yıllarımdan biliyorum ki babası bir kız çocuğunun uydusu gibi oluyordu. Sürekli onun etrafında dönmek ve onun sürekli orada olduğunu bilmek istiyorlardı. Sonra o uydu o çekim ortadan kalkınca gördükleri her ışıltıyı yıldız sanmaları ve peşinden gitmeleri kaçınılmaz oluyordu. Ah, eşiyle birlikte çocuğundan da boşanan babalar! Ah, çocuk kalbini parçalara ayıran ve ömür boyu o kalbi yaralı bırakanlar! Aylin arabasına binip gittikten sonra bile üzerime sinen, havada asılı kalmış ağırlıktan kurtulamadım. Yeryüzünde acı çeken tüm çocuklar adına ruhuma cam kırıkları batıyor, kanırttıkça kanırtıyordu.

Aylin'in arabası gözden kaybolunceya dek arkasından baktım. Sonra da Ömer'i aradım. İşimiz bir saat sürmediğine göre yeni bir senaryo gerekiyordu çocuklar için.

"Alo Ömer ne yaptınız, oyuncak alma işi bitti mi?"

"Ben bir saatiniz var, deyince onlar da yavaş yavaş bakıyordu. Siz ne yaptınız?"

"Aylin şikâyette bulunmak istemedi, biraz toparlanınca yola çıktı. Benim de işim bitmiş oldu. Çocuklara aradığım şeyleri bulamadığımı söyleyip size katılayım bari, hangi taraftasınız?"

"Otobüslerin yıkandığı taraftaki hediyelik eşya satan dükkândayız, çocuk parkını hemen yanında."

"Tamam, geliyorum hemen."

Ömerler'i bulduğumda çocuklar su aygırlarını kıskandıracak bir neşeyle oyuncak seçiyorlardı. Normalde oyuncak günlerinin dışında memlekete gidince anneanne ve dedeleri

CamScanner ile tarandı

oyuncak alırdı. Bu kez, "Onlar para göndermiş oyuncaklarını kendileri seçsin demiş," dedik artık. Böyle istisnai durumlarda kendi koyduğumuz sınırı keyfi aşmış olmamak için tutarlı olmaya çabalıyorduk. Aklımıza da onları bir saat oyalayacak başka bir şey gelmedi.

Yeniden yola çıktığımızda çocukların tatlı mırıltıları kesildi, derin bir uykuya daldılar. Bunu fırsat bilen yorgun gönlüm kendini gizemli defterin huzurlu koyuna bırakıverdi.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Ekim 1973

"Gönlü taş olanın dilinden zehir tüter. Ne kadar yumuşak konuşsa da onun sözleri savaş gibidir."

Yunus Emre

Yusuf Ali'nin salonda babamla ve annemle karşılıklı oturuyor olduğuna inanamıyordum. Heyecandan ellerim titreyince kahve işi Şükriye Teyze'ye kaldı. Halam, ben eve dönmeden evvel parmak ölçümü almıştı yüzük için. Demek ki Yusuf Ali'nin cebinde nişan yüzüklerimiz de olmalıydı. Kahveler hazır olunca tepsiyi elime alıp içime derin bir nefes çektim ve kahveleri dağıtmaya başladım. Tam bu esnada babam Yusuf Ali'ye, "Anne ve babanız neden teşrif etmediler acaba?" diye sordu.

Neredeyse elimdeki tepsiyi babamın kucağına boca ediyordum. Bu soru da neyin nesiydi böyle? Eniştem bir gün evvel arayıp durumu ve Yusuf Ali'nin anne ve babasının olmadığını belirtmişti zaten. Onun adına utanmak yine bana düşmüştü. Yusuf Ali'nin gözlerine bakamıyordum.

"Benim annem babam yok efendim. Beni çocuk yurduna bıraktıkları günden sonraki akıbetlerini bilmiyoruz."

CamScanner ile tarandı

"Kimsesizsin yani, öyle mi?"

O an Etna Yanardağı'nın tüm lavları üstüme yağsın istedim. Oracıkta eriyip gideyim ve babamın bu ayıbını görmeyeyim. Zira onda artık insanlığın zerresi kalmamıştı ve insanlığın bu çürümüş ceset kokusu genzimi yakıyordu. Neyse ki İlyas eniştem kısaca öksürüp babamı uyardıktan sonra,

"Olur mu öyle şey Hüsnü, en başta komutanı olarak ben ve tüm silahlı kuvvetler teğmenimizin arkasında."

"Sonra da Hümacığımla sıcacık bir yuva kurarlar ve kocaman bir aile oluruz."

Canım halam da duramamış destek vermişti eniştemin sözlerine.

"Görevini bırakıp bizim şirkette çalışmayı kabul ederse elbette kurabilirler o yuvayı. Benim bir subayın peşinde, şehir şehir, cephe cephe gezecek kızım yok."

Elimdeki son fincanı da o esnada Yusuf Ali'ye vermiştim ki göz göze geldik. Önce ne yapacağımı bilemez bir şekilde öylece durup havada asılı kalan sessizliği dinledim. Sonra Yusuf Ali konuşmaya başlayınca kapıya en yakın sandalyeye tünedim. "Efendim benim görevim namusum, bırakmama imkân yok. Hüma ise dünyanın en kıymetli varlığı benim için. İkisinden de vazgeçmemi beklemeyin rica ederim."

"Ben son sözümü söyledim delikanlı. Senin de son kararın buysa konuşacak bir şey kalmadı zannediyorum."

"Hüsnü, Hüma'ya da kararını sormanı istirham ediyorum," diyen canım eniştem direniyor, benim için savaş veriyordu.

"Şimdiki gençlerin aklı beş karış havada. Böyle hayati bir kararı ona bırakmamı beklemiyorsun herhâlde İlyas."

CamScanner ile tarandı

Yusuf Ali huzursuzca kıpırdanıyor, gözlerinden anladığım kadarıyla kalkıp gitmemek için kendini zor tutuyordu. Belki de onu orada tutan bana verdiği sözdü, kim bilir? Zira bunları yaşayacağımızı ta en başından söylemiştim ona. Yine de benim dahi gücüme gitti duyduklarım. Babam işte, mütemadiyen psikolojik savaşla yere yıkmaya çabalardı düşmanını. Aklınca Yusuf'a da haddini bildiriyor, yıpratarak vazgeçirmeye çalışıyordu. Oysa ben onun hiç umurunda değildim ki asla da olmamıştım. Onun tek düşündüğü sarsılmaz, yıkılmaz ve alaşağı edilemez itibarıydı.

"O hâlde şimdilik bize müsaade. Kararını yeniden düşünüp bize bildirirsin Hüsnü. Çocuklar birbirlerini sevmiş, anlaşmışlar. Bundan sonra bizlere onlara babalık etmek düşer."

Hiç evladı olmadığı hâlde babamdan daha babacan olan eniştem, Yusuf Ali'yi daha fazla maruz bırakmayacaktı bu zalimliğe. O da son sözünü söyleyip ayağa kalktı. Maşide halam ve Yusuf Ali de hemen ardından ona katıldı.

Bir erkek bence bir çocuğun doğmasına biyolojik olarak katkı sunarak değil, her durumda koşulsuzca ona sahip çıkarak baba oluyordu. Bu tanıma kendi babamın uymaması ne kadar acıydı.

Onlar gittikten sonra damarlarımda on dokuz yıldır biriken bütün acı sözleri haykırdım. Hatta bir ara dedim ki, "Keşke ben de ölseydim. Benden önce ölen üç ablam gibi üçüncü ayıma geldiğimde ben de çekip gitseydim aranızdan. Onlara çok üzülüyordum ancak görünen o ki sizin aranızda yaşamamakla hiçbir şey kaçırmamışlar. Hatta kurtulmuşlar. Ne zaman annelik babalık yaptınız ki bana? Dün doğum günüm olduğunu bile hatırlamadınız. Sen anne, senin vasfın ne bu evde? Memuriyetteki mühürler gibisin, yalnızca babamın kararlarının

CamScanner ile tarandı

altında duruyor varlığın. Seni sevdiğine vermemişler, kendi hayatına sahip çıkamamışsın bari benimkinin heba olmasına izin vermeseydin."

Son cümlemde artık babam koşarak yanıma gelip suratıma okkalı bir tokat indirdi. Bugüne kadar çok tartışmıştık ancak ilk kez bana el kaldırıyordu. Zira bu kez bilhassa erkeklik gururunu zedeleyip canını bilerek yakmak istemiştim,

"Hadsiz, daha anne babasıyla nasıl konuşacağını bilmiyor! Odandan çıkmanı yasaklıyorum. Nuran Hanım bir yere giderse senden bilirim, gözün üzerinde olsun."

Canı yanınca o da annemin canını yakardı. Bu evlilikte sevilen de değildi seçilen de. Asla onlar gibi bir evliliğin içinde olmayacak, doğacak çocuklarımı bu mutsuzluğa savurmayacaktım.

En itaatkâr kukla meşalesini elinde tutan annem o günden sonraki üç hafta başımda nöbet tuttu. Gündüz uyumamak için ilaçlarını dahi içmemiş olacak ki bütün zamanını salondaki telefon mevkiinde geçirdi. Babamsa zalimlik dozunu gün geçtikçe artırıyor, "Bana hiç sevgi göstermiyor, evde varlığı ile yokluğu bir," dediğim günleri mumla aratıyordu. Nasıl olduysa yalnızca bir kez halamın telefonunu ben açabildim.

"Hüma yavrum sen neredesin, telefona hiç çağırmıyorlar seni?"

"Evet halacığım sorma, evde sıkıyönetim ilan edildi. Yusuf Ali'ye de ulaşamıyorum."

"O da perişan oldu yolda sorma. Ağzını bıçak açmadı. Enişten teselli etmeye çalıştıysa da yedi bitirdi kendini yavrucak."

"Hala ben ne pahasına olursa olsun Adana'ya gelmek istiyorum ancak sizi zor durumda bırakırım diye korkuyorum. Bu işe karışmak istemezseniz anlarım ancak bir daha konuşa-

CamScanner ile tarandı

mama ihtimalime karşı Yusuf Ali'ye haber gönderebilir misin, gelip beni alsın."

"Hüma seni anlıyorum ancak izdivaçlarda anne baba rızası esastır kızım. Lütfen sabretmeye çalış. Zamanla razı olacaklardır. Hatta bugün söyleyeyim de enişten babanı yeniden arasın."

Ah! Halacığım doğru söylüyordu, haklıydı da ancak evdeki zulüm seviyesinin her geçen gün artığını nasıl anlatırdım ki ona? Çok sevdiğim bahçemize dahi çıkamıyordum artık. Şükriye Teyze ve Hayri Amca'nın sohbetlerini özlüyordum. Sevildiğimi hissettiğim tek yer olan mutfaktan da azledilmiş, bütün yaşam destek ünitesinden fişim çekilmişti. Bir insan evladı daha ne kadar dayanabilirdi ki kürek mahkûmlarından hallice bu işkenceye?

"Halacığım babamın hiç ikna olacağı yok, aksine gittikçe daha gaddar daha müstebit ve cebbar önlemler ekliyor öncekilere. Ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum. En acısı da Yusuf Ali ile hiçbir irtibatım kalmadı. Öte yandan damat namzedi namussuz, iffetsiz değilse, iyi bir aile babası olacaksa buna rağmen yine de anne baba istemiyor diye boyun eğmek mi icap eder?"

"O kadar ayrıntısını bilemiyorum evladım ama en azından sen Allah'ın rızası için biraz daha bekle. Baktın olmuyor, en azından Allah'ın rızasını gözetmiş olursun. Ben de ev numaranızı Yusuf Ali'ye bildireceğim. Gece yarısı telefon başında ol. Ev halkı duymadan telefonu açmalısın. Tamam mı güzel yavrucuğum, tatlı Hüma kuşum?"

"Tamam pamuk halacığım, iyi ki varsın, sen olmasan ben ne yapardım?"

"Hadi şimdi bolca dua et, Rabbine sığın. Ancak dilerse O yumuşatır babanın kalbini. O ol derse olmayacak hiçbir şey

CamScanner ile tarandı

yok güzel kızım, akan su durur, bir bakmışsın söğüt ağacı hurma olur."

Halam öyle güzel, öyle hülyalı konuşuyordu ki telefonu açmadan evvelki meyus hâlimden eser yoktu. O gece yarısı oluncaya dek Allah'a yakardım. Ne olurdu babam tamam, deseydi? Başka hiçbir şey istemiyordum. Halamla kararlaştırdığımız saat gelince parmaklarımın ucuna basa basa salona indim. Işıkları asla yakmadım. Elime bir mum yaktım ve telefonun kenarına iliştim. Tam telefon çalmaya başlayınca ahizeyi kaldırdım.

"Hüma, cananım."

"Ah, Yusuf Ali ne kadar hasret kaldım sesine!"

"Ya ben haftalardır, ne hâldesin, nasılsın diye meftun oldum buralarda."

"Bunları bekliyorduk ama değil mi?"

"Bekliyorduk evet, ancak hasret çekmenin bu denli zor olduğunu bilmiyordum. Nişan yüzüklerimizin boynu bükük kaldı. İster misin gelip alayım seni? Kimsenin onayına ihtiyacımız yok. İkimiz de reşidiz. Nikah kıyabiliriz."

"Biraz daha bekleyelim Yusuf Ali. Yuvamızı kalp kırıklıkları ya da beddualar üzerine kurmak istemiyorum. Kasıma kadar mühlet verelim babama. Sen de bu sırada ev işini hallet olur mu?"

"Tamam güzelim, sen nasıl istersen. Ben yarından tezi yok izin alıp ev ve eşya işlerine bakayım. Sen de üzme o tatlı canını, olur mu? Elbet kavuşacağız bir gün."

"Sesini duydum ya artık beklerim seni, geleceğim dedin ya prangalara vursalar vız gelir."

CamScanner ile tarandı

Telefonu yine sessizce kapatıp odama çıktığımda kuşlar gibi hafiftim. Nasılsa tünelin sonunda vuslat vardı, bu umut tüm karanlıkları katlanır kılıyordu. Günlerdir yaşadığımın aksine huzurlu bir uykunun ardından sabah annemin sesiyle uyandım,

"Hüma uyan."

"Ne oldu?"

"Baban çalışma odasında seni bekliyor. Konuşacakları varmış."

"Tamam, üzerimi giyip geliyorum hemen."

Nasıl bir hızla yataktan fırladım, nasıl üzerime bir şeyler geçirdim hatırlamıyorum. Birkaç dakika sonra çalışma odasındaydım. Babam yüzüme dahi bakmıyordu. Yüzünde katran karası bir ifade vardı. Elim boynumdaki halamın yazdığı cevşende, kalbim ağzımda atarken gözlerimi kapatıp kendimi duyacaklarıma hazırladım.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Çocukluk hayatımız boyunca özlemle geri dönüp baktığımız masumiyet ve mutluluk dönemi, hayatın cennetidir, kayıp cennet."

Arthur Schopenhauer

Nefessiz okuduğum sayfaların ardından Ömer'in, "Zeynep Pirmusa sınırlarına girdik hayatım. Seni bölmek istemezdim lakin belki ana geri dönmek istersin diye düşündüm," sesi ile irkilmesem daha ne vakit elimden bırakırdım defteri bilmiyorum.

Saniyenin yüzde biri kadar bir an da olsa hangi yıldayız, neredeyiz, yanımdaki Ömer mi, Yusuf Ali mi kargaşası yaşadığıma inanamadım. Liseli genç kızlar gibi ne kadar da kitabın içinde kaybolmuştum! Defterdeki kahramanların yerine kendimi koymuş olmalıyım.

"Ne çabuk geldik!" demekten kendimi alamadım.

Çocuklar yeniden uyumuş, hava da kararmaya yüz tutmuştu. Hepsine birden içimden -ama en çok da Mevla'ya-

CamScanner ile tarandı

bana verdikleri bu eşsiz sessiz zamanlar için teşekkür ettim. Gün içinde yaşanan can sıkıcı bütün her şeyi unutmuştum ve gerilen kaslarım yumuşacık olmuştu.

"Çocuklar uyunmadan Aylin'i arayayım, ne yaptı merak ediyorum."

"Çok sarsıldı bugün. Bir an Güneş geldi gözümün önüne. Ben de bir kız babasıyım sonuçta. Hiçbir kadın bunları yaşamayı hak etmiyor. Ben bile sarsıldım, seni düşünemiyorum Zeynep, iyi misin?"

"Andan kopmak iyi gelmiş, aslında hiç iyi değildim."

Bu arada kulağımdaki telefonda metalik bir ses aradığım kişiye şu an ulaşamadığımı söylüyordu. Elbette telefonunu kapatmıştı korkudan. Başka ne yapabilirdi ki bu şartlarda? Derin bir nefes alıp Ömer'in gözlerinin içine baktım. Bütün hengâmelerden ve kederlerden sığındığım kocaman arka bahçemdi onlar benim.

Annemlerin çiftlik yoluna döndüğümüzde daha birkaç ay evvelki buradan geçişimi hatırladım. Biranda bütün anılar konakladıkları konfor alanlarından çıkıp zihnime üşüştü. Oysa o vakitler ilk yazdı, hâlâ yeryüzünde bahar esintileri vardı, ancak benim içimde kopkoyu bir hazan vardı. Öte yandan, "Hüzün senin yüreğinde ne kadar büyük bir oyuk açarsa, ne kadar derine giderse, sevindiğin vakit de o kadar derin olacak mutluluğun," diyen Halil Cibran haklı çıkmış ve yaşanan o acılar yaşattığı acı kadar mutluluk bırakmıştı geriye.

Şimdi bütün ağaçlar yapraklarına veda etmiş olmasına rağmen bende mevsim ilkbahar. Demek biz gittiğimiz her yere içimizdeki mevsimleri de götürüyorduk. Herkesin cenneti de cehennemi de kendi gözlerindeydi belki de. Çiftliğin giriş yoluna geldiğimizde dibinde saklambaç oynadığımız ağaç

CamScanner ile tarandı

âdeta yerlere kadar eğilip göz kırptı bana. Dibinde koşturan, sobelenen, "Çayır çömlek patladı," diye davul çalan çocukların arasında çocuk Zeynep'e rastladım. Ağız dolusu gülüyor, gülüşü güneşe gıpta ettiriyordu. Ağacın önünden geçtiğimiz bu kısacık anda elindeki salçalı ekmeği dahi fark ettim. Hava kararmaya yüz tutmuş ancak bütün çocuklar eve girmemek için ayak direyeceklerdi. Nasıl seyirlik bir cümbüş anlatamam.

Biz nereye gidersek çocukların anıları da bize eşlik ediyor. Şimdi de beştaş oynadığımız çınarın altındalar. İçlerinden bazıları, "Aç kapıyı bezirganbaşı," oynuyor. Derken, "Akşam ezanı okunuyor eve gelin artık," diyen anneler gözüküyor camlarda. Birinin bebeği var kucağında, bebek son perdeden ağlıyor. Çocuklar son dakikaların safir değerinde olduğunun bilincinde çığlık çığlığa son oyunların dibini sıyırıyor. Sonra annelerden biri elinde terlik, "Ben eve girin demiyor muyum size, bu kaç oldu?" diye kükrüyor. Bütün çocuklar çığlık çığlığa koşuşturmaya başlıyor. Hepsi hep bir ağızdan, "Evli evine, köylü köyüne, evi olmayan sıçan deliğine," diye bağırıyor.

Parolayı duyan bütün çocuklar anında neşe içinde evlerine dağılıyor. Bütün bu anıların tazeliğine şaşıp kalıyorum. Sanki hepsi biraz evvel yaşandı. Sanki birazdan bütün çocuklara, "Elma dersem çık armut dersem çıkma," desem hepsini yerinde bulacak gibiyim. İnsan beyni ne tuhaf ve çocuk olmaya ne kadar heveskâr!

"Zeynep."

"Efendim hayatım?"

"Daldın gittin yine neye gülümsüyordun?"

"Çocukluğuma. Arkadaşlarla bir tur saklambaç bile oynadık desem inanır mısın?"

CamScanner ile tarandı

"İnanırım neden olmasın? Ben de biraz evvel beni terk edip annesinin evine giden karıma evlilik yıl dönümümüzde sürpriz yaptım mesela."

"Çok hainmiş karın, ne o öyle terk etmeler filan?"

"Karımın kocası bazı eşeklikler etmiş, hak etmiş anlayacağın. Ne diyordu ünlü düşünür, "Hak edene dostluğumu, hak etmeyene yokluğumu."

Ömer harika kitap cümleleri kadar kamyon arkası sözlere de vâkıftı. Böyle hiç umulmadık zamanlarda onlardan birini patlatır, hepimizi kahkahaya boğardı. Yine aynı şey oldu ve yazın o sevimsiz anıları gülüşlerimizde kayboldu. Nasıl şiddetli gülmüşsek sesimize çocuklar da uyandı.

"Anne geldik mi?"

"Geldik oğlum, bak anneannen kapıya bile çıkmış."

Canım annem, bizi pencerenin önünde beklediğine eminim. Köşeden arabayı görür görmez de kapıya fırlamıştı demek. Bir gün elbette hazin bir haber gelecek ve her zorlu virajda sığındığımız bu kaçış rampamızın, bu huzurlu sığınağımızın da kapısı kapanacak. O vakte kadar kendime her bir dakikasını hakkını vererek yaşayacağıma dair söz verdim ve arabadan inip anneme sarıldım. Ah şu misk-i amber, anne kokusu...

Kasım ayının sonlarında olmamıza rağmen hava Antalya'da öyle ılıktı ki sanki yüzümüzü okşuyor, bize, "Hoş geldin," diyordu. Annemin bahçesindeki kasımpatılar açmış, âdeta sonbaharın son ayının geldiğini ilan ediyordu. Çocuklar arabadan inip hızla, güle oynaya eve koşturdular ancak ben bahçede daha saatlerimi geçirebilirdim. Ne kadar özlemişim. Gayriihtiyari gözüm Derviş Dede'nin bahçesine takıldı ve aynı anda akşam ezanı okundu. Büyük ihtimalle şimdi yerinden ağır ağır doğrulup namazını kılacaktı. Özellikle akşam vakti çok

CamScanner ile tarandı

çabuk çıktığından hiç risk almaz, abdestli otururdu. Sevgiliyle buluşmak için daima hazır ve nazır bekler, kulağı da hep vuslatı haber eden ezanda olurdu. Ne güzel bir nar-ı aşktı yaşadığı!

Benimse akşam vaktini kaçırdığım olurdu. Bir bakmışsın yemekte çocuklara dalmışım ve çoktan hava zifiri karanlık oluvermiş. Oysa Allah kelamında bizi oldukça açık şekilde uyarmıyor muydu bu konuda, "Ey iman edenler! Mallarınız ve evlatlarınız sizi, Allah'ı zikretmekten alıkoymasın. Her kim bunu yaparsa işte onlar ziyana uğrayanların ta kendileridir." (Münafikûn 63/9)

Yarın ilk iş bunu da Derviş Dede'ye soracaktım. Arabadaki bütün valizleri eve taşıma işini bitiren Ömer arkamdan sıkıca sarıldı ve, "Hiç içeriye girmek istemiyorsun değil mi, ne yapsak bahçeye bir çadır filan mı atsak?" dedi.

Haklıydı ve beni ne kadar da iyi tanıyordu. İyi ki annem çocukların peşinden eve girmişti. Yüzümü ona dönüp göğsüne sokuldum. Daha bu yaz neredeyse ayrılacak olduğumuz gerçeğinin bütün anıları zihnimi yokluyordu. Ne kadar ağlamıştım bu bahçede gizlice. Çocuklar görmesin diye bir bahane ile bostana kaçar bir yandan ağlar, bir yandan sebze toplardım.

"Şu kamelyanın dili olsa da konuşsa. Ne çok ağlardım çocukları uyutup. Düşünsene Ömer neredeyse..."

"Şşşt tamam, söyleme. Çok şükür bak, bir aradayız."

Gözlerimin ta içine bakıp saçlarımı öyle şefkatli öptü ki bu ihtimalin onu da ne kadar korkuttuğunu ve zihninden benzer anıların geçtiğini anlamam güç olmadı.

Eve doğru birbirimize sarılmış hâlde yürürken ikimizin de içinde kopan kendi fırtınaları vardı. Belki de teskin etmek için en çok sarıldığımız onlardı.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Kasım 2019

"Ey eski günler artık bana yaklaşmayınız
Ey hayaller, vurmayın kalbimin sert taşına
Bütün bir hayat bile değmez bir gözyaşına
Ruhumun dalgaları köpürüp taşmayınız."
Sabahattin Ali

"Adalet topaldır, ağır ağır yürür, fakat gideceği yere er geç varır," der Miraneau. Her şey yanlarına kaldı, kalacak derken, bizi alıkoyan adamlardan ikisinin içeriye tıkılması hepimizin vicdanlarındaki oyuğa yama oldu. Bugün Zeynep'e haberi verdiğimde sanki bir haftadır tuttuğu nefesini bıraktı ve bana minnetle sarıldı. Oysaki adalet Yaradan'dan gelir, benim ne dâhilim olabilir ki? "Allah'ın değirmeni yavaş ama kusursuz öğütür," diye boşuna dememişler. O dilerse öyle kusursuz bir plan çizer ki gizlendiği zannedilen hiçbir şey saklı kalmaz.

Bir haftadır Zeynep'in geceleri dönüp durduğunu uyuyamadığını fark ediyordum. O saatlerde ben de en içten yakarışlarla Allah'a yalvarıyor, adalet diliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bana bir yol göster Yarabbi, zalimin zulmünü bertaraf edebileyim, eşimin yüzünü yeniden güldürebileyim. Ey hükmü değiştirecek veya iptal edecek hiç kimse ve hiçbir makam bulunmayan! Ey olmasını istediği bir şeyi geri çevirecek bir başka güç bulunmayan Allah'ım! Bana öyle bir yardım et ki senden başka hiçbir varlığın yardımına ihtiyaç duymayayım."

Çoğunu bölük pörçük uykularla ve dualarla geçirdiğim gecenin bir sabahında Veysel gelip elindeki flash belleği verdi,

"Ömer Bey, ben o gün önümüzdeki aracın görüntüsünü almıştım ancak nasılsa plakayı kapatmışlar diye de size hiç bahsetmemiştim. Yine de güzergâhtan ya da o evden bir şey çıkar mı diye vermek istedim," dedi.

Hiçbir şey çıkmayacaksa dahi ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Yaradan'la irtibatta olma hallerini hep Zeynep anlatırdı ancak tesadüf olamayacak kadar net bir cevabı duymak benim için bugüne nasip oldu. Öyle şahane, mest edici bir histi ki Mevla beni duymuştu ve cevap vermeye değer bulmuştu. Bu duygu beşerî dünya için hissettiğim bütün haz duygularının hepsinden çok daha öte, çok daha ulvi bir duyguydu. Sonra kadraja kısacık bir an iki adamın girmesi ve yakalanmaları ise tam kadayıf üstü kaymak olmuştu âdeta.

Böyle güzel başlayan bir günün ve o harika şömine keyfinin sonrasının bir drama şahit olacağını nereden bilebilirdik ki? Zamanında Aylin gibi kadim bir dostu kaybetmek Zeynep'i ziyadesiyle üzmüştü. Sanıyorum o vakitler biraz da kendisini insan ilişkilerinde başarısız hissetti. O ara kendisini böyle hissetmesi için elimden geleni ardıma koymamıştım ben de. Arkasında böyle bir hikâye gizli olduğunu ikimiz de bilemezdik.

Adam silahı çıkardığında korkmadım desem yalan olur. Çünkü bu her şeye paramla sahip olurum düşüncesindeki

CamScanner ile tarandı

insanlar işlerin gerçek hayatta hiç de öyle olmadığını fark edince böyle çirkinleşirlerdi. Öte yandan Zeynep'le bir kez daha gurur duydum. Bütün kırgınlığını bir kenara bırakıp üzerine titredi Aylin'in. Aslında bir kız babası olarak inanılmaz bir şefkat hissettim ben de ona. Orada o kadar savunmasız ve çaresizdi ki. Hem mazlumlar sustukça zalimler azmıyor muydu?

Zeynep'in o takdir edilesi haklının yanında olma cesareti beni de harekete geçirdi. Adam adını soyadını kendisi söylemişti zaten. Madem iş adamıydı, araştıracak bir açığını bulacaktım. Aylin'i yine rahatsız ederse bir bedeli olacağını bilecekti. Hiçbir faydası olmayacaksa dahi ben üzerime düşeni yapacaktım. Tıpkı Hz. İbrahim için hazırlanmış ateşe su taşıyan karınca misali.

Yol boyunca da Zeynep'in aklı biliyorum ki hep arkadaşındaydı. Neyse ki şu elinden düşürmediği defter vardı. Onu okumaya başlayınca andan kopuyor, yüz kasları gevşiyor ve kendisi dahi farkında olmadan yer yer gülümsüyordu.

Benim içinse durum pek iç acıcı değildi. O, deftere dalınca sessizliğin içinde kıvrandıran anılar yakama hücum etti. Zeynep'in beni terk etmesi, sonraki zor zamanlar ve hâlâ düşündükçe yolladığımdan utandığım tehdit mesajları...

Gamze'nin terk edişini dünya üzerime yıkıldı zannetmiştim gençliğin verdiği çömezlikle. Zeynep'in gidişiyse kızılca kıyametim oldu. Zeynep'in varlığının hücrelerime kadar nüfuz ettiğini bilmiyordum. Biz erkekler hayatımızdaki en mükemmel varlıklarını dahi sıradanlaştırmakta ne kadar da mahiriz!

Şimdi aklıma yaz anıları düşünce, geçtiğim yollardan geçince yeniden nefesim kesildi. Bu o zor zamanlardan sonra Antalya'ya ilk gelişimiz. Üzerinden neredeyse dört ay geçti ancak etkisi hâlâ taptaze. Zeynep'le dinlediğimiz şarkıları dahi dinlemeye takatim yetmemişti. Şu ağacın dibinde durup derin nefesler alma ihtiyacı

CamScanner ile tarandı

duymuştum. Şimdi o günleri düşününce Zeynep'i sarsıp, "Seni öyle çok seviyorum ki sen benim dinlemeye hiç doyamadığım, her dinlediğimde aynı hazzı aldığım şarkılarımsın. Bir daha onları yalnız dinletme bana," demek istedim. Öte yandan muhtemelen onun da kendi cephesinde yaşadığı kanlı savaşları ve kayıpları olmuştu o dönem. Onları yeniden hatırlatmak istemedim.

Zeynepler'in kasabasına yaklaştıkça içimin kasvet bulutlarıyla kaplanmasına daha fazla dayanamayıp seslendim ve okumasını böldüm. Mutfağa gidince annesinin kaybolduğunu zanneden bir yaşındaki çocuk gibiydim. Şimdi maziye bakınca diyorum ki o günlerde o yaşadıklarıma nasıl katlanmışım? Zira an itibarı ile anıların ağırlığı dahi yüreğime oturuyor ve rahat nefes aldırmıyor. Neyse ki tatlı sohbetler eşliğinde yenen akşam yemeği tatsız bütün anıları öteledi ve çocuklar uyuduktan sonra Zeynep'le verandada baş başa kalabildik. Salıncakta gelip yanıma oturdu ve başını omuzuma koyunca işte benim için cennet zamanıydı. Burada gramofonumuz yoktu ancak telefonumdan "Nazende Sevgilim" şarkısının ney dinletisini açtım.

Gecenin sesi, ağaçların hışırtısı ve taze yağmur kokusu eşliğinde gözlerimizi kapatıp anı yaşadık. Uzun süredir ihmal ettiğimiz bir rutindi bu. Çocuklar uyur uyumaz ikimiz de neredeysek orada sızar kalırdık. İşte bu üşengeçlik halleri ilişkimizin celladı oldu. Oysa evin sessizliğinde birbirimize ısmarladığımız şu dakikalar ne kadar kıymetliymiş. Evet, uykudan bile kıymetli. Ve biz bu harika anları uykuyla heba etmişiz. İkimiz de kendimizi müziğin kollarına bırakmışken şarkı bitti ve Zeynep, "Ömer bir gün Güneş senin onaylamadığın biriyle evlenmek isterse ne yaparsın?" Aylin'in durumu sandığımdan da çok etkilemişti demek onu.

"Evli biri gibi mi?

CamScanner ile tarandı

"Hayır. Diyelim mesleği, senin hiç tasvip etmeyeceğin biri."

"Nereden aklına geliyor bu sorular hayatım?"

"Okuduğum defterdeki baba sırf kızının sevdiği çocuk asker, mesleğinin şartları zor diye evlenmelerine mâni olmaya çalışıyor. Okurken o babaya çok kızıyordum ancak Bugün Aylin'i de öyle görünce ebeveyn olmak da çok zor böyle durumlarda diye düşündüm."

"Haklısın, ben de düşündüm bugün aynısını. Nereye kadar kendi seçimlerine saygı duymak nereye kadar seçimlerinin sonucunu yaşamaya müsaade etmek ya da nerede, 'Dur,' demek gerekli? Sahiden zor konular."

"Anneannem, 'Çocuklar büyüdükçe dertleri de büyüyor,' derdi. Ne kadar haklıymış. Biz de birkaç ergen isyanını dertten sayıyoruz işte."

Sonra birden durdu ve aklına bir şey gelmiş gibi elini kafasına hafifçe vurdu, yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Ah, ne kadar aptalım! Bu bizim saatimizdi, ben de neler soruyorum. Affedersin hayatım."

"Aşk olsun, neden af diliyorsun ki kaygılarımız da bize dair değil mi zaten?"

"Allah seni benim alnıma yazdığı için ne kadar şanslıyım, bunu hak etmek için ne yaptım acaba?" deyip göğsüme iyice sokuldu. Hemen yanımızda buhurdanlığa damlattığı yasemin kokusundan daha güzel kokuyordu saçları. Ah asıl bir bilse benim için kalbimin atmosferinde ondan başka hiçbir varlığın bulunmadığını. Alıp verdiğim nefesimin tamamının Zeynep diye sayıkladığını."

"Yazın öyle demiyordun ama. 'Seni tanıdığım o yağmurlu güne...' diyordun sanki diye hatırlıyorum."

CamScanner ile tarandı

Tam da edilecek laf mıydı şimdi diye kendime kızacakken sığındığı kuytudan başını kaldırıp gözlerime bakmasıyla kahkahalarımız birbiri ardına patladı.

"Keşke evlenmeseydik," diye ağzıma bile öykündü. Meğer ne kadar ihtiyacım varmış o zamanların kaygılarını konuşmaya. Gün boyu kendimi kerpetenle sıkmış, duygularımı halının altına atmış, kendime yaşama alanı bırakmamışım. Kahkahalarımızı hüzünlü bir gülümsemeyle takas ederken,

"Bugün yolda yazın o sevimsiz anıları üşüştü zihnime. Sana hiç söylemedim ama Pirmusa'ya gelirken yolda panik atak krizi geçirmiştim o vakitler. Bugün dibinde derin nefesler alıp sakinleşmeyi beklediğim o ağaç bir bir fısıldadı o günleri. Ben sensizliği hiç sevmedim Zeynep. Sakın bir daha beni bırakıp gitme. Hata yapıyorsam ve anlamıyorsam açık açık söyle, bağır çağır, dilersen tehdit et ama sakın bir yere kaybolma bir daha olur mu?"

"Ben de, 'Çoktan küller bağlamıştır o anıların üstünü,' diyordum. Hatırlamamak için okumanın teskin edici kollarına verdim kendimi. Hâlâ yürek kavuran bir yanı var hepsinin. Şu anda ikimiz de farklı şehirlerde farklı evlerde yaşıyor olabilirdik."

Bu ihtimali duymak bile çok inciticiydi. Bu nedenle hemen susturdum onu. Çoktan halletmiş bunları oysaki, neden bu kadar sarsıldığımı hâlâ anlayamıyorum. Fena hâlde tetiklendim.

"O hâlde söylüyorum. Bir süredir beni rahatsız eden bir konu var Ömer. Kadınsal bir kıskançlık gibi sıradanlaştırırsın diye çekindiğimden söyleyemedim bugüne dek ancak madem kartlarını aç, dedin açıyorum. Gamze'nin sürekli senin etrafında olmasından rahatsızım."

"Bunun için özel bir şey yapmıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum ancak bunu o özelikle yapıyor, farkındayım. Bazı insanlarda ayrılıktan sonra bu his vuku bulur. Özellikle karşı taraf kendine mutlu bir hayat kurmuşsa bu durum onu daha da kışkırtır ve hata yapmaya zorlar. Sadece şu kadarını sormak istiyorum. Seninle hiç iletişime geçmeye çalıştı mı?"

"Hayır."

"Bir gün bunu denerse lütfen haberim olsun. Aramızda sorun olur diye gizlemeni istemem, olur mu?"

"Tamam, anlaştık."

Maziyi, eskileri Zeynep'le konuşmaktan hoşlanmıyorum. Ben de Gamze'nin tesadüf olmayacak kadar çevremde olmasından rahatsızlık duyuyorum ancak bu konuda bir şeyler yapabilir miyim, emin değilim. Öte yandan sanki zihnim şeffaf bir tabula rasa gibi. Oraya ne yazsam Zeynep anında okumuş oluyor. Sahiden bir gün Gamze bana ulaşmaya çalışsa bunu onunla paylaşmazdım sanırım. Bunu gizlemek adına değil Zeynep'i huzursuz etmemek adına yapardım ama. Allah'ım ben bu kadınların önlenemez önsezileriyle ne yapacağım. Düşüncelerimi Zeynep'in o yumuşacık sesi böldü.

"Uyuyacak mısın hemen?"

"Yanın öyle huzur dolu ki hiçbir yere kıpırdamak gelmiyor içimden."

"Dizlerine yatıp biraz okusam rahatsız olur musun?"

"Zevk duyarım efendim, ne demek."

Biraz keyfi kaçmıştı, aşikârdı. O ara yanında getirdiğini anlayamadığım o meşhur defteri yastığın altından çıkardı. Küçücük bir çocuk saflığında dizlerime uzandı ve okumaya başladı.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Ekim 1973

"Bir şehir kadar kalabalıktır bazılarının yalnızlığı."

Cahit Zarifoğlu

Pelikanların yavruları açlıktan ölmesin diye bağrını kanatıp kanıyla onları besledikleri rivayet edilir. Aramızda bazı anne ve babalar var ki hâlihazırda yaşayan evladından bir kalemde vazgeçebiliyor. Bir hayvan kadar vefa barındırmıyorlar yüreklerinde. Ne acı!

O gün çalışma odasına girerken mum ışığı kadar zayıf bir umut vardı oysa kabaran yüreğimin tam ortasında. Belki babam insafa gelmişti ya da ne bileyim çok kararlı olduğumu filan anlamış ses etmemeye karar vermişti. İşler hiç de öyle gelişmedi. Zindanlar kadar karanlık çehresinde şimşekler çakıyor, kalın kaşlarının arasına yerleşen koyu gri bulutlar birazdan kopacak fırtınayı haber veriyordu.

"Sen şimdi bu oğlanla izdivaç yapmaya kararlı mısın?"

"Evet, baba tanısan sen de..."

CamScanner ile tarandı

"Yalnızca sorularıma yanıt ver. Bu konuda ısrar edersen beni, anneni ve bu evi sileceksin, bu kararın sorumluluğunu alıyor musun?"

"Evet, alıyorum."

"O hâlde eşyalarını topla. Hayri Efendi seni Adana'ya halana bırakacak. Bundan sonra benim Hüma diye bir kızım yok, çıkabilirsin."

"Baba lütfen, senin rızanın olmadığı bir yuva kurmak istemiyorum. Ne olur..."

Sözümü yarıda kesti ve eski kralların kölelerine yaptığı bir "kış kış çekilebilirsin" hareketiyle odayı terk etmemi salık verdi.

Çalışma odasının kapısında bekleyen annemin gözleri ise İpek Yolu kadar uzaktı. Gözlerine kırağı tonunda mesafeli bir bakış yerleştirmişti. "Beni bu kadın mı doğurdu?" diye içimden geçirmeden edemedim. Sevilmeyi bu kadar hak etmeyecek ne yapmış olabilirdim ki?

Kendimi zor da olsa kızgın prangalarla dizginledim ve önünden aynı soğuklukla geçtim gittim. Annelik bu değildi, olmamalıydı da. Öylesine kızgındım ki bütün kâinata, elime bir balta alıp anneliğe atfedilen bütün putları kırmak istedim o an. Zira kim annelik makamını bu kadar ulvi bir yere koyun dedi ki onlara. Eşyalarımı toplarken odama iki gözü iki çeşme Şükriye Teyze geldi, "Ah be kadersiz yavrum! Ne yapacaksın oralarda bir başına? Dur, yardım edeyim, ah kınalı kuzum, keşke böyle olmasaydı!"

O an kendimi tuttuğum yerden bıraktım ve Şükriye Teyze'nin kollarına atılıp dakikalarca ağladım. Oluk oluk aktı gözlerimden. Kaldıkça daha kötü olduğumu fark edince hızlıca toparlanıp kendimi bahçeye attım. Hayri Amca da nemli gözlerle beni bekliyordu. Koskoca adam utanmasa ağlayacak

CamScanner ile tarandı

gibiydi. Otomobile binmeden evvel on dokuz yılımın geçtiği bahçeye dönüp son kez baktım. Ağaçlar bile hüzünle bana yarenlik ediyor dallarında salladıkları saklı mendillerle âdeta veda ediyordu.

Yol boyunca dilimin ucuna sayısız cümle gelmesine rağmen Hayri Amca ile tek kelime konuşmadım. Sanki tek bir kelime etsem örgüde kaçan tek ilmek gibi ardına, her şeyi katacak ve benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Nitekim elimdeki tığı sıkı sıkı tuttum ve söyledikçe en çok beni yakacak bütün sözlerimi yuttum. Yol bitip de kapılarını çalınca Maşide halam beni gördüğüne hiç şaşırmadı.

"Gel evladım, hoş geldin."

"Hala, geleceğimi babam mı haber verdi?"

"Dur hele, geçelim içeriye konuşuruz."

O dakikalarda eniştemin evde olmadığına ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Sabah hiçbir şey yememiş, aç gelmiştim. Eve girer girmez burnuma dolan biberli ekmeğin kokusu dağlara kaçan iştahımı sofranın başına topladı.

"Kesin sen açsındır da şimdi. Bil bakalım kahvaltıda bugün ne var?"

"İçeriye girer girmez kendilerini ele verdiler. Halacığım biberli ekmek yapmışsın, benden hiç kaçar mı?"

Su dahi içecek durumda değildim oysa. İştahımı yerine getiren biberli ekmeğin ardına gizlenen halamın bağrından damlayan anne şefkatiydi esasen. Hani kendi öz annemden hiç görmediğim, rengini dahi bilmediğim şefkat…

Kahvaltımı bitirene kadar olur da keyfimle birlikte iştahım da kaçar diye konuyu bir kez olsun açmadı.

CamScanner ile tarandı

"Ben sofrayı toplarken sen de bize birer keyif kahvesi yapar mısın güzel kızım?"

"Tabii yaparım, pamuk halam."

Düşünceliydi halam. O eşsiz gülüşüyle kamufle etmeye çabalasa da nafileydi. Gözlerinde kaygının gölgeleri kol geziyor, "Ne dedin kızım?" diye söylediklerimi mütemadiyen tekrar ettiriyordu. Kahve fincanlarını elimize alıp, o leziz koku biraz olsun bizi teskin edince konuşmaya başladı,

"Sana karşı açık olacağım Hüma kuşum. Dün enişten babanı ikna etmek için aradı. Hani 'Teğmenimiz çok terbiyeli, gözün arkada kalmasın,' gibi sözler söyleyecekti. Lakin baban hiç bu fırsatı vermemiş bile güzel kızım. Enişten, 'Çocuk kendine bir şey filan yapar ömür boyu pişmanlıkla kavrulursun,' diyecek olmuş. 'Biz evlat kaybetmeye alışığız İlyas, sen dert etme,' demiş."

Nedense hiç şaşırmadım. Halam dilini ısırarak ve biliyorum ki aslında babamın o giyotin gibi sözlerini yumuşatarak söylüyordu ama bilmiyorum neden canım artık hiç acımıyordu. Anne ve babama dair kalan son umudumu bana bu sabah duvarda gördükleri sivrisinek gibi baktıklarında kaybettim. Sineklikle duvara yapıştırıp işimi bitirmemişlerdi de işte sağ olsunlar kapı dışarı etmişlerdi.

"Halacığım hiç kendini üzmene gerek yok, inan ki bunlar beni hiç etkilemiyor artık. Bundan sonra ne yapacağımızı konuşalım istersen?"

"Tamam güzel yavrum. Bu sabah bu kez baban aramış İlyas Bey'i ve 'Bundan sonra kız sizin kızınız, nikah işleriyle siz meşgul olursunuz,' demiş. Enişten yine diller dökmesine rağmen baban son sözünü söylemiş. Bugün de Yusuf Ali oğluma nikah muamelelerini başlatmasını söyleyecekti. Hüviyetin yanında mı?"

CamScanner ile tarandı

"Yanımda halacığım. Sizi zor durumda bıraktıysam lütfen affedin. Utanıyorum da bir yandan."

"Aa ne varmış utanacak, sevmek ayıp mı? Hem sen ipe sapa gelmez biriyle evlenmiyorsun ki bütün birlik çok severmiş Yusuf Ali'yi. Çok efendi, mert ve sağlam karakterli bir gençmiş. Öyle olmasa enişten de arkasında durmazdı zaten."

"Gerçekten öyle biri hala. Her ne kadar hiçbir zaman bizimkilerle sağlam bir aile ilişkisi kuramamışsak dahi inan böyle olsun istemezdim. Mamafih bana başka bir yol bırakmadılar."

"Tamam, olan oldu artık bir kenara bırakalım yaşananları. Bugün öğleden sonra Afife Teyze'ne gidiyoruz. Sana yıldırım hızıyla gelinlik dikecek. Sonra da mesai çıkışı geçen gün buluştuğunuz yere gelecekler Yusuf Ali ile enişten."

Daha bu sabah kendimi yersiz yurtsuz kalmış sonbahar kırlangıçları gibi hissederken, yuvamın temellerinin bu kadar hızla atılıyor olmasına inanamıyordum. Elimde olmadan gülümsemekten kendimi alamadım. Utanma, sevinç, hüzün, öyle karışık duygular içindeydim ki...

Afife Teyze ölçülerimi alırken de bir garip hüzün yumağı oturdu içime ve iplerini söktükçe yüreğimi çepeçevre sardı. Böyle bir gelinliği hiç bu şekilde giymeyi hayal etmemiştim. Birbirimize "Evet" deyinceye dek üzerimde kalacaktı ve yanımızda sadece halamla eniştem olacaktı. Bir günah işler gibi, kimsesiz, ıssız ve yalnız.

Terziden çıktıktan sonra bir taksiye atlayıp Taşköprü'nün yolunu tuttuk. Çay bahçesinden içeriye girdiğimizde Yusuf Ali ile eniştem yine kapıya en uzak masaların birinde oturuyorlardı. Biz yanlarına varınca ikisi de ayağa kalktı. Kadına verdikleri kıymet, gösterdikleri özen harikaydı.

"Hoş geldiniz hanımlar, neler yaptınız bakalım?"

CamScanner ile tarandı

Eniştem halama dönüp bu soruya sorarken biz de Yusuf Ali ile birbirimizin gözlerine uzunca bakıp hasret giderdik. Sonra garson yanımıza gelip, "Efendim çok özür dilerim, bu masa rezerveymiş, sizi arka bahçeye alsak olur mu?" dedi. Normalde eniştem böyle emrivakilere çok sinirlenirdi ancak gayet anlayışlı bir şekilde, "Hayhay!" dedi.

Arka bahçeye vardığımızda birdenbire birkaç müzisyen belirdi ve "Fikrimin İnce Gülü" şarkısını çalmaya başladı. Herkes birbirine bakarken İlyas eniştem cebinden iki yüzük çıkarıp parmaklarımıza taktı, "Nişanınızı ilan ediyorum çocuklar. Son nefesinize dek bu yüzükler sizi sevgi ve muhabbet bağı ile birbirinize bağlasın," dedi.

Sonra da şaşkınlıktan ağzını bir türlü kapatamayan Yusuf Ali'yi dürterek, "Damat bey, gelin hanımı dansa kaldırmayacak mısın?" dedi.

"Emredersiniz komutanım!"

"Komutan karargâhta kaldı oğlum, rahat ol artık."

Bu esnada halam da enişteme kızmakla meşguldü, "Aşk olsun İlyas Bey, bilsek ona göre giyinip gelirdik. Oldu mu hiç böyle?"

"Oldu, oldu sultanım" diyen eniştem de halamı elinden tuttuğu gibi belini kavradı ve bizimle birlikte dans etmeye başladılar.

Bense parmağımdaki yüzüğe, bizim için hazırlanmış kurdeleli masaya, müzisyenlere ve Yusuf Ali'ye bakıp ağlıyordum.

"Mesut musun?

"Çok!"

"Ya sen?"

"Ben de çok mesut ve oldukça şaşkınım."

"Senin de mi haberin yoktu?"

"Olsa üniformayla mı gelirdim?"

CamScanner ile tarandı

"Haklısın."

Bir an çevremizdeki herkesi unutup Yusuf Ali'nin omzuna yaslandım. Gözlerimi de kapatmış olacağım ki kulağımın dibinde patlayan konfeti ile birlikte çığlık atıp zıpladım.

Çevremizi saran garsonlar dört bir yanımızdan aynı anda konfeti patlatmıştı ve bir anda tüm gökyüzü pembe güllere boyandı. O esnada Yusuf Ali ile göz göze gelip kahkahalarla gülmeye başladık. Damdaki hava fişeklerle birlikte bu iki etmişti. Belimi tutuyor diye haşladığım adamın şimdi yüzüğünü taktığım gerçeği dolduruyordu kâinatı. Müzisyenler yalnızca çalıyordu ancak sevdiceğim kulağıma şarkıyı en güzel hâliyle fısıldıyordu:

"Gördüğüm günden beri,

Olmuşum inan deli.

O gün ki gördüm seni,

Yaktın ah yaktın beni..."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Yanlış his yoktur, 'Abartıyorsun, bunda üzülecek, kızacak bir şey yok' demek -yaygın olmasına rağmen- istismardır."
Nihan Kaya

"Fikrimin ince gülü" dizesini ismini okur okumaz önce hızla ayağa kalktım, sonra da Ömer'e sorgulayan gözlerle dikkatlice baktım.

"Hayatım ne oldu?"

Neredeyse uykuya dalmış mamur ve şaşkın gözlerle bana bakıyor, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Hiç mantığı yoktu biliyordum ancak nedense bu defterin bir şekilde Gamze ile ilgili olma ihtimali beni huzursuz ediyordu. Durumu nasıl açıklayacağımı bilmez bir hâlde elimi alnıma koydum ve zaman kazanmak için gözlerimi ovuşturdum.

"Ne olduğunu anlatacak mısın Zeynep?"

"Her şeyi baştan anlatmam gerekiyor zannediyorum."

"Beni korkutuyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Yoo, kötü bir şey yok. Okuduğum şu meşhur defter var ya onunla ilgili. Bu defter bana isimsiz bir kargo ile geldi. Başlarda nasılsa danışanlarımdan birine aittir, diye düşündüm ancak sonra hiç kimse defteri sahiplenmedi. Gamzeyi sık gördüğümüz bir zamanda onun bir oyunu olabileceğini dahi düşündüm. Ancak olaylar yetmişli yıllarda geçiyor ve hiçbir şekilde bağlantı kuramadım."

Ömer de ayılmaya çalışıyor sanki anlattıklarımı anlamakta güçlük çekiyor gibiydi.

"Zeynep biraz fazla tepki veriyor olabilir misin Gamze konusunda?"

"O zaman şöyle madalyonun öbür yüzünden bakalım. Benim beş yıllık eski sevgilim birdenbire ortaya çıksa ve tesadüf olmayacak şekilde sürekli etrafımızda geziyor olsa o arada bir de isimsiz sürpriz bir defter ortaya çıksa aklımın ucuna dahi geçmez bu ihtimal diyebilir misin?"

"Zeynep'çiğim seni anlamıyor değilim, ben de durumdan rahatsızım ancak senin baz alman gereken bu durumda benim tavrım ve duruşum olması gerekmez mi? Velev ki kapıya dayanıyor ne fark eder?"

"Neyse Ömer, sana anlatmak kötü fikirdi kabul ediyorum, yargılanacağımı düşünememiştim, beni anlayacağını düşünmüştüm. Uykum geldi ben yatıyorum."

Böyle harika, romantik bir gecenin geldiği hâle inanamıyordum. En kızdığım şeylerden biri buydu çünkü, gastlighting diyorduk biz meslekte adına ve birçok kişi bunu sevdiğine uyguladığını bir o kadar kişi de maruz kaldığını bilmiyordu.

"Sen abartıyorsun."

"Ben öyle demedim, sen yanlış anladın."

CamScanner ile tarandı

"Sen fazla hassassın."

Oysa neyi ne kadar abartacağımızın ölçütü kimsenin tekelinde değildir. Benim üzerinde düşünmeye dahi gerek görmediğim bir konu seni üç gece uykundan edebilir. Buna rağmen bu bana, senin duygunu hafife alma hakkı vermez. Kişi ne hissediyorsa buna hakkı vardır. Yanlış his yoktur. Danışanlarımdan birçoğunun maruz kaldığı bu durumun farkında dahi değiller. İnsanların onlar üzerine yapıştırdıkları etiketi almış olduğu gibi kabul etmişler.

"Ben aşırı hassasım işte. Ben çok takıyorum böyle şeyleri..."

"Belki de sen tam da olması gerektiği gibisindir, nereden biliyorsun ve buna kim karar veriyor?" diye avaz avaz bağırmak geliyor içimden. Bunun eğitimle de direkt alakası yok, en eğitimlisi de yapıyor ya da maruz kalıp farkına bile varmadan boyun eğiyor. Odamıza doğru ilerlerken Ömer de arkamdan geliyordu.

"Hayatım ben seni yargılamadım ki öyle hissettirdiysem özür dilerim."

"Evet, öyle hissettirdin. Artık uyuyalım mı çok yorgunum?"

"Tamam."

Başımı yastığa koyduğumda asıl yorgunluğum kendini göstermişti. Gün boyu yaşanan bütün aksiliklere rağmen yarın sabah ilk iş Derviş Dede'ye gideceğim gerçeği huzurla gülümsememe neden oldu ve kısa sürede uykuya daldım.

Mahallenin aceleci horozu gibi sabahın ilk ışıkları ile uyandığımda namaz vaktinin geçmediğine çok sevindim. Hızlıca abdestimi alıp verandaya çıktım. Açık havada namaz kılmanın hazzını kelimelere sığdıramam. Allah affetsin Ömer'i de özellikle kaldırmadım. Bu büyülü anı kimseyle paylaşmak

CamScanner ile tarandı

istemiyordum bugün. Dün geceki yaşanan tatsızlığın da bu kararıma etkisi olduğunu itiraf etsem iyi olacak.

Sabahın seheri, esen serin sonbahar yeli, göç etmeyi erteleyen son kuşların cıvıltısı ve yaprakların hışırdayan sesleri arasında sevgili ile vuslat çok lezzetliydi. Yürüyüş için eşofmanlarımı giydiğimde çıkmadan evvel Ömer'i de uyandırıp evden ayrıldım.

Çiftliğin önünden geçip eski su değirmeni güzergâhına döndüm yüzümü. Bugün oraları görmek, çocukluk anılarımla hasbihal etmek istiyordum. Yarım kilometre kadar ötemizdeki su değirmeniydi bu. Ben çocukken annemler mutfakta kullanılacak unu bu değirmende öğütürlerdi. Önü, ardı her yeri su cenneti. O buz gibi akan suya paçalarımızı sıvar ayaklarımızı sokardık. En uzun kim dayanırsa birinci o olur ve kâğıt helvayı da kapardı. Değirmenci tonton bir dedeydi. Saçları yaşı kadar, havaya saçılan un nedeniyle de ağarmıştı. Bir gün bizi etrafına toplayıp Nasrettin Hoca ile ilgili bir fıkra anlatmıştı. "İşte benim de Nasreddin Hoca'nın eşeği misali saçlarımın çoğunu unlar ağarttı," demişti de ne çok gülmüş ne çok eğlenmiştik.

Güneş'le Yusuf'u bunca yolu yürüyüp buralara tek başlarına gelecek olsalar aklım çıkar. Zamanla ne çok şey yer değiştirdi ne çok saf kavram çamura atılıp kirletildi. Bunları düşünürken değirmene gelmiştim bile. Lakin benim hatırladığım anılardaki düş bahçesine hiç benzemiyordu bu karşılaştığım. Küçük binası yıkılıp köhne bir hâl almış, etrafındaki ağaçlar da yaşlanmış bakımsızlaşmıştı. Yine de bir müddet akarsuyun kenarına oturup o ahenkli şırıltısını dinledim. Burnumdan derin nefesler alıp ağzımdan verirken, içinden de "Ya Fettah" esmasını düşürmüyordum. Son zamanlarda yaşadığımız aksilikler beni bir parça germişti ve bir miktar ferahlığa ihtiyaç duyuyordum zira.

CamScanner ile tarandı

Değirmende ne kadar olduğunu hatırlamadığım bir miktar gözlerimi kapatıp zikre durdum. Sonra da kalkıp Derviş Dede'nin gül bahçelerinin yolunu tuttum. Artık güneş doğmuş hatta biraz yükselmişti bile. Derviş Dede de benim gibi güne erken başlayanlardan güneşin doğuşunu ayakta karşılayanlardandı. O saatlerin nurunun çok kıymetli olduğunu ve uyku ile heba edilmemesi gerektiğini söyler âlimler. Nitekim bahçesine yaklaştığımda da hiç yanılmadığımı anladım. Bahçesindeki kamelyaya oturmuş, başını öne eğmiş bir şeyler okuyordu yine.

"Müsaade var mı dede?"

"Buyurun kızım."

Gözlerinde yakın gözlüğü olduğundan beni tanıyamamıştı. Yanına yaklaşınca yüzü aydınlandı ve yüzüne nurlu bir gülümseme oturttu.

"Sen miydin Zeynep kızım? Kusura bakma gözlerim iyi seçemiyor artık."

"Baştaki göze ne hacet dede, senin gönül gözün görüyor ya bütün hakikatleri."

"Estağfurullah, gel yavrum, hoş geldin."

Daha bahçeye girer girmez müthiş bir duygu beni ele geçirdi. İnsanın içini ferahlatan, rahatlatan ve huzur veren bir duygu. Hz. Ömer, "Kalbinizin ısınmadığı insanlardan uzak durun," demiş ya yıllar evvel. Ne kadar da doğru söylemiş. Bazı insanların size iyi gelen şifa veren yanları varken bazı insanlar da sizi deyim yerindeyse enerjileri ile hasta edebiliyor. Biz buna "toksin ilişki" diyoruz. Yanında mütemadiyen kendinizi kötü, eksik, değersiz ve yetersiz hissediyorsanız, ilişki sizi hiçbir yere götürmüyor artık sadece zarar veriyorsa sessiz bir nezaketle uzaklaşmak en hayırlısı.

CamScanner ile tarandı

Öte yandan bir de Derviş Dede gibi salih insanlar var ki onların hanesine, civarına hatta mahallesine dahi huzur verdiği söylenir.

Yakından bakınca elindeki kitabın Feyzü'l Furkan olduğunu gördüm. Bu harika bir tevafuktu ki ben de tefsir için bu kaynağı seçmiştim. Tek başına Kur'an'ı okuyarak hakikatlerine vâkıf olamıyor insan. Tefsir ve hadisle desteklenmeden alınması gereken mesajlar tamamlanmıyor. Ben de eş zamanlı hem Riyazü's Sâlihîn hem de Feyzü'l Furkan okuyorum. Derviş Dede'nin de elinde aynı kaynağı görünce tanıdık bir dosta rastlamış gibi hissettim.

"Ne hoş Derviş Dede, tefsir için aynı kaynağı seçmişiz."

"Öyle mi, bu harika kızım. Nasıl gidiyor okumalar, sınavlar?"

"Sınavlar derken dede?"

"Eğer tasavvuf yoluna çıktınsa, niyetin yolda olmaksa, Yaradan'a yaklaşmaksa elbette sınanırsın evladım."

Elbette bu yollardan o da geçmişti ve hayatın tamamının çeşitli virajlarla ve ardındaki muştuyla bezeli olduğunu hem okuyarak hem de bizzat tecrübe ederek öğrenmişti.

"Sınavlar? Bazılarında çok zorlanıyorum dede hatta bazen ne yaparsam yapayım üstesinden gelemeyecekmişim, becere-meyecekmişim gibi hissediyorum."

"Mesela?"

"Mesela teslimiyet. Her zaman kendini ilahi akışa bırakmak kolay olmuyor. Ne kadar istesem de vesvese ve duama müdahale etme kısmını aşamıyorum."

"En çok ne zamanlar oluyor bu?"

"Sonunda sevdiğim birini kaybetme korkusu yaşadığım bir sınavsa örneğin."

CamScanner ile tarandı

"Acı çekmekten mi korkuyorsun?"

"Sanırım."

"Henüz yaşamadığın bir acının ihtimali ile kendini üzüyorsun yani?"

"Evet, tam da böyle aslında."

"Sonunda korktuğunu yaşayacak dahi olsan Allah'ın sana takdir ettiği, senin katlanma gücünün üstünde olmayacaktır güzel evladım. Yaradan kendi kelamı ile müjdelediği gibi hiç kimseye kaldıramayacağı yükü vermez. Hem zorluğu verirken kolaylığı da yanına iliştirir. Bugüne kadar olmasından korktuğun şeyler gerçekleştiğinde, düşündüğün kadar zor olmadığını fark etmişsindir. Hadi sen bunun üzerine biraz düşün. Ben de sana sıcak ıhlamur getireyim."

Derviş Dede ağır ağır içeri giderken ben de dediğini yaptım. Hakikaten geçtiğimiz yaz yaşananların ihtimalinden dahi korktuğumdan yaşanmasını erteledikçe ertelemiştim. Ben erteledikçe de çözüm gecikmişti. Çok zor olur, dayanamam zannediyordum zira. Çocuklar çok etkilenir, travma yaşarlar sanıyordum. Bu evhamlarla yaşanması gerekenden kaçtığımı bilmiyordum o vakitler. Süreç boyunca her ne kadar üzüldüm, yoruldumsa da sonuçtaki kazanımlarını düşününce iyi ki yaşanmış diyorum, iyi ki o gözyaşlarım akmış. Şimdiki yaşadığım huzuru onlara borçlu olduğum gerçeği apaçık ortada dururken Derviş Dede'ye hak vermemek elde değil.

"Yeni demledim inşallah seversin."

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki Derviş Dede önümde tepsiyle beklerken geldiğini ancak fark edebildim.

"Severim Derviş Dede, ellerine sağlık." Daha ilk yudumu alır almaz o müthiş rayihası beni ele geçirdi. Kesinlikle yalnızca ıhlamur değildi bu.

CamScanner ile tarandı

"Bunun içinde başka ne var dede? Harika kokuyor."

"Hemen fark ettin mi? Yasemin kurutmuştum, onun çiçeklerinden attım içine birkaç tane."

Ah, yasemin benim en sevdiğim kokulardan biri! Yarabbi ne güzel şeyler yaratıyor biz kullarını mahcup ediyorsun böyle. Yeterince hakkıyla şükredemiyoruz gibi geliyor bazen. Kâinattaki renk renk, çeşit çeşit nimetleri görünce utanıyorum dert ettiklerimden.

"Harika olmuş, yasemin çok yakışmış dede, ellerin dert görmesin."

"Afiyet olsun Zeynep kızım."

"Sakınılan göze çöp batar, diye bir söz vardır, bilir misin?"

"Elbette dede."

"İnsan genel olarak özellikle evladını ya da eşini putlaştırma eğilimindedir. Bununla ilgili bir kıssa anlatsam dinler misin?"

"Zevkle Dede."

"Hz. Nuh'a Allah'tan bir gemi yapması ile ilgili bir emir geldiğinde Hz. Nuh, oğluna bir türlü durumu kabullendiremiyormuş. Oğlan, 'Tufan gelecekse yüksek dağlara kaçmalıyız baba, gemi yapmak da neyin nesi?' diye babasının bu uğraşını saçma buluyormuş. Hz. Nuh da tam üç kez Allah'a, 'Benim oğlum nasıl beni dinlemez Yarabbi?' diye yakınmış.

Yaradan'ın cevabı müthiş tabii, 'Ne zaman oğlan senin oldu Ya Nuh? Ben onu sana beni anlatasın diye sadece bir ömürlüğüne emanet verdim.' Yani kızım, herhangi bir sevdiğin için benim dediğin an zarardasın. Evladının, eşinin başına gelebilecek herhangi bir bela konusunda elinden geleni yapmana rağmen hâlâ vesveseye düşüyorsan hele, katbekat zarardasın.

Hiçbirimizin Yaradan'ın sevdiklerimiz için yazdığı bir belayı defedecek gücü yoktur. Öte yandan buna gücümüz

CamScanner ile tarandı

varmışçasına vesvese okyanuslarına atarız kendimizi. O vakit Yaradan da, 'Ya kulum sen bana güvenmiyor musun? Onu koruyup kollayacağıma inanmıyor musun? O vakit çekiliyorum aradan, haydi sen koru,' deyip elini eteğini çekince işte o üzerine çok titrediklerimizin üzerinden, sakınılan göze çöp batar hadisesi vuku bulur. Evlat bizim değil, eş bizim değil hele mal mülk hiç değil.

'*Mal sahibi mülk sahibi,*

Hani bunun ilk sahibi,' demiş ya Yunus Emre, işte kainattaki her şeyin ilk sahibi Allah'tır. Kimi gözünde devleştirirsen muhakkak ki onunla imtihan edilirsin yavrum."

Derviş Dede elbette hem telefon edip sorduklarımdan hem de hâl dilinden yine her şeyi anlamış kâmil bir insan lisanıyla bana hayatımın dersini öğretmişti. O kadar netti ki şimdi her şey, nerede hata yaptığımı çok iyi anlıyordum.

Örneğin, aldatılmaktan deli gibi korktukça hem Yaradan'ı gücendiriyor henüz olmamış bir şey için bana bahşettiği cana işkence ediyordum hem de altını kalınca çizdiğin kaderin olur misali ağzımla kötüyü davet ediyordum.

Son yaşananlardan sonra Ömer ve çocukları kaybetme korkum konusunda ise tam nokta atışıydı söyledikleri. Aslında bütün korkularımın altında Allah'a sonsuz güven ve rahmetine iman konusundaki yetersizliğim yatıyordu. Derviş Dede'nin bugünkü sohbetinden sonra çok daha net idrak etmiştim. Ben bunları düşünürken aniden Derviş Dede ayağa kalktı ve, "Buyur oğlum, hoş geldin," dedi.

Arkamı döner dönmez gül bahçesine adım atan Ömer'le göz göze geldik. Bu nasıl bir tevafuktu böyle ve neden gelmişti diye şaşkınlık içinde ağzımın içinde kelimeleri gevelerken sonunda doğru kelimeyi çıkartabildim, "Hayatım, hoş geldin."

CamScanner ile tarandı

Hüma / Ekim 1973

"İşte bir gün, seni hepten unuttuğunu zannettiğin o gün dahi Yaradan üzerine şefkatle titrer ve kulları vasıtasıyla kuluna ikram eder."

Funda Uçuk Er

Kalbimde, yitip gitmeyi kendine yedirememiş bir parça sevgi kalmış meğer anne ve babama dair. Nikah masasında otururken yine de o sandalyelerde ikisini yan yana görmeyi diledi arsız gönlüm, daha kırılacak kaç köşesi kaldıysa? Ne vardı babam o kibirden kulelerini yıksaydı ve sürpriz yapıp şurada olsaydı? Koskoca nikah salonunda nikah memuru dışında dördümüz vardık. Ben, Yusuf Ali, eniştem ve halam. Lakin gelinliğim çok güzeldi. Gelinliğimin beyazı peri kızlarını kıskandıracak kadar sade ve şıktı. Kafamda çiçekli bir duvak tercih etmiştim. Gelinliğimin eteği dört katlıydı ve her katının etek ucuna Afife Teyze Fransız güpürü koymuştu. Dışarıdan biri görse kesin beni ecnebi sanırdı. Yusuf Ali, eniştemle birlikte berberden bizi almaya geldiklerinde gözlerine inanamamış, âdeta büyülenmişçesine bakakalmıştı. Benim yakınlarımda

CamScanner ile tarandı

hiç aşina olmadığım bir duyguydu bu beğenilmek ve onay görmek. Dolayısıyla çok hoşuma gitti.

Nikah anında ise elbette Yusuf Ali'nin ayağına basmayı ihmal etmedim. Canım halam gelin çiçeğimi bile unutmamış, hiçbir teferruatı atlamamıştı. Nikah bitip de tebrik sırası geldiğinde koluma iki adet Adana burması takıverdi.

"Halacığım ne gerek vardı, hani gelinlik düğün hediyendi?" dedimse de, "Bu da eniştenin hediyesi yavrucuğum," deyip konuyu kapattı.

Nikahtan sonra ne yapacağımızı bilmez bir şekilde nikah salonun önünden geçerken Yusuf Ali kulağıma eğilip, "Sana bir düğün bile yapamadım Hüma, ne olur beni bağışla, kenarda biriktirdiklerim ancak ev ve eşya masraflarına yetti," dedi. Onun bu mahcup bakışlarına ziyadesiyle müteessir oldum.

"Neden canını böyle şeylere sıkıyorsun ki dört kişi için düğün mü olur hiç? Yanımdasın ya kavuştuk ya bu yeter. Öyle mesudum ki!"

Artık eşi olduğuma göre eniştemden çekinmeden girdim koluna. Hemen önümüzden giden enişte, "Çocuklar haydi orduevine gidip nikah yemeği yiyelim, ne dersiniz?" deyince ikimizin de gözleri parladı. Her ne kadar ikimiz de birbirimizden saklamaya çalışsak da gariplik ve kimsesizlik kokuyordu gözlerimiz buram buram.

Orduevine vardığımızda neredeyse hava kararmak üzereydi. Enişte, "Hava çok güzel çocuklar bahçeden yer ayırttım," deyince ikimiz de bahçeye yöneldik. Daha kapısından adım atar atmaz bir alkış tufanı koptu. Tüm bahçe insanlarla doluydu. Soran gözlerle Yusuf Ali'ye baktım, o da en az benim kadar şaşkındı. Halam hemen araya girip, "Yusuf Ali'nin arkadaşları ve komutanları size sürpriz düğün yapmak istedi çocuklar. Biz

CamScanner ile tarandı

hiçbir şey yapmadık. Bizden yalnızca sizi buraya getirmemizi istediler o kadar. Haydi şimdi ilk dans vakti. Piste ilerleyin."

O esnada orkestra "Seven Ne Yapmaz?" şarkısını çalmaya başladı ve biz de ramazan şenliklerindeki kuklalar gibi salınmaya başladık. Olanlara ikimiz de inanamıyorduk. Yusuf Ali etrafına bakıyor, "İnanmıyorum bütün komutanlarım eksiksiz buradalar," diye sayıklıyordu. Onca komutanın arasında insan ağlamaya da utanıyordu. Dudağımı koparmaktan başka bir çare gelmiyordu aklıma. Bahçe hıncahınç doluydu. Ağaçlara fenerler ve ışıklar asılmıştı. Garsonlar masaların arasında fır dönüyor tepsi tepsi meşrubat taşıyorlardı. Bunun bizim düğünümüz olduğuna inanamıyordum. Dans bitip de yerimize geçerken, bize doğru gelen Şükriye Teyze ile Hayri Amca'yı görünce artık dayanamadım ve ikisine de sarılıp sağanaklar dolusu ağladım.

İki garip kuşun yuvasını yapmaya ne çok gönüllü gelmişti böyle. Oysa daha bir saat kadar önce ikimiz de birbirimizin gözlerine bakamıyor, orada kendi aksimizi görmekten korkuyorduk. Şükriye Teyze, ikide bir bana bakıyor sanki tanıyamıyor gibiydi, "Hüma yavrum ne kadar güzel bir gelin olmuşsun, nazardan saklasın Mevla'm," deyip yakama bir altın takıverdi.

"Ne gerek vardı Şükriye Teyze, sizin buraya gelişiniz en güzel hediye zaten. Ah, beni ne kadar mesut ettiniz bir bilseniz! Bu geceyi ömrüm oldukça unutmayacağım."

"Senin için az bile, Allah mesut etsin yavrum, gülen gözlerinde gördüğüm bu mutluluk daim olsun inşallah."

Sözü bir Hayri Amca alıyor, bir Şükriye Teyze alıyor, heyecandan gözleri parlıyordu. Dışarıdan bizi izleyen birileri büyük ihtimalle onların bu hallerini görünce beni onların kızları zannederdi. Babamdan nasıl izin koparmışlardı acaba? Gizlice gelmiş olmalıydılar. Biz onlarla sohbete dalmışken Yusuf

CamScanner ile tarandı

Ali'nin ayağa kalkmasından anladığım kadarıyla komutanları yanımıza kadar gelip bizi tebrik ettiler.

"Düğünün sonuna kadar kalmayı dilerdik ancak biz gidelim ki gençler gönüllerince eğlensin istedik," dedi içlerinde en sempatik gözükeni. Sonra da tek tek hediyelerini takdim edip ayrıldılar. Onlar gidince hakikaten Yusuf Ali'de gözle görülür bir rahatlama oldu. Orkestra Adana çiftetellisi çalmaya başlar başlamaz da bütün gençler eşleriyle piste fırlayınca komutanın ne demek istediğini layıkıyla anladım. Hepsi muallimi sınıftan çıkınca kuduran talebeler gibiydi. Bir ara hep bir ağızdan "Aman Adanalı Canım Adanalı" şarkısını da bağıra bağıra söylediler. Sonra da pistin ortasında durup, "İsteriz, isteriz!" diye bağırmaya başladılar. Ben hiçbir şey anlamadım ancak Yusuf Ali kulağıma eğilip, "Müsaadenle cananım," deyip orkestraya yaklaştı.

Bugün daha ne sürpriz olabilir ki derken eline udu aldı ve çalmaya başladı. Bütün arkadaşları çıldırmış gibi alkışlıyor, ıslıklar çalıyordu. Allah'ım Yusuf Ali ne kadar mesuttu. Gözlerinin içinde yine o minicik kutup ayıları oynaşıyordu. Taksim kısmını geçince bir de o kadife sesiyle, "Bir kızıl goncaya benzer dudağın," deyip şarkıya girince kalabalık yeniden coştu.

Şarkıyı gözlerimin içine bakarak söylüyordu. O saatlerde dünyanın en şanslı gelini ben olmalıydım. Ben de onun bu jestine gelin çiçeğimden kopardığım gülleri üzerine atarak cevap verdim. Yine alkışlar ıslıklar, arasında Allah hepsinden razı olsun ki düş gibi bir gece yaşattılar ikimize de. Bir de aralarında para toplayıp düğün hediyesi almışlar. Oysaki bu, Binbir Gece Masalları'ndan çıkmış saatler armağanların en güzeliydi bize. İkimiz de bir an için kimsesizliğimizi unutuvermiştik.

Düğün bitip de herkes dağılınca eniştem geri geldi ve halamla birlikte bizi önce kendi evlerine götürdüler. Biz biraz şaşkın

CamScanner ile tarandı

görününce, "Hüma kuşum, hoca nikahı kıyılacak bizim evde. Sonra da sen de enişteni öyle sayarsan gelin baba evinden öyle çıkar bizim buralarda."

"Elbette halacığım, yalnızca bu gece değil ki hayatım boyunca benim başım her dara düştüğünde kapısını çaldığım baba evim olmadınız mı?" Halam ağlayacak gibi olunca gözlerini benden kaçırdı.

"Çok mesudum hala, lütfen başka hiçbir ayrıntı için kendini üzme."

"Hep mesut ol yavrum, o hüzün yuvası gözlerin bir ömür bugünkü kadar gülsün inşallah."

"İnşallah halacığım."

Eve vardığımızda birkaç dakika sonra bir hoca çaldı kapıyı. Yanında bir de halamların karşı komşusu vardı. İki erkek şahit gerekiyormuş ya da bir erkek iki kadın.

Hepimiz abdestlerimizi alıp hocanın karşısına oturduk ve hoca bana defalarca, "Kabul ettin mi?" diye sorunca neredeyse güleceğim tutacaktı. Meğer üç kez sorulması lüzumu varmış, nereden bileyim? Ben de beni duymuyor sanıp her defasında bir öncekinden daha yüksek sesle, "Ettim," diyordum. Sonra aynı soruyu aynı şekilde Yusuf Ali'ye de sordu. O da üç kez, "Ettim," dedi.

Misafirler gidince tuhaf bir sessizlik havada asılı kaldı. Neyse ki eniştem elinde kırmızı bir kuşakla geldi ve ben ayağa kalkınca önümde durdu. O da üç kez çözüp her defasında, "Bismillahirrahmânirrahim," deyip kuşağı yeniden bağladı. Sonra ben eğilip ellerinden öptüm ve gözyaşlarıma hâkim olamadım. Babamdı o benim, biyolojik olarak dünyaya gelişime vesile olmasa da. Sonra da halama sarılıp hıçkırdım. Evet, dünyanın

CamScanner ile tarandı

bütün gelinleri gibi hem gidiyor hem de ağlıyordum ve bunca gelin o gece neden ağlıyor anlıyordum.

Veda faslı bittiğinde eniştemle halam bizi evimize bıraktı. İlk kez göreceğim, bundan böyle sevdiceğimle yaşayacağım ve yaşlanacağım yere.

Onlar giderken arkalarından el salladık ve Yusuf Ali'nin açtığı anahtarla eve girdik. Elinde tuttuğu bavulumu içeriye götüren Yusuf Ali yanıma gelince cebinden bir kutu çıkardı ve boynuma bir yüz görümlüğü taktı.

Ömrümün en güzel, ömrümün en hazin ve ömrümün en latif gecesiydi.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Kasım 2019

"Haksızlık yapanın sefaleti, haksızlığa uğrayanın sefaletinden daima daha fecidir."

Eflatun

İnsan hakikaten de gece yatarken nasıl bir psikoloji ile yatağa girerse sabah da uyanınca o ruh hâli başucundaki portmantoda onu bekliyordu. Zeynep ilk kez sabah namazını bensiz kılıp sonra da beni uyandırıp çıkıp gitmişti evden erkenden. Bana kızdığı zaman hep bir parça uzak dururdu benden, "Ne o yokluğunla mı cezalandırıyorsun beni?" demiştim bir keresinde.

"Yoo, öyle değil, sana kızgınsam sürekli sana kızmak, söylenmek geliyor içimden. Ancak bunun çözüme hiçbir faydası olmadığını bildiğimden, uzak durup soğumayı bekliyorum, ateşim seni de yakmasın diye," şeklinde cevap vermişti.

Birçok konuda hayli yol kat etmiş olmamıza rağmen, bazen tökezleyip kalıyorum. Çok yakında zor günler atlatmışken bu tatili dört gözle bekliyordum örneğin. Şimdi bir hafta boyunca köşe kapmaca oynamak istemiyordum onunla, birlikte harika vakit geçirmek varken.

CamScanner ile tarandı

Normalde bana kızıp uzaklaştığında onun bu kararına saygı duyar, üstüne varmazdım. Bu kez her zamankinden farklı davranıp aramızdaki bu negatif elektriği sona erdirmeye kararlıydım.

Kahvaltıdan sonra anneanneleriyle keyifleri yerinde olan çocukları bahçede bıraktım. Muhtemelen Zeynep, Derviş Dede'nin yanındaydı. Hem bahanem de vardı çünkü Derviş Dede için aldığı kitapların paketini komidinin üzerinde unutmuştu. Kitapları Vera'nın dükkânından birlikte seçmiştik; Biri Mustafa Kutlu'nun Uzun Hikâye romanı diğeri de Mecit Ömür Öztürk'ün Derviş'in Teselli Koleksiyonu kitabıydı.

Onları bu sabah takdim etme konusunda oldukça heyecanlıydı. İyi ki unutmuştu zira bu benim için sağlam bir bahaneydi. Kitapları götürecek, hem ne vakittir merak ettiğim Derviş Dede ile tanışacak hem de Zeynep'in benden uzak kalarak kendini bana karşı doldurmasına mâni olacaktım.

Paketi elime aldım, yürüyüş eşofmanlarımı giyip yola koyuldum. Zeynep daha evvel evi göstermişti. Böylesine haşmetli bir gül bahçesini bulmak pek de zor olmadı.

Kapıdan içeri girince Zeynep'in beni gördüğü anki şaşkınlığı görülmeye değerdi. Sanki kanepenin altında en sevdiği şekeri yerken başkalarına yakalanmış çocuk gibiydi. Kızgın ancak bir o kadar da tatlıydı. Onun bu hallerinin müptelasıydım.

"Merhaba Derviş Dede, size dede diyorum ancak bir sakıncası yoktur umarım."

"Onur duyarım evladım."

Sonra da Zeynep'e dönüp, "Hayatım bunu unutmuşsun, bu sabah için heyecanla bekletiyordun ya. Yürüyüşe çıkmıştım, geçerken bırakmak istedim," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Hakikaten, gözümün önüne koymuştum oysa. Dede ben bu kitapları naçizane senin için almıştım. Umarım çok seversin."

"Allah razı olsun evladım, uzun zaman olmuştu birinden hediye almayalı. Allah da seni bir gün hiç ummadığın bir anda hiç beklemediğin bir muştu ile sevindirsin."

"Ben müsaadenizi isteyip yürüyüşe döneyim, hem sohbetinizi böldüm sanıyorum."

"Hiç olur mu evladım, gül şerbetimi tatmadan mı gidecek-sin? Katiyen yollamam. İçip öyle gidersin."

Zeynep'e kibarca soran bir bakış fırlattım.

"Ben de kalkacaktım zaten istersen kırma Derviş Dede'yi. Şerbeti içip birlikte kalkarız," deyince "Eh hayhay o vakit!" diye yanıtlayıp Zeynep'in yanına oturdum. Bu esnada da Derviş Dede, ağır adımlarla içeri giriyordu. Bir an baş başa kaldık, "Seni özledim. Her sabah uyandığında misafir olduğun sağ omzum öksüz kaldı bugün."

"Sabah erken çıkacaktım evden, biraz acele ettim evet."

"Yani bütün bu güzellikleri benimle paylaşmayıp kendine saklaman gibi bir hainlik yok diyorsun işin içinde?"

İlk kez sıcacık güldü. Evet, doğru yoldaydım. Uzaklaşmasına mâni olmakla iyi etmiştim.

"Eh, biraz diyelim."

"Haksız da sayılmazsın. Burası Firdevs cennetlerini aratmı-yor doğrusu. Ne kadar büyük ve harikulade bir bahçe. Çekim alanına girer girmez, insana huzurun bütün tonlarını vadediyor."

"Eksiksiz tasvir ettin."

Birbirimizin gözlerinde yine o sıcaklığı yakalamışken Derviş Dede elinde bir tepsi ile belirdi. Zeynep koşup tepsiyi elinden aldı ve hepimize bardakları teker teker dağıttı.

CamScanner ile tarandı

Önüme geldiğinde gözlerime değen mütebessim gözleri sorunun çözüldüğü sinyallerini veriyordu. Bu sırada Derviş Dede söze başladı.

"Biliyor musunuz gençler? Ben kaptan olarak çalıştığım günlerin birinde inanamayacağınız bir haksızlığa uğradım. Katılacağım bir denizaşırı seferi, o sabah başka bir kaptana verildi. Hepimiz o kişinin ahbapları olduğunu biliyorduk, şaşırmadık ancak özellikle benim çok gücüme gitti. Sıkı sıkı çalışan, dürüstçe çabalayan ve kıdem olarak o seferi hak eden bendim. O vakitler tasavvuf ışığından da haberdar değilim henüz, şer zannettiğimin ardındaki gizlenmiş hayrı da göremiyordum, günlerce kendimi kahrettim. Sonra haber aldık ki o seferin gemisi arızalanmış, dahası kaptanı da tecrübesiz olduğundan yaşanılan sıkıntıları da bertaraf edememiş, uzun süreli soruşturmalar geçirdi bu süreçlerin ardından.

Ben ve ekibim o seferde bulunmadığımız için günlerce şükrettik sonra. İşte benim haberimin olmadığı; beni unuttuğunu, haksızlıklara (haşa) göz yumduğunu zannettiğim zamanlarda dahi beni koruduğunu idrak edince, Mevla'mı aramaya başladım. Onun o hassas terazisi ve hiç şaşmayan adaleti gözlerimi kamaştırdı."

Son cümlesinde gayriihtiyari Zeynep'e baktım. Son yaşadığımız ihale haksızlığını mı anlatmıştı acaba? Ona binaen mi Derviş Dede bu anısını bizimle paylaşmıştı?

Benim şaşkınlığımı görünce durumu Zeynep toparladı ve, "Ne güzel söyledin yine dede, her anlattığın kıssa, her verdiğin örnek reçete değerinde. Bugün de şifalandık, hamdolsun."

"Çok teşekkür ederiz, sahiden ibret vericiydi. Biz artık müsaadenizi isteyelim."

"Otursaydınız çocuklar."

CamScanner ile tarandı

"Çok teşekkürler Derviş Dede, yine geliriz, Ömer de tanıştı seninle, birlikte çalarız artık kapını."

"Her zaman beklerim."

Bahçeden çıkıp biraz uzaklaşınca hemen sorma ihtiyacı hissettim, "Zeynep sen ihale olayından biraz bahsetmiş olabilir misin?

"Şaşırdın değil mi, tam nokta atışı bir anısını anlattı. Hiç bahsetmedim, hâl dilinden anlıyor Derviş Dede. Başlarda ben de kendimi yanında çok savunmasız hissettim ama soğuk deniz gibi durdukça alışıyorsun. Hatta sonradan kendini çok iyi hissettiriyor bu konfor. Düşünsene hiçbir şey anlatmana gerek kalmadan bir insan seni anlıyor ve tam da ihtiyacın olan anahtar kelimeleri veriyor eline."

"Çok şaşırtıcı sahiden lakin sen zaten kitabında da bahsetmiştin, aşina olmam gerekirdi."

"Kitabın derken?"

Ah, ahmak kafam! Aylardır, Huşu Ağacı'nı onun yazdığını bildiğim konusunda hiç renk vermiyordum oysa. Şimdi artık toparlamamın imkânı yoktu. Dürüstlüğün her zaman kazandığı gerçeğine sığınacaktım, çaresiz.

"Zeynep, ben kitabını senin olduğunu bilmeden okudum. Hasan alıp gelmiş Vera'nın dükkânından. Senin yazdığını anlamamak imkânsızdı."

"Bana kızdın mı sakladığım için?"

"Hayır, kızmadım, her şeyini paylaşabileceğin konusunda güven vermediğim için içim buruldu o kadar. Saklama gereği duymanın ardında yatan neden canımı sıktı biraz. Bütün süreç boyunca ellerini tutmak isterdim oysa."

CamScanner ile tarandı

Dudaklarını ısırıyor, kendince iç hesaplaşmasını yapıyor gibiydi. Tam aramızı düzeltmişken yine bir mesele çıkarmış olmanın sancısı içindeydim ben de. Ama bu konunun öylece havada asılı kalması da artık canımı sıkıyordu. Derviş Dede sahiden Pirmusa halkının da söylediği gibi efsunlu olmalıydı. Aylardır bir şey vesile olsa da artık Zeynep bu konuyu benimle konuşsa derken, henüz dedenin etki alanından çıkmadan bunun gerçekleşmesi sahiden enteresan.

"Aslında seninle ilgili bir durum değil yani senin vermediğin bir güven ortamı değildi beni saklamaya iten. Daha yeni bazı taşları yerine oturtmuşken yeniden suları bulandırmak istemedim. Sonuçta bir evlat annesi ile ilgili bu kadar değerlendirme paragrafı okumak istemeyebilir, rahatsız olabilir ya da tetiklenebilir. Sahiden atlattığımızdan emin olmadan bu riske girmek istemedim o kadar. Peki sen okuduğunu neden bunca zamandır söylemedin?"

"Senin paylaşmaya hazır olacağın günü bekledim. Hiçbir paragrafından rahatsız olmadım ve tetiklenmedim."

"Ya hain!"

Utanarak göğsüme sokuldu ve sımsıkı sarıldı. İşte bu anlarımızı çok seviyordum.

"Sana öyle minnettarım ki bazen seni çok uğraştırıyorum, farkındayım ancak benden dahi iyi idare ediyorsun beni. Ben bile bazen kendimden sıkılıyorum."

"Haksızlık ediyorsun kendine. Evet, psikolojiye bu kadar vâkıf olman bazen yoruyor, itiraf edeyim, senin kadar ehil değilim bu konuda. Bazen çokça tekrar etmene ya da altını kalınca çizmene ihtiyaç duyabiliyorum. Mesela dün yine adı gast... bilmem neydi adı?"

"Gastligting"

CamScanner ile tarandı

"Yine onu yaptım, ona kızdın değil mi?"

Hem "evet" diyor hem de, "Gast... bilmem ne ha?" diyerek kahkaha atıyordu.

"Yani neyse bu kez adını öğrendim en azından, bir dahakine de yaptıktan sonra değil öncesinde gelir idrak umuyorum. Yani bunu bana sen söylemiştin, tereciye tere satıyor gibi olacağım ancak her sıkıntı yaşadığımızda başa dönmeyeceğiz, bu küçük geri dönüşler çok normal endişelenme."

"Harikasın hayatım, demek ki bazen bilsem de tekrar duymaya ihtiyaç duyduğum şeyler oluyor benim de hepimiz gibi. Mesela beni ne kadar sevdiğini, bensiz yapamayacağını, yerime hiç kimseyi koyamayacağını filan çok çabuk unutuyorum."

"Hımm, peki mesaj anlaşıldı. Biz de fosforlu kalemlerle çizeriz altını o vakit."

"Bu arada neredeyse unutuyordum! Beni geçenlerde bir yapımcı aradı, Huşu Ağacı'nın dizisini çekmek istiyorlarmış. Ben henüz sana söyleyemediğim için bir yanıt verememiştim. Ne dersin, sence aslına bağlı kalırlar mı yoksa magazinsel olaylar ekleyip reyting mi kovalarlar?"

"Yani bilemiyorum ki benim alanım değil ancak imzalayacağınız sözleşmede bunları talep edebilirsin diye düşünüyorum."

"Neyse sana söyleme kısmı, kendiliğinden halloldu ya gerisini de Yaradan'a bırakıyorum. Anneannemin dediği gibi 'Hayırlıysa beri gelsin, değilse ırak gitsin.'"

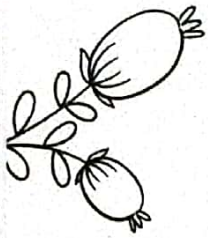
"Âmin."

Bu esnada yürüyerek yemyeşil bir alana gelmiş, evden epey uzaklaşmıştık. İstanbul'a kış gelmişken buranın hâlâ bu renklerde olması inanılmazdı. Ülkemiz aslında aynı anda dört mevsimin yaşandığı cennetten bir köşeydi. Şükretmenin dahi

CamScanner ile tarandı

kâfi gelmeyeceğini düşündüğüm bir anda telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp baktığımda ekrandaki isme şaşırdım. Arayan Aylin'di.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Yıllar geçti hiç unutmam,
Hem nasıl unuturum anılar çocuk kalbinin en sevdiği bez bebeği,
Zihnime hoş bir sada ile nakış gibi işlenmiş,
Babamın mutfaktaki acemi hâli."
Funda Uçuk Er

Mutfak bizi her zaman bir araya getirmiş, yaralarımıza travmalarımıza merhem olmuştur. Bu niyetle rutin olarak yaptığımız "Cesur Uçurtma Ailesi Lezzet Festivali"ni her ayın son pazarı düzenliyoruz. Bu adı Yusuf bulmuştu, biz de çok sevdik. Kural çok basit: Ailecek mutfağa girilir ve belirlediğimiz tatlı denenir.

Bu hafta anneannenin mutfağını kullanacağız ve seçtiğimiz tatlının adı "Köstebekgiller pastası." Herkesin bir görevi var ve kimse bu görevden kaçamaz. Bu hafta ailemizin en büyüğü anneanne ve dedesi de bu şenliğe katılmak zorunda kaldı. Yusuf kurallar konusunda çok mükemmeliyetçi, kime çekti hiç bilmiyorum.

CamScanner ile tarandı

Annem çok keyiflendi zira babamın daha limon sıkmışlığı yoktur mutfakta. Bu nedenle dedeye limon kabuğu rendeleme görevi verdik. Pastanın keki için üç yumurtayı Yusuf çırparken Güneş de malzeme tedarikçisi olacak. Yumurtadan sonra bir bardak şekeri ve ardından bir buçuk bardak süt ve bir bardak zeytinyağını karıştırma kabına dökecek. Yumurta ile şekerin iyi çırpılması hayati. Mikser makinesinin operatörü Ömer olacak. Ben pastanın kremasını halledeceğim annem de en son mutfağı toplayacak. Ah, en zor kısmı! Neyse ki Naciye Teyze de yardım edecek. Çünkü bu festivalin en zorlayıcı yanı mutfağı hallaç pamuğu gibi attırması.

Şimdiden mutfağı epey dağıtmıştık bile. Zira Ömer mikseri çalıştırır çalıştırmaz kekin bütün harcı yanardağ lavları gibi yüzümüzde paralandı. Saçlarımız yüzümüz, üstümüz başımız her yer yumurta sarısı bir renge boyandı. Neyse ki kakaoyu henüz eklememiştik. Hepimiz bu duruma kahkahalarla güldük, babam, "Operatör acemi çıktı," diye espri dahi yaptı. Hepimiz şen kahkahalarımıza yenilerini ekledik.

Hep birlikte bir şey yapmaya çalışmanın yani ekip çalışması yapmanın iyileştirici bir yanı var. Eşiyle ya da çocuğuyla iletişim sıkıntısı yaşayan danışanlarıma bu rutini öneririm hep. Kamp, pasta günü, piknik, dağ yürüyüşleri gibi ortak ilgi alanlarına göre değişebilir bu ekip çalışması.

Ben mikserin doğru kullanışını Ömer'e gösterirken pastanın kreması da hışırdamaya başladı. Hemen mikseri bırakıp kremayı karıştırmaya koyuldum, yoksa tortulaşacak ya da dibine tutacaktı. İtiraf edeyim gizli şef olarak çok yoruluyordum. Zira neyin başında değilsem o cephe göçüyordu. Şimdi de babam elini rendeye kaptırmış acı içinde kıvranıyordu. Ekibin erkek

CamScanner ile tarandı

elemanları bir bir dökülüyordu. Bir gün kadın ırkı evrende yok olacak olsa aç kalacaklarından şüpheliydim.

Oğullarını kendilerine bağımlı yetiştiren bütün anneleri eleştirirken onlara dönüşmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum ancak Yusuf'un gördüğü erkek figürleri bana bu konuda pek de yardımcı olmuyor. Üç yaşındaki oğlum, mikseri babasından daha iyi tutuyor örneğin. Dedesi konusuna hiç değinmeyeceğim, o kuşak daha fena zira.

Sonunda kek fırına girdiğinde hepsini mutfaktan kovmak istedimse de yapmadım. Çünkü dediğim gibi kurallar çok kesindi. Pasta bitmeden hiç kimse görev yerini terk edemezdi. Bu arada benim krema da neredeyse hazırdı. Tereyağını ekledim ve tarifte krem şanti olmasına rağmen ben onu tercih etmedim. Doğal hâliyle krema çok daha iyiydi. Malulen dinlenme köşesine ayrılan ailenin erkeklerine de fotoğraf çekme görevi verdim. Fotoğraflar anıların kaybolmayan kanıtıydı. Sonra bakınca insan o anları yeniden yaşıyordu.

Pastanın keki pişince su bardağının ağzını kullanarak küçük daireler elde etmemiz gerekiyordu. Elimdeki örnek parçayı görünce Yusuf'un iştahı kabardı. Keşke yemek için olsaydı. Değil. Tahminlerime göre birazdan Güneş'le sıkı bir, "Ben yapacağım," yarışına tutuşacaklar. Nitekim aynen beklediğim gibi oldu. İkisi de eline birer bardak aldı ve bardakları kekin üstüne ağzı aşağıda kalacak şekilde bastırmaya başladı. Kahkahalarını görmekse bütün orgunluğuma değerdi.

Ben de onların kestikleri keklerin arasını açıp hem arasına hem de üstüne kremaları yaydım. Şekilsiz kalan kekleri de rondoya koyup iyice ufaladıktan sonra oluşan kum gibi kırıntıları, en üste kalan kremanın üzerine ekledim. Yaz aylarında pastanın bu üst kısmı çilek ve muzla da süslenebilir diye düşündüm ancak

CamScanner ile tarandı

bu hâliyle de harika gözüküyordu. Hem çay hem de kahvenin yanına tek kişilik leziz bir ikram oldu. Öte yandan geçirilen bu harika dakikalar midemizden evvel ruhlarımızı doyurdu.

Zira Aylin'in yaşadıkları bir türlü çıkmıyordu aklımdan. Aylin dün bana ulaşamadığı için Ömer'i aramıştı.

"Aylin neden numaranı değiştirmedin? Her an dışarı çıkabilir, biliyorsun."

"Avukatımı arayıp sordum, 'Halka açık yerde silah çektiği için ve halkın canını tehlikeye atmaktan epey kalır içeride,' dedi. Sen bilmiyorsun tabii ben senden sonra gidip, darp raporu alıp şikâyetçi oldum."

"Ah, Aylin ne kadar sevindim bilemezsin! En doğrusunu yaptın seninle gurur duyuyorum."

"Bana sen cesaret verdin Zeynep. Onca yer ve zaman içinde, böyle kritik bir zamanda seni bana yollayan bir güç ve onun da gayet aşikâr ki benim planımdan daha kusursuz bir planı olmalıydı."

"Bu cümleler çok tanıdık Aylin."

"Kitabını okudum Zeynep, o kadar çok arkadaşım okudu ve ısrarla önerdi ki okumadan duramadım. Senin de yazdığın gibi sonunda Erdal'dan kendi başıma kurtulamayacağımı anladım ve işimi Allah'a havale ettim. Kitapta önerdiğin bütün filmleri de izledim. Sonra da her gün Elizabet'in eşi için yaptığı gibi Erdal için dua ettim. Hayırlı bir şekilde yollarımızın ayrılması ve onun da hidayete ermesi için. Tam artık bütün umudumu kesmiş tası tarağı toplamışken ve yazdıkların için hatta, 'Demek her zaman sonuç öyle olmuyormuş,' değerlendirmesi yapmışken, olmadık bir yerde karşıma çıktın. Bu Allah'tan apaçık bir mesaj değil de neydi?"

CamScanner ile tarandı

"Aylin beni ağlatacaksın. Bu nasıl bir tevafuk? Ama şikâyetçi olmayacağını söylemiştin."

"Öyle söylemesem gitmeyecektin. Çocuklar zaten korkmuştu, onları daha fazla yıpratmanı istemedim. Aksi hâlde bütün işler bitinceye kadar yanlarına dönmeyecektin. Hepsi neredeyse iki saat sürdü."

"Zaman lazım sadece, unutacaksın! Nasıl unuttuysan çocukluğunu, kırılan oyuncaklarını, kırılan kalbini de öyle unutacaksın," dedim Aylin'e, Cemal Süreya'nın sözleriyle.

"Sen de beni ağlatacaksın şimdi. Yarın evde misiniz, uğrayıp veda etsem?"

"Annemle Ankara'ya gidiyoruz. Yeni bir hayat, yeni başlangıçlar umarım ikimize de iyi gelir. Ne diyorduk, 'Bidayeti olan her şeyin nihayeti vardır.' İstanbul da bizim için buraya kadarmış."

"Evdeyiz, mutlaka gel, çok özledim."

Mutfaktaki bugünkü hengâmenin nedeni biraz da Aylin'di. Çayın yanında illa şekerli bir şey olsun isterdi. Tam bütün zihnim onunla dolmuşken arkamdan tanıdık bir koku yaklaştı ve yüzümü döner dönmez beni şefkatli kollarında sardıkça sardı.

Aylin'in bu tanıdık sesini, şen kahkahalarını ve bu yıllardır hiç değiştirmediği kokusunu nasıl da özlemişim. Yola çıkmadan evvel yalnızca bir saati olduğunu söyleyince ikimiz de çaylarımızı ve köstebekgiller pastamızı da alıp kamelyaya çıktık. Bu bir saati öyle verimli geçirmek istiyorduk ki sözü birimiz bırakıyor öbürümüz devam ettiriyorduk.

"Zeynep ben yıllardır anlayamıyordum. Hem babamdan nefret edip hem de nasıl tam da onun gibi adamları alıyordum hayatıma, nedenini bulamıyordum bir türlü. Ama sonra birdenbire Newton'un kafasına düşen elma gibi kitaptaki sözlerin

CamScanner ile tarandı

kafama dank etti. Ankara'da bir terapist buldum, gidince bu konu üzerine çalışacağız."

"Çok sevindim Aylin, gözlerin bile bir başka bakıyor. Sanki benim gitmediğim bir yerlere gidip dönmüş gibiler."

"Görüşmediğimiz bu zaman zarfında çok şey değişti Zeynep. Adına tesadüf mü denir, bilemiyorum ancak benim dahi artık gözlerimi kapatamayacağım gelişmeler üst üste geldi. Bilirsin ben biraz geç algılarım işaretleri. Aptal gibi burnumun defalarca aynı yerden sürtülmesi gerekir. Yani şöyle söyleyeyim bu kez ben bile anladım. Yine belirtmeliyim ki bu konuda senin satırlarının etkisini göz ardı edemeyeceğim. Öte yandan şu ilginç ki onca yıl sen bunları zaten bana söylüyorken ve ben anlamazken romanın bir defada anlattı hakikatleri. Bunun nedenini söyler misin?"

"Aslında şöyle oluyor. Biriyle yüz yüze konuşurken, söylediklerinde yüzde yüz haklı olsa da konu bizsek kendimizi eleştirilmiş ya da yargılanmış hissedebiliyoruz ancak kitaplarda üçüncü kişiler üzerinden ve üçüncü bir ağızdan dinlerken daha ön yargısız oluyoruz. Şöyle düşün, genelde bize gelen evli çiftlerden biri diğeri için, 'Zeynep Hanım, inanın bunları ona ben hep söylüyordum ancak ben söyleyince çıldırıyordu ancak siz söyleyince uslu bir çocuk gibi kabul etti, inanamadım,' tepkisi verirler. Bunun için biz çift terapisini çok önemseriz. Çünkü bir yerden sonra çiftler de birbirlerini tepkisel olarak dinlemeye başlarlar. Bir aşamadan sonra anlamak için değil muhalefet olmak ya da haklı çıkmak için dinler ve cevap verirler. Seninle biz de öyle bir sürece girmiştik. Oysa bu gerçekleri bir dosttan değil bir uzmandan işitmen gerekirdi. Dostun olmayan bir uzmandan. Bu nedenle kararına ne kadar sevindiğimi anlatamam."

CamScanner ile tarandı

Nokta koymaksızın devam eden bir saatin sonunda gitmek için ayağa kalktığında bu kadar kısa sürede geldiği noktaya hayretle baktım Aylin'in. Olgunlaşmış, sanki engin tecrübe denizlerinde yıkanmış, dinginliğin pirüpak kollarına kavuşmuştu.

Biz rahat oturalım diye Ömer çocukları dışarı çıkarmıştı. Aylin gittikten sonra zamanım varken Hüma'nın defterinden biraz okumak istedim.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Temmuz 1974

"Dedim 'Çok zorluk çekiyorum, artık dayanamıyorum.'
Dedi, 'Her zorlukla birlikte muhakkak bir kolaylık vardır.'"
(İnşirâh 94/5-6)

Düğünün ertesi ayında hamile kalmayı beklemiyordum. Aylardır yaşadığım mide bulantısının tarifi yok. Özellikle ilk aylar bir satır yazmak şurada dursun çok sevdiğim kitaplarımı dahi okuyamıyordum. Eğildiğim anda bulantı şiddetleniyor ve üç aslan gücünde beni yatağa seriyordu. Tam o günlerde bir de babamın beni resmî olarak da evlatlıktan reddettiğini öğrendim. Yani artık şu koca kâinatta kâğıt üzerinde dahi anne babam yoktu. Hâlimi gören halam ve eniştem resmî olarak annem ve babam olmayı, beni evlat edinmeyi teklif ettiler. Reddedecek durumda değildim hem belki Yusuf Ali de böylece onların yanında kendini daha rahat hissederdi.

Sonbahar yağmurları şiddetini artırınca o günün gecesinde evimizi su bastı. Yusuf Ali'nin maaşı ancak giriş katını kiralamaya yetebilmişti. Bazen hayat böyle oluyordu işte. Geldi mi üst üste geliyordu. Makus kader, "İki öksüz yetim bunlar, insaf

CamScanner ile tarandı

edeyim," demiyordu. Bir yandan hamileliğin verdiği halsizlik ve yaşananların hepsi örselemişti ruhumu, gözlerimin altı çökmüş, kilo vermiştim.

İtiraf etmem gerekirse babamın son hamlesi de ziyadesiyle bedbaht etmişti beni. Bebek müjdesini alınca belki affederler diye umuyordum, aksine demek ki vazgeçmeyecek diye almış bu kararı bebeği duyunca. "Rahata alışık, nasılsa yokluğa ve sıkıntıya dayanamaz geri döner," diyormuş her gün anneme. Dediği doğruydu, yumurta kırmak dışında pek de bir şey bilmiyordum. Halam gelip arada bir bizi yoklamasa akşam Yusuf Ali'nin önüne ne koyardım, bilemiyorum. Mutfakta pek de maharetli değildim.

Dibini tutturduğum pilavlar ve suyun içinde yüzen bulgurlara rağmen çok mesuttuk yine de. Gittikçe de alışıyordum aslında halam harika bir muallimdi, bana leziz yemekler yapmayı öğretiyordu. Hamile kalıp bir de bulantılar başlayınca mutfağa da zor girer oldum. Yemek kokularına dayanmamın imkânı yoktu. İşin ilginç yanı o günlerde annemi daha sık düşünür olmuştum. Ben daha birkaç aydır varlığını bildiğim bebeğe bu kadar bağlanmışken, onun üçünü doğurup emzirdikten aylar sonra toprağa vermesi ne kadar güç olmuştur kim bilir. Demek annelik işte böyle bir şeydi. Hamilelik de hiç dışarıdan gördüğümüz gibi değildi, oldukça meşakkatliydi. Bazen gün boyu yalnız kuru ekmek yediğim oluyordu. Açlık, halsizlik ve bulantı beni buhranlara itiyordu. Böyle zamanlarda da annemi hatırlıyordum. Demek ki elinde değilmiş, diyordum. Ama onu affetmek de istemiyordum. Bana göstermediği şefkat nedeniyle onu haklı bulmak istemiyordum. Ama kahretsin ki gittikçe içimdeki buzdan kayalar ufalanıyor, eriyip gözden kayboluyorlardı, bu bana o günlerde daha çok acı veriyordu. Çocuk, annesini hep sever oysa. Annesi kızsa da gider annesinin eteklerine

CamScanner ile tarandı

sığınır. Evlat gidecek başka kapı bilmediğinden, anne hem yara hem merhemdir mütemadiyen. Ama benim annem hep yaramdı benim. Sızlayan, zonklayan, irini hiç kurumayan bir yara. Kolum, bacağım değildi ki kangren olunca kesilip atılsın. Doğumda göbeğimizi kesmelerine rağmen kurtulamıyordum bu hastalıklı bağdan oysa. Hâlâ beni sevsin istiyordum, bana kıyamasın, dayanamasın yanıma gelsin.

Evimizi su bastığı gün bu duygularım ayyuka çıkmıştı. Aynı gün halam artık gözyaşları içinde bize biraz sitem etti, "Bizim zaten evladımız yok çocuklar, siz de anneliğimizi babalığımızı kabul etmiyorsunuz. Ne var gitseniz bomboş bağ evimizde otursanız, hem de sahip çıksanız?"

Bunu asla kabul etmezdi Yusuf Ali, gururuna yediremezdi, biliyorum. Ancak benim hâlimi görünce yumuşadığını düşünüyorum. Taksitle aldığımız bütün eşyalarımız çamura batmıştı, dahası benim onları temizleyecek hâlim de yoktu. Gözlerinden okuduğum kadarı ile utana sıkıla taşınmayı kabul etti.

Yeni evimiz Seyhan Barajı'nı gören yüksekçe bir tepede. Tek katlı müstakil şirin bir ev. İçinde yetecek kadar eşyası bahçesinde ise portakal ve limon ağaçları var. Biraz toparlanınca şubat ayı geldiğinde ben de ön bahçeye gül fideleri ektim. Hayri Amca'ya bahçede yardım etmenin meyvelerini topluyordum şimdi. Bahçıvanlığa dair her şeyi öğretmişti bana. Hangi çiçek hangi ay ve nasıl ekilir, ne zaman gübresi, can suyu verilir, mutfakta bilmediğim kadar şey biliyordum bitkiler hakkında.

Mart ayının sonlarına doğru diktiğim bütün gül çubuklarının yapraklanmaya başladığını gördüğümde neredeyse çıldıracaktım sevinçten. Bulantılarım da iyice azalmış, neşem yerine gelmeye başlamıştı. Bahar zaten insana hep iyi gelir. Doğa ile birlikte insanın da içinde uyumaya yüz tutmuş duyguları canlanır ve

CamScanner ile tarandı

ardından insanın ruhu kar sularının coşturduğu nehirler gibi çağlar da çağlar.

Bir sabah salonun pencerelerini açınca odaya portakal çiçeklerinin kokusu dolduğunda koşarak gidip Yusuf Ali'yi uyandırdım.

"Açmış açmış, benimkiler açmış Yusuf Ali kalk!"

"Güller mi açmış, Hüma ne oldu?"

"Portakal çiçekleri açmış, baksana nasıl da güzel kokuyorlar."

Ben ceylan gibi sektikçe Yusuf Ali de bebek için kaygılanıyordu. Karnım artık iyiden iyiye büyümüş, gözle görülür hâle gelmişti.

"Dikkat et cananım, biraz fazla ani hareketler yapmıyor musun?"

"Ne olur bugün kahvaltıyı bahçede yapalım. Portakal ağaçlarının dibinde. Bu kokunun bir saniyesini dahi kaçırmak istemiyorum."

O gün o eşsiz kokular içinde yaptığım kahvaltı ömrümde yaptığım en güzel kahvaltıydı sanırım. Havada billur gibi bir güneş vardı. Son aylarda hiç yemediğim kadar yemiştim, iştahım açılmıştı. Nisan ayını ayrı bir severdim zaten. Adana'nın baharının, nisanı ayrı, mayısı ayrı nefistir.

O günlerde yeryüzü ile birlikte ben de baharı yaşıyordum. Hamileliğin verdiği sıkıntılar gitmiş yerini tatlı telaşlara ve her gün kol kola yapılan yürüyüşlere bırakmıştı. Yusuf Ali, halam ve eniştem hepsi üstüme titriyordu. Sarımazı'daki baba evinde varlığından haberdar olunmayan, sevilmeyen ihmal edilen çirkin ördek yavrusu, kendi yuvasında kıymetli bir kuğuya dönüşmüştü artık.

CamScanner ile tarandı

Halam sık sık kap kap yemeklerle kapımızı çalıyor, "Sen iki canlısın hem yorulmamalı hem de beslenmene ehemmiyet vermelisin," diyor, kendi yaşayamadığı günleri âdeta benimle birlikte yaşıyordu. Tüm sevincime ortak oluyor, bulantılarımı dahi benimle paylaşıyordu. Canım halam. Yalnızca kâğıt üzerinde değil, bütün övgüleri ve ayakları altına serilen cenneti fazlası ile hak eden gerçek annemdi o benim.

Baharla birlikte durumumda gözlenen iyileşme son aylarda artan sıcaklarla ve bebeğin mideme yaptığı baskıyla birlikte son buldu. Allah'ın bu eşsiz bahar günlerini Adana'nın asfaltta yumurta pişiren sıcaklarına dayanabilelim diye bize peşinen verdiğini düşünüyorum bazen. Hamilelikle birlikte artan vücut sıcaklığı da bu zor günleri ikiye katlanıyor, yaşadığım reflü bana gün yüzü göstermiyordu.

Son bir haftadır Yusuf Ali ve eniştemde bir tuhaflık seziyordum. Sürekli düşünceli, heyecanlı ve bir sırrı saklar gibi ketumdular. Yusuf Ali iki gün evvel de acele ile eve gelip sırt çantasını alıp bana son kez veda eder gibi sımsıkı sarıldı ve karnımı öpüp, "Önce Allah'a sonra sana emanet," diyerek beni halamlara bıraktı. Bütün görevlerinde o dönünceye dek halamlarda beklerdim. Bu kez eniştem de dâhildi bu göreve ve biz iki asker eşi yine hiç soru sormayacak, aklımıza üşüşen vesvese sineklerinin hiçbirine pabuç bırakmayıp onları Allah'a emanet edecektik.

Halam bu konularda epeyce metanetliydi. Bana kalsa hormonların da etkisiyle salya sümük ağlardım ancak halamın o vakur duruşu beni de güçlü olmaya ve Yaradan'a sığınmaya davet ediyor, bir çeşit kalp ferahlığı sağlıyordu.

CamScanner ile tarandı

Aramızda sözsüz bir anlaşma yapmış gibi görevleri konusunda tahmin yürütmüyor, birbirimize sorular sormuyorduk ancak bu sabah zaten her şey açıklığa kavuştu.

Bugün erkenden halamın sesiyle uyandım. Sabah namazından sonra yeniden uyumamıştı demek ki.

"Hüma, kalk kızım, televizyonda bir haber var!"

Aklıma ilk Yusuf Ali gelmişti ancak halamın yüzünde nurlu bir gülümseme vardı. O hâlde kötü bir haber değil diye düşünüp sakince aşağı indim. Televizyonda başbakanımız Bülent Ecevit konuşuyordu, "Bu hareketin insanlığa, milletimize ve tüm Kıbrıs'a tekrar hayırlı olmasını dilerim. Allah'ın milletimizi ve tüm insanlığı felaketlerden korumasını dilerim," diyordu.

Ben gayriihtiyari ellerimi ağzıma kapattım ve hıçkırmamak için kendimi zor tuttum.

Demek bu son gizli görev Kıbrıs'tı.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Bin kere mazlum olmak, bir kere zalim olmaktan iyidir."

Hz. Ali

Çocukların sesiyle başımı kaldırdığımda güneşin çoktan battığını fark ettim. Adamakıllı da üşümüş ancak okuduklarımın heyecanı içinde bu duygumu da ötelemiş olacağım ki hiç fark etmemiştim.

Hüma'nın son cümlesi zihnimi hemen harekete geçirdi. Defterdeki isimlerden bir şey çıkmayınca internet aramalarıma ara vermiştim ancak şimdi yeni bir bilgi vardı elimde, Kıbrıs Barış Harekâtı. Bu gece yorgunluktan sızıp kalmazsam mutlaka biraz araştıracaktım. Bugün Derviş Dede'nin yanına da uğrayamadığımdan hazırladığım sorularımı da soramamıştım. Günler kısalmaya başladığından sanıyorum zaman mefhumumu kaybettim, hiçbir şeye yetişemiyorum. Zaman sanki kuyruklu yıldıza tutunmuşçasına kovalattırıyor kendini, tutabilene aşk olsun. Erken kalkan yol alır misali yarın sabah erkenden yürüyüş sonrası uğrayacaktım Derviş Dede'ye kararlıydım.

CamScanner ile tarandı

Yine çabucak nihayete eren bir günün sonunda çocuklar uyuduktan sonra telefonumu elime aldım ve arama motoruna "Teğmen Yusuf Ali Sarnıç, Kıbrıs Barış Harekâtı yazdım."

Birebir eşleşen hiçbir haber çıkmadı ancak Binbaşı Nihat İlhan'la ilgili bir haber vardı. Hızlıca taradım ancak okuduklarıma inanamadım.

"Sesler daha yakından gelmeye başlayınca, Mürüvvet Hanım eşinin tavsiyesine uyarak üç çocuğunu alıp güvenli diye banyonun küvetine girip uzandı. Çocuklarını kollarının arasına aldı. Sımsıkı sarıldı. Komşuları da diğer tuvalete sığındı. Rumlar önce evin kapısına, pencerelerine ateş ettiler. Sonra bir tekmeyle içeri girdiler. Her yana ateş ediyorlardı. Mürüvvet hanım ve çocuklar korku içinde birbirlerine daha da sokuldular. Rumlar kapıyı tekmeleyip banyoya daldı. Aradıkları Türk subayının eşi ve çocukları bunlardı işte. Görerek, nara ata ata otuz üç el ateş ettiler. Dördü de öldü. Tavan kan içindeydi. Dört yaşındaki Kudsi'nin ayakkabıları küvetin önünde yerde duruyordu. Altı aylık Hakan'da kurşun izine rastlanmadı. İki kardeşinin arasında sıkışarak nefessiz kaldığı tahmin ediliyor."

Artık ağlamaktan daha fazlasını okuyamadım. Ah, o fotoğrafları keşke görmeseydim! Küvetin içindeki birbirine sarılmış minicik çocukların cansız bedenleri...

Ömer uyanmasın diye elimi ağzıma bastıra bastıra ağlıyordum. Hıçkırıklarımın şiddetinden yatak sallanıyordu. Yavaş yavaş doğrulup verandaya çıktım. Sanki beni duyacaklarmışçasına karanlığa doğru tüm zalimlere sövmek istedim. Çocuklara el uzatan hain zihniyetten tiksiniyordum; savaş çığırtkanlarından ve kendini koruyamayacak o melek yavrulara şiddeti reva gören tüm canilerden...

CamScanner ile tarandı

Bu gece artık bana uyku yoktu. Gözlerimi her kapatacak olduğumda o çocukları görüyordum. Mutfağa gidip kendime bir melisa çayı koydum. Hâlâ okuduklarımın etkisinden çıkamamıştım. Yakın tarihimiz konusunda ne kadar da az şey biliyorduk. Kıbrıs'taki bu yaşanan barbarlıktan hiç haberim olmamıştı mesela. Tamamen kendi ayıbım. Nasılsa uyuyamayacaktım, çayım demleninceye dek ben de odadan defteri alıp geldim. Hüma'nın yazdıklarının bu kadar kötü olmaması umudu ile kaldığım yeri buldum. Sararmış, katlanmış eski bir mektup vardı sayfada, okumaya onunla başladım.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Ağustos 1974

"Türk Milleti zalime Yavuz, mazluma Yunus'tur."

Anonim

Hüma Cananım,

Günlerdir yaşadıklarımızı anlatmaya kelimelerim kâfi gelir mi, bilemiyorum. Toplanıp Mersin Limanı'na vardığımız gün, halkın coşkusunu görmeliydin. Dua edenler, marş söyleyenler, alkış tutanlar... Hiç mübalağasız, sanki bizi düğüne yollar gibi bir sevinç vardı. Halktan bazı adamlar güğümleri sırtladılar, sıcaktan bunalmış askerleri su ve limonata ile serinlettiler.

Ardından gemiye binme işimiz şona erdiğinde komutanımız mikrofonu eline aldı ve görev yerimizin Kıbrıs olduğunu bildiren anonsu yaptı. Ne vakittir beklediğimiz müjdeydi bu, daha evvel iki kez denenmiş yarı yoldan geri dönülmüştü. Hatta Rumlar bu konuda, "Türkler ara sıra Akdeniz havası alıp Mersin'e geri dönerler," diye kendi aralarında şaka yaparlar ve, "Bekledim de Gelmedin," şarkısını söyleyip alay ederlerdi. Bu kez Allah'ın izniyle biz de, "Bir Gece Ansızın Gelebiliriz," şarkısını söylüyorduk.

CamScanner ile tarandı

Hepimiz bir ağızdan marşlar söylüyor, sevinçten deliye dönmüşçesine kucaklaşıyorduk. Sonra gemiye Mersin Valisi ile Diyanet İşleri Başkanı geldi ve, "Elinden gelen her şeyi yapana Allah da yardım eder. Gazanız mübarek olsun. Allah doğru ile beraberdir ve sizlere yardım edecektir," dediğinde geminin her yerinden tekbir sesleri yükseldi. Hepimizin tüyleri diken dikendi. O çocukların hepsi vatanı için şehit olmaya hazırdı Hüma inanamazsın. Hiçbirine cennetten başka hiçbir şey vadedilmemişti. Cesaretlerine kanat takmış bu aslan parçaları, marşlarla, tekbirlerle, güle oynaya ölüme gidiyorlardı. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir duygu bütünlüğü göremezsin.

Bolu Komando Tugayı'ndan gelen çocuklar anlatıyor, "Komutanım halk onca yolu bizimle yürüyor, sepet sepet meyve, çuval çuval köy ekmeği armağan etmek için yarışıyordu. Hiç kimse görev yeri konusunda bir şey söylemiyordu ama aslında herkes nereye gidildiğini için için tahmin ediyordu."

Askerimin bunları anlatırken gözleri doluyor dudakları titriyordu. Hepsi bıyığı henüz terlemiş pırıl pırıl çocuklar. Yaşları küçük yürekleri kocaman yiğit onlar, bir görsen.

Ertesi sabah Kıbrıs'a vardığımızda yaşananları lügatimdeki kelimeler yeterli olur mu anlatmaya, bilemiyorum.

İlk olarak paraşüt birliği Rumların ateşlemeleri sonucu çıkan yangının içine gözlerini kırpmadan atlamışlar. Haberlerini biz sonra alıyoruz. O teğmenlerden biri, "Ateşin içine atlarken hiç korkmadın mı?" diyenlere "Ben hiç ateş görmedim ki etraf beyaz atlı askerle doluydu," dediği haberleri kulaktan kulağa yayılıyordu.

Gökyüzündeki paraşüt yağmurunu gören halkın kimi sevinçten ağlıyor kimi de şükür secdesine duruyordu. Hatta içlerinden birinin avaz avaz, "Türkler gelirse işte böyle gelir,"

CamScanner ile tarandı

diye bağırdığı söyleniyordu. Bu haberlerin hepsi moralimizi hep yüksek tutuyordu.

Biz de Ertuğrul gemisinden çıkarma gemileri ile kıyıya vardığımızda neşeyle marşlar söylüyorduk. Sıcaklık sabahın erken saatlerinde dahi kırk dereceydi lakin bu hiçbirimizin umurunda değildi.

Hatta İsveçli Yarbay Felix'in, "Rumlar sizden en az otuz kat güçlü, ağır silahlarla da donanmış hâldeler bu savaşı kazanmanız imkânsız," sözleri dahi moralimizi bozamıyordu. Önümüzde Kurtuluş Savaşı gibi bir zafer örneği ve Yaradan'ın mazluma fetih müjdesi varken bizi başka kim durdurabilirdi ki?

Öte yandan yüreğimizi burkan müessif bir vaka da yaşandı. Geldiğimizi gören Türk köylüleri bizi görünce sevinçten eğilip postallarımızı öpmek istedi. Biz yıllardır zulmü iliklerine kadar yaşayan bu insanlara bir zafer borçluyuz. Hem Çanakkale'de de bizden yardımını esirgemeyen Cenabıhak burada da haklının yanında olacaktır.

Beni merak etme, ben iyiyim. Seni de bebeğimizi de Allah'a ısmarladım. Sizi ona emanet ettim. Hasret tüten ceylan gözlerini çok özledim, herkese selam ederim.

Yusuf Ali

Yusuf Ali'nin mektubu elimize geçtiğinde zaten Türk ordusu tüm dünyanın konuştuğu bir zafer kazanmıştı. Radyolar sürekli "Bir Gece Ansızın Gelebilirim" şarkısını çalıyordu ve bu durumun Rumlar'ı çıldırttığı konuşuluyordu. Gazetelerin manşeti ise, "Türklerin Kıbrıs Harekâtı, klasik bir askerî ders kitabı olacak niteliktedir," diyordu.

Evet savaşı kazanmıştık lakin gözler ikinci Cenevre Konferansı'ndaydı. Duyduğumuza göre Başbakan Ecevit ile Turan

CamScanner ile tarandı

Güneş aralarında bir parola belirlemişler. Konferansta istenen sonuç alınmazsa ve harekatta ikinci aşamaya geçilmesi gerekirse, "Ayşe tatile çıkmak istiyor," gibi bir ifade ile birbirlerini uyaracaklarmış.

Konferansta Türkler'in hiçbir talebinin önemsenmemesi ve kabul edilmemesi hatta İngilizler tarafından tehdit edilmesi neticesinde Ecevit, Turan Güneş'e haber göndermiş, "Ayşe tatile çıkmak istedi, hazırlıklar tamam. Senin işlerin uzayacaksa gitmesini söyleyeceğim." İşte ikinci harekât bu şifre ile başlamış. Biz bunları hep sonradan öğreniyoruz tabii.

Rumlar ilk harekât gibi Türkler'in ikincisine cesaret edebileceklerini hiç beklemiyorlarmış. Bu nedenle Türk savaş uçaklarını semada gördüklerinde şaşkınlıktan küçük dillerini yuttukları söyleniyor.

Öte yandan duyunca derinden sarsıldığımız bir olay da vuku bulmuş. Taarruzun başlayacağı 14 Ağustos'ta Kıbrıs'a uçan Türk gazetecileri yanlış yerde durdukları gerekçesiyle Rum Millî Muhafız askerleri tarafından tutuklanıp bir duvar dibine sanki kurşuna dizilecekmiş gibi sıralanmışlar. Öldürüleceklerini zanneden gazeteciler hep bir ağızdan "Bir Başkadır Benim Memleketim" şarkısını söylemiş.

Biz halamla bunu duyunca sarılıp ağlaştık. Bir de eniştemin mektubunda Rumlar'ın bütün su kuyularını zehirlettikleri söylentileri nedeniyle susuz kaldıklarını ve susuzluktan bayılan askerler olduğunu okuduğumuzda ağlamıştık. Sonrasında Hamitköylüler'in çoluk çocuk yollara dökülüp askerlere testilerle su yetiştirdiklerini okuduğumuzda ise gözyaşlarımız hıçkırıklara dönüştü.

Yusuf Ali'nin ikinci mektubu gelmedi. Harekât tamamlanalı epey oldu. Adanın güvenliğinin sağlanmasından emin olun-

CamScanner ile tarandı

duktan sonra birliklerin dönecekleri söyleniyor. Bu nedenle mektup yazmamış olduğunu varsayıyor, her gün halama, "Ona bir şey olsa haberimiz olurdu, değil mi?" diye sorup, "Elbette güzel yavrum," teyidini duymadan rahat edemiyorum.

Bugünlerde sancılarım durmadan yokluyor. Gecenin bir yarısı sancım artar, doğum başlayacak olursa kadın başımıza ne yaparız, diye düşünmeden edemiyorum. Halam bebeğe sürekli yelek, patik örüyor. Ben de tığ mili ile ağız mendili kenarı çeviriyorum. Ah, Yusuf Ali neredesin? İnşallah doğuma yetişirsin.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Ya kırdığın kalbi Allah seviyorsa? Bilemezsin. Bilseydin ödün kopardı, dokunamazdın."

Mevlânâ

Gece boyu okuduklarım âdeta kurşun olup üzerime yağdı. Miğferimi takmamış, zırhımı da giymemiştim üstelik. Sabah uyandığımda dört bir cepheden top ateşine tutulmuş ağır yara almış gibi hissediyordum. Sanki gece boyu Beşparmak Dağları'nın altında uyumuş gibiydim. Gözlerimi her kapattığımda Kıbrıs'ta yıllarca o vahşete maruz kalan insanlar oluyordum; çocuklarım küvette can veriyordu ya da Rumlar tarafından tecavüze uğrayan genç kızlara dönüşüyordum.

Giyinip kendimi rüzgârın insafına bıraktım. Kaç dakika boyunca amaçsızca koştuğumu bilmiyorum. Güneşin ilk ışıkları yükseldiğinde de kendimi Derviş Dede'nin bahçesinde buldum. Birden yanına koşmak ve kendimi kollarına atıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim, "Allah neden kötülüğü yarattı dede, zalimlere neden zulüm iznini verdi?" diye haykırmayı diledim. Vereceği cevapları yaralarıma üflemeye o kadar muhtaçtım ki şu an.

CamScanner ile tarandı

Şeytanın vesveselerine çelme takıp hepsini susturdum ve sakince bahçe kapısını araladım, "Derviş Dede sabahın nur olsun."

"Ah, Zeynep kızım hanen nurla dolsun!"

Söze nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Ağır ağır kamelyaya geçip oturduğumuzda ilk defa Derviş Dede yüzüme dikkatlice baktı. Dün gece çok ağlamış, sabah çıkarken de aynaya hiç bakmamıştım. Berbat bir hâlde olmalıydım.

"Dede bir kötülüğü görmüşsem ve o kötülüğü durdurmak elimden gelmiyorsa ne yapmalıyım?"

"Zalime ceza kesmek bizim görevimiz değil kızım. Biz aciz kullar ancak ve ancak zulme karşı savaşabiliriz, zalime karşı değil. Hiçbir şey yapamıyorsak dahi dilimizle bu zulmü insanlara duyurmak gerekir yavrum. Onu da yapacak gücün yoksa kalben buğzedersin."

"Düşünmek istemesem de aklıma bazı sorular geliyor dede, sormaya haddimin olmadığı sorular."

"Ne gibi mesela?"

"Dünyada neden kötülük var? Yani kendime senin kadar güzel izah edemiyorum. Senden dinleyince ve taşları yerine tam oturtunca şeytan sızacak alan bulamıyor kendine."

"Kötülük Zeynep kızım, Allah'ın bir seçimi değil önce bunu bir idrak edelim. O bize irade bahşetti. Bu insan için müthiş bir armağan. Kötülüğe rağmen iyiliği seçmek bizim elimizde yani. Aksi takdirde irademiz olmasaydı Mevla'nın bize dünyaya göndermesinin de bir anlamı olmazdı, değil mi?

Biz istiyoruz ki kötülük hiç olmasın. Kulların kendi iradeleri ile seçtiği kötülükten Yaradan'ı suçluyoruz. Kullar da iyiliğin çiçekli yolları dururken kötülüğün karanlık dehlizlerinde gezinmesinler o vakit. Denklem bu kadar basit. Bu şeye benzi-

CamScanner ile tarandı

yor, diyelim bir öğretmen öğrencilerini sınav yapıp, sorularda onlara seçenekler sunuyor. Her yanlış seçeneği seçen öğrenci için öğretmeni suçlayabilir miyiz?

Diyeceğim o ki Allah kötülüğü hiç yaratmasaydı diyorsak irade de olmayacaktı o vakit. Hiçbirimiz kendi kararlarımızın sonucunu değil yerimize alınmış kararları yaşayacaktık. Bu muydu senin olmasını tercih ettiğin?"

"Değil elbette ancak dünyada mazlumların yaşadığı zulümlere şahit olurken hiçbir şey yapamamak sahiden zor geliyor bazen."

"Zeynep kızım nihayetinde ilahî adalet kadar âdilâne bir mercii henüz yeryüzüne gelmedi. Sana bir kıssa anlatayım müsaadenle bazı kavramlar netleşecektir o vakit."

"Kulaklarımla birlikte gönlümü de açtım, seni dinliyorum dede."

"Bir vakitler bir derviş varmış. Yaşlanmış saçları dökülmüş, kafasında üç tel saçı kalmış. Sakal tıraşı için bir berbere gidip koltuğa oturmuş. Tam berber tıraşa başlayacağı esnada kibirli, zengin bir bey gelmiş ve dervişe, 'Kalk kalk kabak benim işim acele!' deyip dervişi koltuktan kaldırmış. Tıraşı bitince atına atladığı esnada at huzursuzlanmış ve adamı üzerinden atınca adam oracıkta can vermiş. Tabii berber adamın mübarek bir zat olduğunu biliyormuş ve, 'Sen hiç beddua etmezdin, ne oldu?' deyince dervişin verdiği cevap muazzam, 'Vallahi ben hiçbir şey söylemedim, kabağın sahibinin gücüne gitmiş olmalı.'

Yani güzel kızım, senin görmeye dahi katlanamadığın haksızlığı yaşayan kulun da bir yaratıcısı var. Emin ol, düşündüğünden çok daha fazla titriyor yarattıklarının üzerine.

Diyeceğim o ki elimizden gelen çabayı gösterdikten sonra aradan çekilmeyi bilmeliyiz Zeynep kızım. Kendimiz de bizzat haksızlığa uğramış olabiliriz ancak şundan emin olmalıyız ki

CamScanner ile tarandı

bizim hakkımızı bizden daha iyi koruyacak biri varsa o da Allah'tır. Ne kadarı bizim işimiz ne kadarı onun işi aradaki o çizgiyi iyi kollamak, haddi aşmamak gerekir."

Derviş Dede anlattıkça içimdeki nehirler coştu ve cahilliğimden üzerime aldığım fazla yükler, zihnimi bir bir terk etti. Her mahalleye bir Derviş Dede lazım. Keşke her zaman böyle yakınımda olsa ve başım her sıkıştığında, cevabını bulamadığım her soruda kapısını çalabilsem böyle.

Bu minnet duyguları içinde Derviş Dede'ye teşekkür edip bahçeden ayrıldım ve yürüyüşüme devam ettim. Ne kadar güzeldi doğanın bu renk değiştiren hâli. Kimi yerde ağaçların yaprakları dökülmüş kimi yerde kahverengi, turuncu ve sarıya dönmüştü. Bu anlarda Cemal Süreya'nın, "Sonbahar sanattır gerisi mevsim," sözüne katılmadan edemedim. Her mevsim tual değiştiren, bize eşsiz manzaraların tablolarını hediye eden Yaradan'a ne kadar şükretsek az. Tefekkür dolu hislerle eve döndüğümde Ömer beni bahçede bekliyordu.

"Hemen hazırlan Zeynep, hava bugün çok güzel, seni kaçırıyorum."

"İyi de çocuklar..."

"Çocuklar anneanne ve dedeleriyle ve keyifleri gayet yerinde, merak etme."

"Tamam o vakit."

Arabaya bindiğimizde soran gözlerle Ömer'e baktım,

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

Buraları pek bilmezdi Ömer, babamdan yardım almış olmalıydı. Gideceğimiz yeri eliyle koymuş gibi bulacak bir edası vardı. Yarım saatlik yolun ardından kenarına piknik masaları

CamScanner ile tarandı

kurulmuş harika bir göle geldik. Çocukken de babamın bizi buraya getirdiğini hatırlıyorum ancak çok uzun seneler geçmiş üstünden. Sanki o vakitler göl daha büyük gibiydi. Belki de çocuk kalbinde her şey olduğundan biraz daha büyüktü bilemiyorum.

Masaların birine yaklaşınca Ömer gitti arabanın arkasından bir örtü ve piknik sepeti getirdi. Üzerine oturacağımız minderleri de ihmal etmemişti. Örtüyü masaya yaydı ve sepetin içini boşaltmaya başladı. Baş başa geçirilen bu vakitlerin ne kadarda kıymetli olduğunu ancak bu fırsatları yakalayınca fark ediyor insan. Sessizlik, hiç kimsenin anne demediği, çocukların birbiriyle tartışmadığı kısaca eteğimden çekiştirilmeyen bir miktar sakin saatler... Artık bu şifa saatleri ikramını, kendimi hiç suçlu hissetmeden alıp kabul ediyor ve tadını çıkarıyorum. Zira tamamıyla şarj olmuş tahammül alanlarım ve de ağzına kadar doldurduğum enerji depolarımla geri döneceğimi biliyorum.

Ben masanın kurulmasına yardım ederken Ömer telefonundan "Yüreğimden Tut" şarkısını açtı. Sonra yanıma kadar gelip bana arkamdan sarıldı. Göle doğru oturup gözlerimizi kapatıp şarkı bitinceye dek biraz doğayı, biraz birbirimizi biraz da kendimizi dinledik. Sonra da muhtemelen annemin hazırlayıp Ömer'in eline tutuşturduğu sepette ne var ne yoksa silip süpürdük.

"Bir gün çocuklarla da gelelim Ömer buraya, olur mu? Çadır bile kurabiliriz. Çocuklar sevinçten çıldırır."

"Elbette geliriz."

Nereye gidersek gidelim bir yanımız hep çocuklarda kalıyordu. Bir süre sonra konu mutlaka onlara geliyordu nedense, "Güneş olsa gölde taş sektirmeyi çok severdi, şimdi Yusuf olsa şu ördeklere ekmek atardı." Annelik babalık muskası boynu-

CamScanner ile tarandı

muzda her daim asılı durur ve türlü bahanelerle bize kendini hatırlatırdı işte böyle.

Geçirilen harika saatlerin ardından eve döndüğümüzde çocuklar dedeleriyle bahçede uçurtma yapmaya koyulmuşlardı. Yaptıkları işe o kadar konsantre olmuşlardı ki geldiğimizi fark etmediler bile.

"Biz de ekibe katılabilir miyiz?"

"Anne geldiniz mi?"

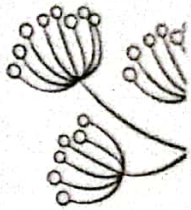
"Baba bak uçurtmamın kuyruğu ne kadar uzun oldu!"

Ne kadar mutlu gözüküyorlardı. Çocukların anne ve babalarının dışında da ailenin diğer üyeleriyle vakit geçirmeye ve sevildiklerini hissetmeye ihtiyaçları var. Bu bağlamda, "Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir," sözü ne kadar da doğru.

Ayrıca yapılan bir araştırmaya göre torunlarıyla vakit geçiren yaşlıların depresyona daha az yakalandığı ortaya koyulmuştur. Yani her iki tarafı da besleyen bir sevgi akışından söz ediyoruz.

Baktık gelişimizle pek de alakadar olmadılar, uçurtma işine bizi karıştırmak istemediklerini düşünüp odamıza çıktık. Ömer biraz kestireceğini söylemişken ben de günlüğü açıp kaldığım yerden okumaya devam ettim.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Eylül 1974

"Bir ölüm onurlu olursa en büyük ödülünü almış demektir."

Herakleitos

Bebeğimi doğuralı yirmi beş gün, Yusuf Ali'mi kaybedeli bir ömür oldu. Herkesin yuvasına döndüğü o gün Yusuf Ali bana dönmedi. En sevdiklerinden portakal ağaçlarının altına hazırladığım sofra öylece orada kaldı. Bebeğim ve ben ikimiz de en güzel kıyafetlerimizi giyip beklemiştik oysa. Enişte geldi, zaten yüzünü görünce anladım ancak yine de belki yaralıdır filan diye gönlüme umut laleleri bağladım. Bebeği nasıl vermişsem hızlıca halamın eline, enişteme koştum, "Enişte, Yusuf Ali nerede, neden seninle gelmedi?"

"Kızım bak metin olmalıyız..." cümlesinden sonrasını hatırlamıyorum. Bağırdığımı, haykırdığımı kendimi yere attığımı hayal meyal hatırlıyorum şimdi. Sonra bir ara delirmiş olacağım çıkıp sokakta Yusuf Ali'yi aradım. Gidip eniştemin arabasına baktım. Belki şaka yapıyorlardı, keşke yapsalardı.

O günden bu yana eve giremedim. Yaşıyor muyum, bilmiyorum. Galiba nefes alıyorum. Evet, benim canımın içi kara

CamScanner ile tarandı

toprağın altındayken ben arsızca nefes alıyorum. İlk günler her gün canıma kıymak istedim. Her gece zihnimde bunun provasını dahi yaptım. Bebeği bile düşünmüyordum hatta sürekli ağladığı için ona kızıyor sonra da ona kızdığım için kendime kızıyordum. Meğer açmış yavrucak sütüm kesilmiş, bilememişim. Babasının kokusunu bir kez dahi duyamadığı yavrumu besleyemiyordum. Nasıl anneydim ki ben? Hangisine üzüleceğimi şaşırıyordum.

Ölüm ne kolaydı. Ruhum, kör bir bıçakla doğranmışçasına acı çekiyordu. Bundan sonra yaşamaya nasıl devam edilir, bu yalnızca nefes alan ceset nasıl bir ömür yanında gezdirilir, bilmiyordum. Sonra halam bir gün çekti beni köşeye, "Bak yavrum şu an çektiğin acıyı anlayamıyor olabilirim ancak ne olur yanlış bir şey yapmadan evvel söyleyeceklerimi iyi düşün. Yusuf Ali en güzel yerde şimdi, peygamber efendimize komşu belki de. Eğer Hüma..."

"Hala lütfen yeter..."

"Beni dinle Hüma, kendine bir şey yaparsan sonsuz yuvamızda, ahirette de eşinle kavuşma ihtimalini kaybedersin kızım. Lütfen, bunun Allah katında affı yok!"

Halam beni çok iyi tanıyor zihnimden geçenleri de tahmin ediyordu. Cümleleri anlamakta güçlük çekiyor, konuşulanları pek de sağlıklı dinleyemiyordum ancak halamın varmaya çalıştığı yeri çok iyi anladım. Sonra da o ağladı, ben ağladım.

Geceleri uyuyamıyorum. Bir an, sadece bir an dalacak olsam göğsüm sıkışarak uyanıyor kendimi pencereden dışarı zor atıyorum. Halam bebeği yanına, odasına aldı. Nasılsa ememiyordu artık. Gün içinde sürekli kucağıma vermeye çalışıyor halam. Tuhaf bir şekilde bebeği görmeye dayanamıyorum hatta olanlardan onu suçladığım da oluyor bazen. Sanırım çıldırı-

CamScanner ile tarandı

yorum ya da keşke çıldırsam. Ama en çok annem ve babamı suçluyorum. Kapılarına dayanıp, "İçiniz rahatladı mı şimdi haklı çıktınız, mutlu oldunuz mu?" diye haykırmak istiyorum. İnsanı en kanırtan yanı da ölüm bile kalplerini yumuşatamadı. Gelip, "Başın sağ olsun" dahi diyemediler. Gelmesinler de zaten. Babamın o kibirden alev alacakmış gibi yanan gözlerinde, "Bak ben demiştim sana," küstahlığını okuyup da ne yapacaktım.

Öte yandan belki bir mezarı olsa soğurdu içim. En son vurulduğunu görmüşler sonra bulamamışlar Yusuf Ali'yi. Rumların camiye toplayıp işkence ettiği insanları kurtarmak için gitmişler. Birliği ile birlikte çatışmaya girmiş. Yanındaki er en son vurulduğunu gördüğünü söylemiş ancak çatışma bittiğinde ne ölüsünü ne dirisini bulmuşlar.

"Muhtemelen Rumlar yaralı olarak esir almışlardır. Sonrası malum. Yaşıyor olsa teslim ederlerdi, çünkü ellerindeki bütün yaşayan esirleri teslim ettiler," dedi.

Bazen hâlâ yaşıyor gibi geliyor. Sanki şuradan çıkıverecek bana yine o tatlı gamzesi ile gülüverecekmiş gibi hissediyorum. Gece yatağa girince ne hayaller kurardık, "Ellerim buruş buruş olunca, belim bükülünce, kulaklarım işitmeyi unutunca dahi seni çok seveceğim. Sen bana bir yuva verdin, şimdi de bir bebek verip beni baba yapıyorsun," der karnımı öperdi. Bir kez bile görüp koklamak nasip olmadı evladını.

Şimdi gelse, çok değil bir beş dakika, bebeğini görse, kokusunu içine çekse, son kez sarılsam ben de. Yüzünün her bir kıvrımını her özlediğimde hatırlamak için zihnime kazısam. Sonra söz Allah'ım yine yanına alsan. Ah, ben nasıl dayanırım yokluğuna, oğlunu onsuz nasıl büyütürüm! Her sabah, "Yine uyandım, neden acıdan ölmedim?" diye açıyorum gözlerimi.

CamScanner ile tarandı

Acıdan ölünmüyor da. Her defasında göğüs kafesin daha da genişliyor ve daha çok acıyı hapsediyor içeriye.

Bazen kendimi Yusuf Ali'ye kızarken yakalıyorum, "Ne vardı çekip gidecek?" diyorum sanki elindeymiş gibi. Bazen öldüğünü reddediyorum. Tam çıldırıyorum sanıyorum yine de çıldıramıyorum. Ne çıldırabiliyorum ne ölebiliyorum ne de tam anlamıyla yaşayabiliyorum bugünlerde.

Zeki Müren'in çok sevdiğim bir şiiri vardı. Yusuf Ali ile ayrıldığımız günlerde okuyup okuyup ağlamıştım. Ne güzel dertlerim varmış meğer benim o vakitler, daha doğrusu dert sandığım umarsız şımarıklıklarım. Tam da bugünlerimiz için yazmış, tıpkı bizi anlatmış meğer.

"Yeni ay görünce yüzüne bakardım;
Göz bebeklerimde sen vardın

Leyleği havada görmek için seninle
Yeryüzünü unuturdum.
Hasret kurşunu ile dün dört karga vurdum...

Güvey duvağı görmezmiş düğünden evvel,
Şimdi ellerin bile bana el.

Evliya bahçesinde nar ağacı;
Dalına gönlümden çile bağladı,
Eski nemli dualarıma ağladım.

CamScanner ile tarandı

Helva dağıttım öksüzlere kandillerde.
Sen oradasın ben yaban illerde.

Gözümden öpme, ayrılıktır derdin.
Öpmedim, ayrılmadık mı?
Zeki Müren"

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Yunus öldü deyu sala verirler. Ölen gafil imiş âşıklar ölmez."

Yunus Emre

Gözyaşlarımın buğusundan artık okuyamaz olunca ara vermek zorunda kaldım. Ah Hüma! Lohusa depresyonu yaşadığının farkında dahi değil. Ne o ne çevresindekiler farkında. Nasıl yaşamasın ki başına gelenler hiç kolay şeyler değil. Birisi farkına varsa bir psikiyatriste götürse bu kadar zor geçirmeyecek süreci. Halası ve eniştesi açık görüşlü insanlar ancak günümüzde bile hâlâ psikiyatriste, terapiste gitmek tuhaf karşılanıyor. Oysa ruhumuzun da hastalanan yanları, diğer organlarımız gibi yaralanma, incinme ve iyileşme hakları var. Keşke bilselerdi, keşke herkes bilse.

Bu hikâyenin kahramanlarının kim olduğunu bilmiyorum ancak kalbimin en ince, en savunmasız yanına değen bir yanı var yaşadıklarının. Yusuf Ali'nin şehit olması bana dayımı hatırlattığındandır belki bilmiyorum, çok daha içimde hisseder oldum okuduklarımı.

CamScanner ile tarandı

Bir evde bir insan öldüğünde sanıyoruz ki yalnızca o giriyor toprağın altına. Oysa varsa eşi, çocukları ama en çok da annesi babası, ruhlarının en nadide parçasını da ölenle birlikte gömüyorlar. Artık hiçbiri ne kadar çabalasa da o elim kayıptan önceki kişiler olamıyorlar. Bazen bir şarkıda bazen bir yemekte, bazen tüten ateş kokusunda, en apansız zamanlarda hatırlanıyor yitip giden. Elini alev alev yanan sobaya değdirmişsin gibi yakıyor anıların ağırlığı. Ölümün bir son olduğunu düşünüyorsak süreç böyle gelişiyor. Öte yandan ölümü tasavvuftan dinleyip öğrenince hüzünlü ancak metanetli bir gülümsemeyle hatırlıyorsun kaybettiğini. Hele de şehitlik gibi peygamberlerin dahi dualarında talep ettiği bir mertebeyse bu.

Mesela, Hz. Hüseyin ölmeden bütün oğullarının şehadetini görmek için dua etmiştir Allah'a. Gidenin yerinin ne kadar harika bir yer olduğunu bilsek yine de bu kadar heba eder miydik kendimizi? Bilmek ve idrak çok farklı iki zihinsel süreç. Ben dilimle söylüyorum ancak hâlâ kalbimle tasdik edemiyorum bu bilgiyi. Sevdiklerimi kaybetmekten ödüm kopuyor ancak Derviş Dede'nin de söylediği gibi dil söyledikçe o idrak kalbe de inecek bir gün, biliyorum.

Ölümü öyle güzel tasvir etmişti ki Derviş Dede, Hz. Mevlânâ'nın düğün gecesi dediği kadar vardı, "Burası dünya, indiğimiz bir yer işte Zeynep kızım. Gurbetteyiz burada. Yeni doğan bir bebeğin rahimden koparken çektiği sancı gibi sancı çekiyoruz biri öldüğünde. Oysa onun asıl şimdi gerçek yuvasına kavuştuğu gerçeğini ıskalıyoruz. Gidenin yeri hazır bunu bilmiyoruz. O en sevdiğinin yanında rabbine kavuşmuşken, biz bencilce bir hasret korkusuyla figan ediyoruz. Buna gerek var mı sence?"

CamScanner ile tarandı

"Yani Derviş Dede sen iki evladını sonra da eşini kaybettiğinde hiç üzülmedin mi? Nasıl üstesinden geldin?"

"Hiç üzülmez olur muyum kızım? Evlat kaybı peygamber ağlatmış bir imtihandır. Öyle bir acı ki yaşamayanın anlayabileceği bir şey değil. Ancak iki evladımın acı haberi bana ulaştığında bir yandan hem canım yanıyor hem de 'Derviş kalk şükret ki Yaradan sana peygamber efendimizle aynı imtihanı bahşetti,' diyordum. Onun da biliyorsun Hz. Fatma hariç bütün evlatları kedisinden evvel vefat etti. Bu nasıl yüce bir ikramıydı yüce Mevla'mın bana, düşünebiliyor musun?"

Hem ağlıyor hem şükür secdesinde rabbe sığınıyordum, "Allah'ım, canımın sultanı peygamberimiz sana hangi isminle dua etti de bu acıya dayanma gücü verdinse sana o isminle yakarıyorum. Beni acze düşürme, evlatlarımı hakkıyla uğurlamayı nasip et."

Üzülmemek elde değil ancak müminin payına düşen bu ayrılık acısını edebiyle yaşamasıdır kızım, imtihanını usulünce vermesidir. Kaybettiğimiz sevdiklerimizle sonsuz alemde kavuşacağımız bilinciyle, bu geçici dünyanın aldatıcı gülümsemelerine ve ayartıcı gülüşlerine kanmadan, acılarını da baki sanmadan ömrü tamamlamaktır."

Derviş Dede'yi çok iyi anlıyorum, anlattıklarını da içselleştirebiliyorum ancak başıma gelse aynı metaneti gösterebilir miyim, şimdilik pek sanmıyorum. Bunları düşünürken Ömer uyanıp uyku mahmuru gözlerle bana seslendi, "Zeynep ne yapıyorsun orada? Ağladın mı sen?"

"Günlüğü okuyordum, hiç beklemediğim acı bir haber aldı günlüğün sahibi, eşini kaybetti. Benim geçen hafta yaşamaya ödümün koptuğu, ihtimaline dahi dayanamadığım acı çaldı kapısını."

CamScanner ile tarandı

"Çok zor olmuş olmalı."

"Öyle tabii."

İkimiz de kalkıp bahçenin yolunu tuttuk. Güneş batmaya yüz tutmuş hava soğumuştu. Çocuklar nefes nefese hâlâ uçurtmaları uçuruyor, dedeleri ve anneanneleri de kahkahalarla onları izliyordu. Ne güzeldi onları izlemek. Bununla yetinmeyip elimdeki telefonu çalıştırıp habersiz videolarını da çektim.

Arkadan onları izleyince annemin daha çok yıpranmış olduğunu fark ettim. Beli hafif bükülmüş, boynunun yüzüyle birleştiği yer kırış kırış olmuştu. Boyu da kısalmıştı sanki. Babamsa biraz daha dik duruyor yürürken de daha az zorlanıyordu. Yüzlerine bakınca da aynı yaşta olduklarını söylemek oldukça güçtü.

Toplumumuzun sosyolojik yapısını düşünecek olursak daha bir kez dahi limon sıkmamış ya da çocuğunun altını değiştirmemiş, eşinin sorumluluklarını bölüşmemiş bir babanın anneden daha az yorulduğunu söylesek yanlış olmayacağı kanaatindeyim. İstisnalar müstesna.

Bütün bunlara rağmen İsveç'te yapılan bir araştırmaya göre onca uykusuz geceye ve ekstra yemek ve strese rağmen çocuk sahibi olmanın ömrü uzattığı ortaya konmuş. Araştırmayı okurken şu cümle epey dikkatimi çekmişti, "Bulgular kadın açısından, kaynaklarını kendine bakmak yerine çocuklara yönlendirdiği için yaşam beklentisini azalttığı yönündeki eski çalışmalarla çelişiyordu." İşte bu tam anlamıyla annemin yaptığı idi: "Bütün kaynaklarını kendine bakmak yerine çocuklarına yönlendirmek." Yılda sadece birkaç kez arayan ve üç dört yılda bir Türkiye'ye gelen ağabeyime bunca kızmasının nedeni de bu adanmışlık duygusuydu. Feda etme miktarı arttıkça hayal

CamScanner ile tarandı

kırıklığının boyutu da getirdiği öfke duygusu da o kadar büyük oluyordu işte.

"Çocuklar var mısınız yakar top oynamaya?" deyip günü güzel bitirmek istedim. Onlar da zaten dünden razıydılar, uçurtmaları bırakıp yanımıza koştular. Yüzleri kırmızı kırmızı olmuş nefes nefese kalmışlardı, "Ortada ben olacağım, birim birim."

"Hayır ilk ben oytada olacağım, bana ne bana ne!"

Ömer cebinden bir bozuk para çıkardı ve kriz ortamı oluşmadan sorunu çözdü, "Yusuf ilk sen söyle hadi, yazı mı tura mı?"

"Tuya."

"Güneş sen?

"Başka seçeneğim mi kaldı baba, mecburen yazı."

Güneş yine ergen benmerkezciliği ile ne yapsak beğenmiyor, gözünü deviriyordu. Neyse ki yazı geldi de yeni bir kriz oluşmadan Güneş ortada oyuna başladık. Muhtemelen bu oyunu onunla oynadığımız son yıldı. Seneye bu oyunu çocukça bulacak, odasından pek çıkmayacaktı belki de. Bu ihtimalin kalp ağrıtan sızısıyla hava kararıncaya, ellerimiz kızarıncaya kadar yakar top oynadık.

Yusuf'un bazen bizi güldüren mızıkçılığı, anneanne ve dedesinden medet uman Oskarlık oyunculuğunu saymazsak harika vakit geçirdik. Yalnız Yusuf'un gözünden bir damla akıtmadan, böğüre böğüre nasıl ağladığını hiçbirimiz unutmayacaktık. Yatarken Ömer'le hâlâ gülmekten çenemiz ağrıyordu, "Nasıl da dedeyle anneanneye göz süzerek ağlama numarası çekiyordu köftehor!"

"Aman ağlatmayın çocuğu, demelerini bekledi tabii."

CamScanner ile tarandı

"Babaannesinden alışık bu desteğe," diyemedim elbette, hazır aramızı yeni düzeltmişken Miyesser anneyle.

En çok bu saatleri severdim Ömer'le bir de günün kritiğini yaptığımız, göğsüne sokulup hımır hımır sohbet ettiğimiz bu şifa dolu saatleri. İki çocuktan ihmal ettiğimiz, bazen sarılmayı dahi unutup arkamızı dönüp kendimizi bir an evvel uykunun kollarına attığımız o rehavet dolu günler gitsin de gelmesinler.

Ömer'in nefesi çoktan derinleşmeye başlamıştı ama ben uyuyamıyordum. Şu günlüğü bu tatilde bitireyim diye kitap da almamıştım yanıma. En son Kirpi'nin Zarafeti kitabını okuyordum. Yazarı Muriel Barbery bir felsefeci. Öyle cümleleri var ki kadının, bir paragraftan oluşuyor. Kaleminin güzelliğine, benzetmelerin eşsizliğine diyecek lafım yok ancak şu anda o cümleleri anlayacak berrak bir zihin de bugünlerde bende yok. "Bugün elime almam günlüğü," diye ferman çıkarmış olmama rağmen açtım yine gömüldüm. En kötü ağlar sızardım. Ne gam!

CamScanner ile tarandı

Hüma / Ekim 1974

"İnsan Allah'tan gelene amenna, diyor da kuldan gelen kederlere salıyor, yakıp yandırıyor..."

Funda Uçuk Er

Kaderde evlilik yıldönümümüzü tek başına kutlamak da varmış. Geçen yıl bugün her şey ne kadar da güzel başlamıştı. Bir yıl sonra bu hâlde olacağım kimin aklına gelirdi ki. Halamın komşuları, "Baba bedduası aldı, ondan iki yakası bir araya gelmez," diyorlarmış, hepsinin canı cehenneme! Halamın o her gördüğümde saygıyla "Kâmil Abi," dediğim üst komşusu taciz etmeye başladı bile. Bir daha asansöre binemedim korkudan. Daha benim kocamın kırkı yeni çıktı. Utanmaz ahlaksızlar. Adamın karısı Saadet Abla da, "Yaşın genç daha yine yuva kurarsın," diyecek oldu, onu evden kovmamak için kendimi zor tuttum. Bitsin demekle bitmiyordu bu insanı çılgına çeviren sorular. Soran da sorulan konular da hep namütenahi.

"Yeniden evlenirsin, değil mi?

"Babanın elini öpsen belki seni affeder."

"Bizim görümcenin bir kuzeni var. Adam çok beyefendi."

CamScanner ile tarandı

"Sakın evlenme kızım, bak bir çocuğun var. Üvey baba elinde olmaz."

Tek derdimin kocamı kaybetmenin acısı olacağını zannetmekle ne büyük aptallık etmişim. Acımı dahi yaşamadan iffetimi korumaya çabalamak düştü payıma. Dul kadınsan her yaftayı yapıştırma hakkı vardı insanların. Hele bugün öyle bir şey yaşadım ki öleceğimi bilsem bu günleri göreceğim gelmezdi aklıma.

Daha evvel arada bir uğrayan Saadet Abla, Yusuf Ali'nin vefatından sonra sanki her gün Kaynanalar dizisini izler gibi bize gelip yeni ne gibi gelişmeler var diye yoklayıp duruyordu. Bugün de halam kahve yapmak için mutfağa gitmişken bana, "Canım bak sen artık dul bir kadınsın hâl ve hareketlerine dikkat etmelisin. Mahalleli eniştenle arabaya binip binip geziyorsun diye dedikodu yapıyormuş benden söylemesi," demesin mi?

Günlerdir biriktirdiğim bütün öfke okları bendini aştı ve umarsızca havada uçuşmaya başladı. İyi ki bebek içeride uyuyordu. Ne olup bittiğini anlayamayan halam, "Ayıp kızım, misafir evden kovulur mu hiç?" dediyse de ağzıma kadar gelen kesif zehir gibi bütün sözleri kadının üzerine boca ettim ve kapıyı kapatır kapatmaz da söylediklerini halama ilettim. Halam duyar duymaz nasıl hicap duyduysa elini ağzına kapattı.

Her ne kadar her türlü yanımda oldular ve o komşuyu bir daha eve almadılarsa da bu bahçe de artık çiçek açamayacağımın bilincindeydim. İnsanların zihniyeti o kadar kokuşmuştu ki beni nüfusuna alan babam yerine koyduğum adamla dahi yakıştırır hâle gelmişlerdi. Halamın daha fazla üzülmesinden korkuyor ama nereye gideceğimi de bilemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Babamlar nasıl olduysa geçen hafta haber salmışlar. Çok istiyorsam evime dönebilirmişim, hani hiçbir zaman gerçek manada bana ait bir köşesi olmayan evime.

"Ölüm dahi gitmesin o eve," derken ne kadar cüretkârmışım meğer ve hayat büyük konuştuğun lafları sana yutturmakta ne kadar mahir.

Yaşanan son olaylardan sonra bağ evine giremediğime ve orada tek başıma da yaşayamayacağıma göre yine son çare kürkçü dükkânına dönmek gibi duruyordu. Yine de ayaklarım geri geri gidiyor mucizevi bir çözüm bekliyordum.

O günden sonra eve giremediğim için eşyalarımı hep halam ve eniştem getirmişti. Bugün onlardan ilk kez evden giyilecek kıyafetler dışında bir şey istedim, Yusuf Ali'nin udunu. Geçen yıl tam da bugün ut çalarak ve gözlerime bakarak söylediği "Bir Kızıl Goncaya Benzer Dudağın" şarkısını bugün ondan bir kez daha dinlemek için neler vermezdim. Çok küçük bir kısmını bana da öğretmişti ancak elime alabilir miydim bilmiyordum yine de cesaretimi toplayıp enişteden rica ettim.

Gece herkes uyuduktan sonra fermuarını açıp titreyen ellerimle sapından tutup kabından çıkardığımda içinden bir zarf düştü. Nota zannedip açıp baktım ki ilk cümlede çığlık atıp kendimden geçmişim.

Hüma Cananım,

Bu mektup senin eline geçtiyse ben bu dünyadan göçüp gitmişim demektir.

Kendime geldiğimde halam ve eniştem beni yatağıma yatırmış halam kolonya ile bileklerimi ovuyor bir yandan da ağlıyordu.

"Hala mektup nerede? Hala ben rüya mı gördüm, mektup nerede?"

CamScanner ile tarandı

"Burada yavrum, sakin ol ne olur, sana bir şey olacak diye korkuyorum Hüma ne olur, istersen sonra oku."

"Yok hala, bugün bu mektubun elime geçmesi tesadüf mü? Ta oralardan beni teselli ediyor canımın içi. Ben okuyana kadar elimi tutar mısın?" Halam artık konuşamıyor başıyla "Hı hı" işreti yapıyordu. Derin bir nefes alıp devam ettim okumaya.

Eğer görevden sağlıcakla dönebilirsem yırtıp atacaktım. Demek ki vuslatımız mahşere kaldı ceylan gözlüm. Şunu bil ki ben seni orada Cenabıhakk'ın vadettiği en güzel yerde bekliyor olacağım. Yüreğin kor olup ateş gibi yanıyor da olsa o vakte kadar iyi ol sakın kendine zarar verme. Bebeğimiz babasız kaldıysa da annesi eminim ki onu en iyi şekilde yetiştirecektir. Onu önce Allah'a sonra da sana emanet ediyorum. Kavuşacağımız güne kadar çekilecek büyük bir hasret var. Şimdi bize düşen o güne kadar güzel bir sabırdır. İlyas babama ve Maşide anneme selam eder onlara en kıymetli iki varlığımı emanet ettiğimi iletmeni istirham ederim. Elbet bir gün buluşacağız hazan gözlüm, bu böyle yarım kalmayacak. O güne kadar hoşça kal.

Yusuf Ali

CamScanner ile tarandı

Ömer / Kasım 2019

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Bu fikir, bu hüzünlü dünyadaki en derin gerçektir."

Jeff Abbott

"Fırtınadan ilk çıktığında ilk girdiğin zamanki insan değilsindir. Fırtına işte bu yüzden var," der Haruki Murakami. Benzer şeyleri geçen sabah Derviş Dede de konuyu tasavvuf açısından değerlendirirken söylemişti. Son zamanlarda işimle ilgili yaşadığım sıkıntıların da bana söylemek istedikleri var, hissediyorum ancak bir türlü tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

İlk olarak Zeynep'le konuşmayı düşündüm ancak zaten son zamanlarda fazlasıyla sarsılmıştı. Okuduğu şu günlük de onu epey hırpalıyordu. Gece yine hem okuyor hem ağlıyordu lakin hiç uyandığımı belli etmedim. Bu sabah da erkenden kalkınca Derviş Dede'yle muhabbet etme isteği doldu taştı içimde. Zeynep'i şimdi daha iyi anlıyorum. Derviş Dede'nin insanı sarıp sarmalayan omzuna destek eli olan bir yanı var.

CamScanner ile tarandı

İnsan onun yanındayken fırtınalı bir gecede dahi tereddütsüz birlikte sefere çıkabilir.

Bu düşüncelerle çevriliyken kendimi giyinmiş olarak yolda buldum. Henüz güneş daha yeni yeni doğuyordu. Çevrede birkaç tur atıp bahçede Derviş Dede'yi görünce karşılaşmış gibi yapacaktım.

Yürüyüşe başlayınca sabahın ayazının insanın zihnini açtığını fark ettim ve bunu her gün yapmaya karar verdim. Zeynep bu saatlerde ayakta olmanın feyzini anlatırdı hep, bugün yaşayarak idrak etmek nasip oldu çok şükür. Yürüdükçe sanki zihnimin içindeki sisler dağılıyor, kafamın içi gittikçe berraklaşıyordu.

Düşüne düşüne evden o kadar çok uzaklaşmışım ki fark ettiğimde eve dönünceye kadar güneş epey yükselmişti. Artık Derviş Dede'ye uğramaktan vazgeçmiş eve doğru yürüyordum ki arkamdan, "Ömer oğlum bir bakar mısın?" diyen bir ses duydum. Biraz evvel bahçesinin önünden geçerken orada görmediğime yemin edebileceğim Derviş Dede'ydi bu.

"Merhaba Derviş Dede."

"Merhaba, şu masanın ucundan tutar mısın, diyecektim. Tek başıma çıkaramadım bahçeye."

"Elbette."

Hemen kapının önünde duran masayı kamelyaya taşıdık. Sandalyenin üstünde bir demlik ve iki bardak vardı. Demek geleceğimi biliyordu ve eve yöneldiğimi görünce masayı bahane etmişti. Ne kadar ilginç bir adam şu Derviş Dede.

"Hay ellerin dert görmesin oğlum, sıcak çayım var, içer miyiz birlikte?"

"Olur tabii, teşekkür ederim."

CamScanner ile tarandı

Ağır ağır masaya geçip çaylarımızı koyduğunda, yüzüme bakmadan ıhlamuruna bal eklerken birden, "Biliyor musun Ömer oğlum, Mesnevi'de, 'Malla beden eriyen kar gibidir. Ama onları satmak dilersen, en iyi alıcı Allah'tır,' sözü vardır, çok beğenirim," dedi.

"Gerçekten güzel sözmüş ancak ben kendi hayatımda bunu nereye koyacağımı bilemedim."

"Zamanla bilirsin oğlum, gönül gözünü açık tutar, Yaradan'la irtibatta olursan işaretler sana ne yapman gerektiğini fısıldar."

"Allah aşkıyla yaşayan bir ailede büyümediğimden belki de sonradan bu kavramları hayatına oturtmak çok güç oluyor Derviş Dede. Çabalıyorum, sahiden çabalıyorum ancak bazen başıma gelen bir olayın bana ne öğretmeye çalıştığını anlayamıyorum."

Derviş Dede'nin ıhlamuru daha evvel içtiklerime benzemiyordu hiç. İçinde ilginç ama hoş bir koku vardı. Bir çeşit huşu duygusu katıyordu insanın damağına. Daha evvel hiç tatmadığım koridorlar açıyordu temporal lobumda. Ben çayımı içerken dede devam etti, "Belki böylesi Allah katında daha kıymetlidir evladım, ne biliyorsun? Hazır bilginin içine doğanla, onu arayıp kendi bulan bir olur mu hiç? Bir şeyi henüz bilmiyorsan belki de bilmemen gerektiğindendir. Parçalar hakkında hüküm vermek için aceleci olma. Bütün ortaya çıkmaya başladığında her şeyi apaçık göreceksin. Hakikati arayanın Allah her daim yardımcısıdır, asla unutma. Bununla ilgili kısacık bir hikâye anlatmak isterim. Günün birinde bir fırtına çıkar ve batan gemiden yalnızca bir adam kurtulur. İlk günler kurtulmak için bolca dua ettiyse de nihayetinde umudu kesilir ve sonraki günlerde hayatta kalmaya gayret eder.

CamScanner ile tarandı

İlk olarak kendisine bir kulübe yapar. Ertesi günler ise sürekli balık tutmakla geçer. Yine bir gün balık tutmaya gidip döndüğünde bir de bakar ki başını sokabildiği tek kulübesi de çatır çatır yanıyor. Üzüntüsünü tarif edecek sözcük yoktur artık. O günü ve geceyi, 'Allah'ım neden ben, daha başıma ne gelebilir, bunu bana neden yaptın?' nidaları ile geçirir, sık sık isyana düşer. Sabahın ilk ışıkları üzerine vurduğunda gördüklerine inanamaz. Kıyıya bir gemi yaklaşmış ve onu kurtarmaya gelmiştir.

Onlara, 'Beni nasıl buldunuz?' diye sorduğunda cevap mucizevidir, 'Ateş yakıp bize işaret dumanı gönderdin ya.'

Şunu unutmamak lazım evladım, Yaradan sana bir musibet yaşattıysa mutlaka bunun sonucu senin için hayırlıdır. Süreçten bahsetmiyorum ama dikkat et. Süreç acıtsa da sonuç şifa vericidir.

Ahmet Hamdi Tanpınar aynı konuda şunu söyler, 'Kim bilir, bazı kapıların bize kapalı gözükmesi, önünde değil arkasında durduğumuz içindir.' Bu ihtimali de akılda tutmak gerekir. İstersen sen bunları biraz düşün, yarın seni aynı saatte Zeynep kızımla birlikte bekliyorum. Ayva tatlısı pişireceğim, bence seversiniz."

Derviş Dede'nin yanından çıktığımda kafam biraz bulanmış olsa da artık daha netti. Bulanmayan şey durulmazdı, öyle değil mi? Yaklaşmakta olan bir yenilik var hayatımda, bunu hissediyorum ancak bunun ne olduğunu ya da ne zaman olacağını bilmiyorum.

Derviş Dede'ye teşekkür edip veda ettim, bahçe kapısından çıkar çıkmaz da Zeynep'le karşılaştık, "Ömer sen neredesin, sabahtan bu yana seni arıyorum, neden açmıyorsun telefonunu?"

"Hay Allah! Affedersin hayatım, sessizde kalmış olmalı."

CamScanner ile tarandı

Yüzü epey kaygılı hatta neredeyse bana öfkeliydi, ben de otomatik bir hareketle elimi cebime atıp telefonu çıkardım. Sadece sesini açacaktım. Telefonu elime aldığımda rehberimde kayıtlı olmayan bir numara tarafından aranıyordum. Yeşil imgeye dokunup telefonu açtım ve karşımdaki tanıdık sesle donakaldım.

"Alo Ömer, Gamze ben, konuşmamız gerek."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Eğer gerçeği açıklamak istiyorsan, zarafeti terziye bırak."

Albert Einstein

Engelleyemediğim, belki de toksin sayılabilecek bir boyutta empati duyuyorum Hüma'ya, nedenini bilmiyorum. Oysa süpervizörüm Arzu Hoca'yla bu konuda çalışmış danışanların sıkıntılarını sadece anlamayı onları sırtlanmamayı başarır olmuştum. Ama Hüma'da bunu yapamıyorum. Okumaya başladığım anda âdeta ona dönüşüyor, doğum yapıyor ve ardından kocamı kaybediyorum. Saç tellerimin ucuna kadar hissediyorum yaşadığı acıyı.

Yine Hüma kuşuna dönüşüp keder dallarına konduğum gecenin sabahında namazdan sonra yeniden uyuma isteği duydum. O kadar derin uyumuşum ki saat dokuza doğru ancak uyanabildim, başımda tatsız misafirim ağrı ile elbette. Ömer yanımda yoktu. Evin hiçbir yerinde de yoktu. Defalarca aramama rağmen telefonunu da açmayınca ruhumu sevimsiz bir his ele geçirdi. Çocuklar uyanmış anneanneleriyle kahvaltı ediyorlardı. Onlara dalgın bir zihinle eşlik ettim ve kahvaltı

CamScanner ile tarandı

sonunda Derviş Dede'nin bahçesine bakmak geldi aklıma. Başka nereye gidebilirdi ki arabası hâlâ garajdaydı.

Tam tahmin ettiğim gibi Derviş Dede'nin bahçe kapısında karşılaştık. Onu anlayabiliyorum insan dedenin yanındayken onun efsunkâr sohbeti esnasında zaman mefhumunu yitiriyordu. Yine de bir cümle olsun not bırakmadığı için kızgındım ona. Telefonun sessiz modda kaldığını anlatıyordu ki telefonunda bir numara belirdi. Beti benzi atınca iyice meraklandım. Eliyle yürüyelim diye işaret edip telefonun hoparlörünü açtı, "Numaramı nereden buldun Gamze?"

"Gamze" ismini duyar duymaz kuyruğuna basılmış kedi gibi zıplamamak için kendimi zor tuttum.

"Sana zarar verebilirler, diyorum. Sen numaranı nereden bulduğumu mu soruyorsun?"

"Tamam, teşekkür ederim uyarın için zaten bu ihtimalden epeydir haberdardık. Başka bir şey yoksa kapatıyorum."

"Eski günlerin hatırına bir hâl hatır sormak da mı yok Ömer?"

"Hoşça kal Gamze."

Ömer telefonu kapattığında yüzüne bakakaldım.

"Ömer bu neydi şimdi?"

"Bir konuşmaya şahit olmuş, Dubai'deki iş için de beni saf dışı bırakmaya çalışacaklarmış. Uyarmak istemiş."

"Bunu zaten bilmiyor muyduk?"

"Evet, biliyorduk."

"Yani bu kadının seni bahane ile aradığını, artık seninle direkt iletişim safhasına geçtiğini göremiyorsun, öyle mi? Bir sonraki aşama ne? Birlikte bir akşam yemeği teklifi mi?"

CamScanner ile tarandı

"Bu konudaki hassasiyetini biliyorum Zeynep, bu nedenle de hemen hoparlörü açtım. O olduğunu bilmiyordum artık bildiğime göre direkt engellerim, lütfen sıkma canını."

"Onun niyetini gördüğün hâlde neden bunun önünü kesmiyorsun?"

"Sen onun niyetini bildiğin hâlde neden tam da istediği gibi davranıyorsun? Ya amacı zaten bizi huzursuz etmek, varlığını hissettirip ben buradayım demek değil mi? Neden ona istediğini veriyorsun? Çok sıkıldım artık sürekli bu meselede suçlanmaktan. Yani şu an benim belki de hayatımın tehlikede olduğunun hiçbir önemi yok en önemli konumuz bu, öyle mi Zeynep, teessüf ederim. Çok şaşırttın beni."

Haklıydı. Bütün hakikati yüzüme bir çırpıda haykırmıştı işte. Sonra da ters istikamete, eve doğru yürümeye başladı. Öylece kalakaldım. Ne arkasından gidebildim ne de ağzımı açıp bir şey söyleyebildim. Sonra da değirmen istikametine yürümeye devam ettim. Neden bu kadar tetikleniyordum bu konuda, üzerine düşünmeli ve kaynağını bulmalıydım. Olmadı Arzu Hoca'mdan bir seans talep ederdim.

Değirmenin önüne gelince gözlerini kapatıp içimde o karmakarışık ve gitgide büyüyen muammayı çözmeye çalıştım. Düşündüm, küreğimi daha derine salladıysam da hiçbir şey geçmedi elime. Adamakıllı kendi söküğümü dikemiyordum. Neden sonra Arzu Hoca'mı aramak geldi içimden, yüz yüze görüşmem gerekirdi ancak aynı şehirlerde değildik. Mecburen bu defalık böyle deneyecektik. Milyon kere kararsızlık çemberinde oyalandıktan sonra nihayet numarasını bulup tuşladım.

"Hocam günaydın, müsait miydiniz?"

"Günaydın Zeynep, evet gayet uygunum seni dinliyorum."

CamScanner ile tarandı

"Hocam benim son zamanlarda bumerang gibi tekrar tekrar girdabına savrulduğum bir mesele var. İstanbul'a dönmeyi bekleyemeyecek kadar da acil benim açımdan."

"Anlıyorum Zeynep o hâlde görüntülü konuşalım, seni görerek dinlemem sen de bilirsin ki daha sağlıklı olacak."

"Haklısınız hemen görüntülü arıyorum." Kendimi çözülecek bir problemin arifesinde hem rahatlamış hem de ölesiye tedirgin hissediyordum. İtiraf etmek gerekirse biraz evvelki cesaretim de kaybolmuştu. İlk kez mesleğim hakkında değil özel meselelerim hakkında danışacaktım hocaya.

"Zeynep merhaba yeniden."

"Merhaba hocam, lütfen kusura bakmayın."

"Ne kusuru Zeynep, bizi rahatsız eden hislerimiz bizi köşede tek ayak üzerinde bekliyor mu ki sen onları konuşmayı daha bir hafta kadar erteleyeceksin? Bu arada ne kadar güzel bir yer orası dışarıdasın galiba?"

"Evet hocam memlekette Antalya'dayız."

"Ah harika, keşke ben de şehrin bu keşmekeşinden çok değil iki üç gün kadar kaçabilseydim."

"Hiç merak etmeyin hocam, anneannem derdi ki, 'Karga nereye giderse kakalı poposu da onu takip eder.' Ben kibarlaştırıp söyledim, anneannem dümdüz açık açık söylerdi tabii. Yani sen nereye gidersen derdin de omzuna binip seni arsızca takip ediyor."

"Anlıyorum, öyle tabii. Anlatmak ister misin? Belki onları birlikte kovalarız."

"Özetleyebildiğim kadar özetlemeye çalışacağım size. Hocam ben özellikle son zamanlarda aldatılmaktan korkmak konusunda

CamScanner ile tarandı

tetikleniyorum. Çok denedim, zihnimin bütün anı arşivlerini araştırdım bu korkuyu besleyecek hiçbir emareye rastlamadım."

"Tamam, anladım. Peki son zamanlarda ne oldu bu korkunu besleyen?"

"Ömer'in ayrıldıklarında majör depresyon yaşadığı eski bir sevgilisi var. Düğünümüzden bir hafta evvel ortaya çıkarak neredeyse ayrılmamıza neden olacaktı. Daha doğrusu Ömer'in onu ilk gördüğünde verdiği tepki buna neden olacaktı. Sonra biz bunu aştık ancak son bir yıldır kadın yeniden ortaya çıktı ve mütemadiyen çevremizde ve tesadüf olamayacak şekilde gittiğimiz mekânlarda karşımıza çıkıyor. Ve biraz evvel de benim öngördüğüm seviyeye tırmandı bu kendini fark ettirme isteği. Çok da elzem olmayan bir bahaneyle Ömer'i aradı.

Bu konudaki hassasiyetimi bildiği için Ömer telefonu hoparlöre alıp konuştu. Sahiden ona kızmam gereken hiçbir şey yokken kadına olan öfkemi ona yönlendirdim ve o da haklı olarak bu kez kızdı ve iletişimi kesip eve döndü. Bunu konuşmuştuk, herhangi bir ilişki içinde olmayacaklarını biliyorum ancak kadının niyetini fark ediyor ve Ömer'i hataya zorlamasından korkuyorum sanırım. Sürekli o kadına maruz kalmak beni öfkelendirmesine rağmen "halletmiştik bunu" olgunluğu taklidi yapmaktan sıkıldım. Yaşamadığım bir duyguyu yaşıyor gibi yapmaktan yoruldum artık. Hayır ben halledemedim, hâlâ beni rahatsız eden bir şeyler var."

"Zeynep ben seni çok iyi anladım. Ne hissediyorsan bunları hissetmeye hakkın var bunu unutma ancak bu duygunun bir çıkış noktası olmalı. Ablan var mı?"

"Hayır hocam, erkek kardeşim var."

"Belki de ailedeki bir kadın yakınınla çocukluğunda bu konuda hatırlayamadığın bir bağ kurdun, bilmiyorum. Belki

CamScanner ile tarandı

annenle. Bunu uzunca çalışmalıyız seninle. Böyle görüntülü de olsa telefonda konuşmakla olmaz. Şimdilik annenin yanındayken bunu ona sormanı istiyorum. Senin de belirttiğin gibi seni tetikleyen bir şey olmuş olabilir geçmişte. Bunu birlikte bulacağız. Kendine yüklenme. Psikolojik danışmansan seni zorlayan duyguların asla olmayacak, hepsini çözeceksin diye bir kural yok. Biz önce insanız bunu daima hatırla, danışanlarına gösterdiğin anlayış ve şefkati kendine göstermeyi unutma."

Telefonu kapattığımda sırtımdaki Everest Dağı bütün yükünü sırtlanıp kös kös Himalayalar'a geri dönmüş omuzlarımı rahat bırakmış gibiydi. "Acaba benim danışanlarım da benimle olan seanslarından sonra böyle hissediyorlar mıdır?" diye merak etmeden duramadım. Öyleyse ne büyük bir sevaptı bu böyle her şeyden önce. Zira bildiğim bütün duaları yolladım telefonu kapattıktan sonra hocama. Mesleğime daha önceden hiç bu açıdan bakmamıştım. Oldukça zihin açıcı bir deneyimdi.

Aslına bakarsanız söylediklerinin hepsini hatta daha fazlasını kendime söyledim ancak bizi zorlayan bir mesele olduğunda gönül beynin sesine sağır kalıp, kalbin hoparlörlerini son ses açıyordu. İşte bu nedenle zorlandığımız bir konuda danışma ya da terapi hizmeti almayı çok önemsiyoruz.

Pamuk yumuşaklığı kıvamında eve döndüğümde Ömer evde yoktu. Çocuklara arabayla biraz dolaşacağını söylemiş. Üstesinden gelemediği bir duygusu olduğunda genelde böyle yapardı. Umuyorum ki o da akşama doğru benimle aynı kıvamda eve döner. Çünkü beyin sorun sevmiyor ve halledip rafa kaldırmak istiyor. Aksi takdirde canını sıkan o şeyler, hareket hâlindeki arabanın arkasına bağlanmış şişeler gibi gün boyu peşinden geliyor ve kopardıkları gürültü sana hiç rahat vermiyor.

CamScanner ile tarandı

Gece geç saatlere kadar Ömer hâlâ gelmediğinde artık arama gereği hissettim. Soğuk bir ses tonu ile telefonu açtığında arkadan kadın ve müzik sesleri geliyordu.

CamScanner ile tarandı

Hüma / Ocak 1975

"Çaresizlikte kaç insan eder ki bir kişi? Bir kendisi, bir gölgesi bir de hayali."

Ertürk Akşun

Feleğe ne ettim, bilmiyorum. Çocukken ucuna ip bağlayıp yere fırlattığımız fırıldak gibi acıların yörüngesinde döndürdükçe döndürüyor beni. Küskünüm, kırgınım, en kötüsü de aleni olarak isyandayım artık. Daha Yusuf Ali'nin acısına alışamadan kırk gün evvel de canım annem halamı kaybettim. Zaten kalp hastasıydı ama dönülmez vedasını bu kadar erken beklemiyorduk.

Bir sabah kalktım ve halamın cıvıl cıvıl mutfaktan gelen insanın içini ısıtan, işte yuvamdayım dedirten kıpırtıları gelmiyordu mutfaktan. İçin için bir hıçkırık duyuluyordu. Yatak odalarının kapılarına vardığımda korkuyla kapısını çaldım. Titrek bir sesle eniştem, "Gel kızım," dedi.

Çekinerek odaya girdim ve yatağın üzerinde yüzü örtülmüş halamı gördüm. Eniştem de başucundaki tekli koltuğa oturmuş, ağlıyordu. Bu kez hiç bağıramadım, bütün çıldırma haklarımı

CamScanner ile tarandı

zaten Yusuf Ali'de kullanmıştım. Anlayamadığım bir sükûnet çöktü içime, enişte min ayaklarının dibine çöküp sessizce ağladım.

"Sol yanına büzüşmüş, muhtemelen uykusunda kalp krizi geçirmiş. Hiç fark etmedim, sabah yüzüne dokunduğumda buz gibiydi. Gideli en az altı yedi saat olmuş olmalı."

Enişte m kesik kesik konuşuyor, hıçkırıkları kelimeleri ortasından bölüyordu. O an dünyada onu benden daha iyi kim anlayabilir ki?

Dünyada beni koşulsuz seven tek kadını da böylece kaybetmiş hem öksüz hem yetim hem eşsiz hem de evsiz yurtsuz kalmıştım işte kucağımda bebeğimle. Halam hayattayken dedikodu kazanının altının harını hiç kısmayanlar, iki dul insanı aynı evde barındırmazlardı elbet. Zaten enişteme bir de bu kötülüğü yapamazdım.

Bütün büyük laflarım onları yutarken ve yalnızca boğazımı değil bütün ruhumu delip geçerken, mutfağa açık kapıdan girmiş bir sokak kedisi gibi kapının önüne kışkışlandığım babamın o kibirden kulesine dönmek zorunda kaldım. En az yaşadığım kayıplar kadar zor geldi bu bana.

Daha kapıdan girer girmez babamın gözlerinde, "Ben sana ne demiştim," kibrini iliklerime kadar hissettim lakin hiç ses etmedim. Yeter ki beni rahat bıraksın, eşsiz bir zafer kazanmış gibi hissetmesine izin verecektim. Mamafih rahat bırakmadı daha evde bir ayım dolmadan beni başından savmaya, kendi istediği bir adamla evlendirmeye çalışıyor. Bu lafı ne vakit etsem tersini yapıyor olsam da kendimden emin bir tavırla, "Başka bir erkeğin gözü değecekse gözüme, ölüm çıkar bu evden," dedim.

Torunlarını daha kucaklarına alıp sevdiklerini görmedim. Bir tek Hikmet hiç beklemediğim bir yakınlık gösterdi yeğe-

CamScanner ile tarandı

nine. Gözle görülür bir şekilde eve artık daha erken geliyor ve, "Haniymiş dayısının aslan parçası," diye kucağından indirmiyor.

Onunla aramızdaki mesafeyi minicik bir bebeğin çözeceğini hiç tahmin etmezdim. İnsanın birileri tarafından koşulsuz sevilmek kadar sevmeye da ihtiyaç duyduğunu işte o vakit idrak ettim. Sevginin harikulade bir tamir etme potansiyeli vardı. Keşke anne ve babamın betondan duvarlarını yıkmaya da gücü yetseydi sevginin. Keşke onların kalbinde de yeşerebilseydi sevgi.

Hayri Amca ve Şükriye Teyze ise onların aksine sanki kızları ve torunları gelmiş gibi sonsuz bir neşenin içindeler. Bazen çok kısa bir an onların neşesi bana da bulaşıyor ve varlığımın bir değer gördüğü duygusuna kundak ediyorum bu zamanları. Pışpışlıyor ve hafif hafif sallıyorum sonra.

Annemlerinse bırakın kalplerinde olmayı mutfaklarında bir bardak kadar kıymet görmeyeceğim gerçeğini görmek için kâhin olmaya lüzum yok. Dul bir çocukları var ve onu evlendirip dedikodulara mahal vermeden ondan kurtulmak istiyorlar. Böyle vakitlerde annem yanıma önden geliyor ve damat namzedini övdükçe övüyordu. O böyle yaptıkça midemden dilimin ucuna doğru bir bulantı yayılıyor ve yirmi bir yıllık öfkemin tamamını üstüne boca etmek istiyordum.

Bu sabah bebeği uyutmuş bahçede dolaşıyor, Hayri Amca'nın çiçeklerini seviyordum. Arkamdan bir adam yaklaşıp aniden, "Merhaba biraz konuşabilir miyiz?" dedi. Elimde olmadan sıçradım. Daha ben şaşkınlığımı üzerimden atamadan konuşmaya başladı,

"Hüma Hanım lütfen beni dinleyin. Altı ay evvel eşimi kaybettim. İki yaşındaki çocuğumla ayakta durmaya çalışıyorum. İstediğim bir eş değil zira hiç kimseyi ölen karımın

CamScanner ile tarandı

yerine koyamam sadece çocuğuma bir anne sıcaklığı istiyorum. İstirham ederim kararınızı bir daha düşünün. İki defadır haber gönderdim menfi yanıt verdiniz hep. Ben çocuğumu sizin gibi sevgi dolu bir anneden başkasına emanet edemem."

"Öyle içten konuşuyordu ki normalde yanımdan kovardım ancak cümlesinin sonuna kadar dinlemiştim onu. Hem şaşkındım hem de garip bir şekilde anlıyordum onu."

"Demek ısrarla haber gönderen İhsan Bey sizdiniz."

"Çok özür dilerim, ne olur bağışlayın. Çocuğuma anneannesi çok yaşlı olduğu için bakamadı. Benim annem de benim beklediğim kadar ilgilenmiyor açıkçası. Eve bir geliyorum çocuk ağlıyor, belli ki kucak istiyor annem çocuğa, 'Ne kadar çok ağlıyorsun artık sus!' diye kızıyor. Oysa o çocuk annesini yeni kaybetti, onu istiyor, anne şefkati bekliyor hâlâ..." Derken arkasını dönüp tek elini gözlerine kapattı. Kocaman adamın bu hâli kalbime dokunmadı desem yalan olur.

"Sizi anlıyorum İhsan Bey, çocuğunuza olan bu alakanızı takdir de ediyorum ancak başka birinin çocuğuna annelik yapmak için bir izdivaç yapmayı nasıl düşünebilirim ki?"

Gözlerini silerken net bir şekilde sorumu yanıtladı, "Sizin çocuğunuzun da bir baba şefkatine ihtiyacı olmadığını mı söylüyorsunuz yani?"

"Onun bir babası var, kimseye onun babası olma vazifesini vermiyorum."

"Özür dilerim Hüma Hanım. Belki çocuğunuz konuşmaya başlayıp bir baba figürü aradığında beni daha iyi anlayacaksınız. Sizi de anlıyorum sizin de kederiniz henüz çok taze lakin yeniden hatırlatmak istiyorum, sizden eş olarak hiçbir beklentim olmayacak. Aynı evin içinde farklı odalarda ev arkadaşı gibi yaşamaya razıyım. Yeter ki evladım bir aile ortamında büyüsün."

CamScanner ile tarandı

"Kararımı değiştirecek olursam bildiririm İhsan Bey, şimdi gitmenizi istirham edeceğim."

"Anlıyorum Hüma Hanım. Yalnız kararınızı değiştirecek olursanız evimin İstanbul'da olduğunu unutmayın. Hatay'a sırf sizinle konuşmak için geldim. Buralıyım ancak İstanbul'da yaşıyorum. Hoşça kalın."

Arkasından bakarken kâinatta böyle babaların da var olduğunu görmek ilginç bir mutluluk verdi içime. Acaba Yusuf Ali yaşasaydı nasıl bir baba olurdu ya da ölen ben olsaydım o da evladı için böyle düşer miydi yollara? Hem derin bir acı duyuyor hem de İhsan Bey'i anlıyordum. Hatta tuhaf bir saygı dahi duymuştum ona. Aslında çok da mantıklı bir teklifi vardı ancak benim başka bir erkekle aynı çatıda olmamın imkânı yoktu. Bunu evladım için bile yapamazdım. Yusuf Ali'nin kemikleri sızlamaz mıydı?

İçten içe biliyordum ki babamın bu sevgisiz konağında her daim baharı da yaşayamayacaktım. Kendime başka bir yol çizmeliydim ancak nasıl? Rahmetli halam derdi ki, "Çok dara düşer hangi yolu seçeceğini bilmezsen bir seccade ser, iki rekât hacet namazı kıl. Sonra da istersen otur ağla, meramını yalnız Allah'a anlat kızım, yalnız ona sığın. Kullar seni belki incitir, belki kınar belki hiç olmayacak yollara salar. Dert kadar onu kime açtığının da önemi var. Hani Hz. Yakup diyor ya Yusuf suresinde, 'Ben üzüntü ve kederimi ancak Allah'a arz ederim,' işte sen de yavrum öyle yap."

Ah halacığım, bugünleri görüp de söylemiş sanki önceden! Ben de onun dediği gibi abdestimi alıp iki rekât hacet namazımı kıldım ve dua kısmında ellerimi açıp Allah'a yakardım, "Allah'ım ne olur ellerimi bırakma, beni kendi insafıma dahi bırakma. Yüküm ağır, imtihanım çetin, beni bırakırsan rüzgârın önünde

CamScanner ile tarandı

savrulan yaprak gibi nereye konacağımı şaşırırım. Fırtınaların önüne katma beni, bana acı, merhamet et, ey merhametlilerin en merhametlisi. Bu matem artık boyumu aştı, bana dayanacak güç bahşet, bir çıkış yolu göster.

Hz. Yakup gibi kaybettim ben de Yusuf'umu. Ey kimsesizlerin her şeyi olan, onların üstüne titreyen Rabbim, başka hiçbir yere değil yalnızca kulunun kırık kalbine sığan Rabbim, iki cihanın birinde, bize de onlar gibi hayırlı bir kavuşma, bir saadet nasip et, âmin."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Kendine ait küçük bir ev ve karakterli bir eş, dünyanın tüm altın ve incilerine bedeldir."

Goethe

Ah, çok yordun beni Ömer hem de çok! Öyle Çok yordun ki bir ara emek aktı nasır tutan ellerimden. Toprağa karıştığında filizleneceğini bilmiyordum her bir alın terinin elbet.

Dün gece telefonun arka fonundan gelen o sesler bir anda sustu ve sadece neyin o büyüleyici tınısı kaldı geriye. "Hasretinden yandı gönlüm," diye inliyordu letafetle. Ben de iki saniyede ne senaryolar yazıvermiştim oysa. Kalemim de ziyadesiyle mahirdi bu konuda ne yazık ki.

Ömer biraz kafam dağılsın diye yola çıkmışken arkadaşı Kaan'ın kafesine uğramış. Tam ben aradığımda da müzisyenler verdikleri aradan dönmüşler. Ömer de işaret verince de önceden belirledikleri şarkıyı girmişler hemen. Nasıl da iyi tanımış beni. Ona sakinleşmesi için zaman vereceğimi ancak bir vakitten sonra da muhakkak kaygı edip arayacağımı hiç eksiksiz bilmiş. Bir süredir evliyseniz işte böyle çözülmedik şifreniz kalmıyor

CamScanner ile tarandı

nihayetinde. İyi mi kötü mü bilemem, belki biraz gizem fena olmazdı diyor uzmanlar. Her sırrımızı, yumuşak karnımızı ifşa etmesek iyiydi ancak sezaryen doğumdan sonra ilk banyoda giyemediğiniz kıyafetlerinizi eşiniz giydiriyorsa ne gizeminden bahsedebiliriz ki?

Öte yandan bu sürprizler çok iyi geliyor ilişkilere. Dün gece yumuşacık bir masal bulutunun içinde uyudum sanki. Oysa numarayı çevirirken en gergin tonunu ayarlıyordum sesimin. Şarkı başladı ve bittiğinde Trabzon'un o leziz kuymağı kıvamındaydım.

Ömer geldiğinde ise evde zaten herkes uyumuştu. Verandaya çıkıp, "Bir Kızıl Goncaya Benzer" şarkısını açıp, "Bu da benden sana gelsin," dedim.

Günlükte okuyunca hemen açıp dinlemiştim zaten. Ender Balkır da öyle güzel icra etmiş ki mest olduk. Hava buz gibi ayazdı ancak bizim içimizde bir yandan birbirimize duyduğumuz nikah muhabbetinin koru öte yandan tasavvufun huzuru vardı.

"Biliyor musun Ömer, bu şarkının sözlerini Melek Hiç Hanım sevgili peygamberimize ithafen yazmış. Melek Hiç de şarkıyı besteleyen Amir Ateş'in tasavvuf hocasının kızı."

"Sahiden mi? Oysa bir sevgiliye yazılmış zannediyorduk değil mi? Şarkıyı biliyordum ancak hikâyesini bilip dinleyince sahiden çok daha anlamlı oldu. Sevgili Balkır da harika söylemiş."

Gözlerimizi kapatıp, salıncakta usul usul sallanırken, başım yârin omzunda bilmem ki kaç kez başa alıp yeniden dinledik. Semada dolunay, başımızda aşkın iki türlüsü vardı. Tütüyorduk hasretimizden, neye hasret duyduğumuzu bilmeden...

Sabah yine aynı huzur dolu enerji ile güne uyandık. Bugün Derviş Dede ile randevumuz vardı. İlk defa ikimizi de aynı anda ve saatli davet etmişti. Muhakkak onun bizimle ilgili

CamScanner ile tarandı

bir planı vardı. Bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordum. Bu nedenle kahvaltıyı nasıl yaptık, nasıl yola düşüp bahçe kapısına vardık, bilmiyorum. Bizi her zamanki o içten nurlu gülümsemesiyle karşıladı.

"Hoş geldiniz gençler, buyurun."

"Hoş bulduk dede."

"Sizi neden çağırdığımı merak ediyor olmalısınız."

"Ne yalan söyleyeyim Derviş Dede merak ediyoruz sahiden."

"Size göstermek istediğim bir albüm var Zeynep kızım. Bakmak ister misiniz?"

"Seve seve."

Masanın hemen diğer ucunda bir albüm vardı. Ağır ağır ve yüzüne yerleştirdiği hüzünlü tebessümüyle ilk sayfayı açtı.

"Bu resimde gördüğünüz benim eşim Gülümser Hanım olur. Nikahımız kıyıldığında o on yedi yaşında, ben ise on dokuz yaşındaydım. Ömrü oldukça beni hep kapıda karşılardı. Bir gün kapıyı anahtarla açacak olsam, 'Ben neciyim burada Derviş Bey? Güceniyorum bak,' derdi. Kapıyı güler yüzle açıp elimdeki poşetleri almak en büyük mutluluğu gibiydi. 'Sefere çıktığın, burada olmadığın aylarda zaten hasret kalıyorum bu anlara, bari sen yanımdayken mahrum koyma,' derdi. Bir gün dahi bana sesini yükseltmişliği yoktur. Ne diyor şimdiki gençler "trip." Hiç öyle şeylere başvurmazdı. Elbette gücenirdik birbirimize zaman zaman, fikir ayrılığına düştüğümüz de olurdu ancak önemsediğimiz en mühim şey birbirimizin kalbiydi. İşte onu Kabe'yi korur gibi korumaya gayret ederdik. 'Herhangi bir kadın kocası kendisinden hoşnutken ölürse cennete girer,' hadisini düstur edinmişti kendine. O göçüp gittikten sonra en çok onun tıpkı bir çocukmuşum gibi üzerime düşmelerini özlüyorum."

CamScanner ile tarandı

Son cümleyi söylerken sesi titredi, sayfalarını çevirdiği albümün üstüne de bir çiğ tanesi gibi minicik bir damla düşüverdi. Ben zaten ağlayan biri gördüğümde hiç dayanamam. Ağlamamak için dudağımı ısırıyor, gökyüzüne bakıyor tırnak kenarlarımı koparıyordum. Biraz soluklanıp kendini topladıktan sonra devam etti, "Zaten iki evladımızı kaybedince onların da sevgisini katmıştı sanki benimkinin yanına. Geriye hiç evladımızın kalmayışı onu çok örseledi. Kısa süre sonra da alzaymır belirtileri göstermeye başladı. Bakın bu o zamanların fotoğraflarından biri. Allah benden aldığı iki evlat yerine bir çocuk bahşetmişti âdeta, çocuğum gibi olmuştu son zamanlarında. Oyuncak bebeğini çok severdi. Bazen beni hatırlayacak gibi olurdu, nefesimi tutup adımı söylemesini beklerdim ama o yine unuturdu.

Saçlarını hep ben taradım, tırnaklarını ben kestim, hiç kimselere emanet edemedim. Çok dedi akrabalar, "Bir yardımcı bulalım, sen hepsinin altından kalkamazsın," diye. Kabul etmedim. Çünkü o da mahremiyetini başka hiç kimseye açmak istemezdi. Gerçi o kendinde değildi, kimseyi bilmiyordu ama ben biliyordum, bu yeterdi. İnşallah Rabb'in yanında en güzel yerdedir şimdi. Ben ondan bir ömür razı oldum, Yaradan da razı olsun dilerim."

Derviş Dede usul usul albümü kapattığında hiç kimse kimsenin gözlerine bakamıyordu. Belli ki hepimiz kendi iç muhasebemizi yapmakla meşguldük. Ne mübarek bir kadınmış Gülümser Teyze. Allah'ın rızasını hep kendi egosunun önüne koyabilmiş. Onu dinleyince Derviş Dede'den, çoğunlukla egomu birçok şeyin önüne koymam hasebiyle kendimden utandım. Ölmeden önce ölmek diyor ya âlimler. Sahi bir gün başarabilecek miyim? Ölmeden evvel içimdeki doymak nedir bilmeyen nefsimi öldürebilir miyim?

CamScanner ile tarandı

Ne güzel bir çift olmuşlar birlikte, ne kadar benden vazgeçip biz olmuşlar. "Bir gün ben alzaymır olsam Ömer bana tek başına bakar mı, tuvaletimi dahi hatırlayamadığımda bezimi hiç gocunmadan değiştirir mi?" diye onu kafamda tartarken ya ben? "Gülümser Teyze gibi bir eş miyim?" sorusu tokat gibi indi çehreme.

"Ya işte böyle çocuklar. Evlilikte eşleri bisiklet pedallarına benzetirim. İkisi de aynı ölçüde çalışır emek verirse bisiklet güzelce yürür ancak biri mütemadiyen döner diğeri yatarsa sonunda zincir atmaya mahkûmdur. Günümüzde herkes Hz. Hatice gibi vefakâr eşler istiyor kendine ancak kendisinin ona Muhammed olup olamadığıyla zinhar ilgilenmiyor. Ya da tam tersi. Sizi buraya neden çağırdığıma gelince, rahmetlinin bugün seneyi devriyesi. Onu sizlerle anmak istedim lakin yine çenem düştü, sanıyorum haddi aştım."

"Estağfurullah Derviş Dede biz mest olduk vallahi. Daha akşama kadar konuşsan hiç sıkılmadan, şevkle dinleriz."

Ömer'in bu cevabına dede kadar ben de pek memnun olmuştum. Derviş Dede böyleydi işte hafif hafif insanın tozunu çırpar, bunu yaparken de asla canını acıtmazdı.

Masanın hemen yanına tabaklar hazırlamıştı bile. Ondan evvel davranıp servis yaptım. Ayva tatlısı yapmış, üstüne de ceviz ufalamıştı. Hayatımda daha evvel böyle bir lezzete mazhar olmamış olabilirim. Tadı damağımızda kalan dedenin sohbeti miydi, yoksa yediğimiz tatlının lezzeti mi bilinmez eve doğru yürürken Ömer de ben de tarifsiz hisler içindeydik. Genç âşıklar gibi birbirimize bakıp bakıp gözlerimizi kaçırıyor, yaşımızın aksine ruhumuzun toyluğundan haya ediyorduk. Eve geldiğimizde evde bir tek annem vardı.

"Anne çocuklar nerede?"

CamScanner ile tarandı

"Baban onları göl kenarına götürdü kızım. Kamp kurmanın inceliklerini anlatacakmış."

"Ömer hadi biz de gidelim. "

"Zeynep aşikâr ki baban torunlarıyla baş başa vakit geçirmek istemiş, biz hep bir aradayız zaten. Şimdi gidip rol çalmayalım."

Yine ben ve kontrol manyaklığı hallerim. Dur biraz kadın değil mi, dur biraz. Başka insanlara da alan aç. Anne kuş vakti geldiğinde yavru kuşu yuvadan itme cesareti göstermezse yavru kuş asla uçmayı öğrenemez. Yuvanın ucunda dur ve it artık yavrularını.

Anne kuş kafeste yaşayınca bir ömür, böyle ait olduğu doğaya kavuşunca içgüdüleri de zayıflıyordu demek. İşte büyük şehirlerin biz annelere en savruk hediyesi. Herkes ahir zamanda çocukların çocukluğunu ve sokakları onların elinden aldığımızı konuşuyor ancak annelerin anneliğine ne olduğundan kimse bahsetmiyor.

Anne demişken, Ömer odaya çıkıp uzanınca biraz anneme doymak istedim. Son vedanın ne zaman geleceği bilinmez ki. Hazır o hazin vakit gelmemişken söylenmeyen hiçbir şey kalmasın istedim.

"Anne, babam gençken nasıl bir eşti, bizim yaşlarımızda mesela hiç tartışır mıydınız?"

"Tartışmaz olur muyuz kızım, şu yüzük şu parmaktan kaç kez çıktı, bir bilsen?"

"Ya, hiç hatırlamıyorum oysa."

"Sizin yanınızda harp ilan edecek hâlimiz yoktu ya."

Çocukluğumu neden bu kadar güzel hatırlıyorum ve üstesinden gelemediğim her problemde neden o anılarıma sığınıyorum şimdi belli oldu. Çocukluğumdan hatırladığım

CamScanner ile tarandı

kadarıyla annem söylenirdi babama, o da kamyonetine atlayıp arılarına ya da meyve bahçelerine bakmaya giderdi. Zaten pamuklara sarmak da doğru bir tutum değil. Çocuk hayatta problemler ve anlaşmazlıklar da olabileceğine şahit olmalı ancak sonra çözümünün olduğunu görmeli.

Annemle babamın tartışmalarını izlerdik ağabeyimle, sonra da akşam babam gelince yemekten sonra ya annem bir kahve yapıp götürürdü babama ya da babam mevsimiyse bir sepet meyveyle gelir, "Hanım, yıka da tadına bakalım bizim ürünlerin," der sorun çözülürdü.

"Çocuğun yanında tartışıyorsan onun yanında çözmelisin de," pedagojik gerçeğini ne güzel de uygulamışlar o vakitler meğer.

Sonra derin bir nefes alıp yaptığıma inanamadığım bir hâlde pat diye soruverdim, "Anne, babam seni hiç aldattı mı?"

"Bu soru da nereden çıktı şimdi?"

Eyvah! Biri sorunuza soru ile cevap veriyorsa ya zaman kazanmak istiyordur ya da doğru cevabı vermek istemiyordur. "Anne, bu benim için çok önemli. Kendimle ilgili çözemediğim korkularım var, aldatılmakla ilgili hepsi. Farkındayım, çözemiyorum ve çözemedikçe de Ömer'i bunaltıyorum. Anne lütfen."

"Belki bu konu benim için de çok önemli ve özeldir kızım. Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum." Adamakıllı yüzü asılmış ve kendini iletişime kapatmıştı.

"Tamam anneciğim sen de haklısın, anlıyorum seni. Ancak bir gün anlatmak istersen kızın gibi değil seni bir sırdaşın gibi hiç yargılamadan dinleyeceğimi bilmeni isterim."

"..."

CamScanner ile tarandı

Belki de harika geçirilecek anne kız zamanlarını işte böyle bir soru ile heba etmiştim. Yapılacak bir şey yoktu. Gece geç yatmıştık gidip Ömer'in yanına uzanacaktım. Tam mutfak kapısından çıkmak üzereydim ki, "Eski nişanlısı..." deyip devam edemedi. Arkamı döndüğümde konuşmaya başlaması belki de onu görmek istemeyişindendi diye ben de bir türlü yüzümü dönemedim donup kaldım olduğum yerde. Onun da arkasını dönmediğini tezgâhta yaptığı işe devam ettiğini görebiliyordum.

"Bir gün kocandan hamileyim, diyerek geldi. Oturdu salonun ortasına. Sen daha dört beş yaşlarındaydın. Yanınızda oldu bütün olanlar. Babana, 'Doğru mu söylüyor bu kadın?' dediğimde baban önüne bakmayı tercih edince zaten cevap da aşikâr oldu. Ben yüzüğümü babanın kafasına attım. O ise, 'Bebek benden olamaz, diye bağırıyor,' kadına kızıyordu. Sanki tüm mesele bebeğin kimden olduğuymuş, tek umursadığım buymuş gibi. Başka bir kadına dokunmuştu dahası var mıydı?"

Hayatımda hiç bu kadar kararsız kaldığımı hatırlamıyorum. Arkamı dönsem mi dönmesem mi, dönsem iletişimi keser mi, zaten böyle olmasını o mu tercih etmişti, bilemedim. Sonra arkamı döndüm ancak hiç kıpırdamadım, mıh gibi olduğum yere çakılıp kaldım. Annem anlatmaya devam ediyordu,

"Ben bavulumu toplamaya koyuldum ağabeyinle ikiniz bacaklarıma sarılıyor, ağlıyordunuz. Aklımı kaybetmiş gibiydim. Sonrası işte size kıyamadım. Yere oturup bağıra bağıra ağladım. Üzgünüm ki bunların hepsine şahit oldunuz. Sonraki gecelerde altını ıslatmaya başladın. İşte o günlerde kendime bir söz verdim. Ne yaşarsak yaşayalım sizi aşan meseleleri yanınızda açmayacaktım. Şimdi, 'Annemin de midesi ne genişmiş, bütün bunları nasıl yutmuş?' diyorsun belki."

CamScanner ile tarandı

"Asla öyle düşünmedim anneciğim." Artık kıpırdamış gelip tam karşısına oturmuştum.

"Oturur musun biraz anneciğim? Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin biliyor musun? Senin kızın olduğum için gurur duyuyorum. Bu duyduklarım sana olan saygımı defalarca katladı. Pedagojik bağlamda hiçbir eğitimin olmadan, onca eğitimli insanın bazen yaptığının aksine nasıl da doğru bir ebeveyn olmuşsun bize yıllarca. O günü ben hiç hatırlamıyorum, hep neyi hatırlıyorum biliyor musun ne kadar tartışırsanız tartışın telafi edip tatlıya bağladığınızı. Geçen yaz Ömer'le yaşadığımız tufanda evliliğimi kurtaran da işte senin bize aşıladığın bu duygu oldu. Beni anlıyor musun anne?"

Annem için için ağlıyor, arada gülümsüyordu. Ayağa kalkıp sıkıca sarıldım ona ve, "Hiç mecbur olmamana rağmen bunları benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim."

"Merak etmiyor musun?"

"Neyi?

"Bebeğin ne olduğunu?"

"Beni yalnızca senin ne hissettiğin ilgilendiriyor anneciğim."

"Olsun, ben yine de söyleyeyim ki bir yerlerde gayrimeşru bir kardeşiniz olduğunu düşünme. Sonra itiraf etti kadın başka bir aşığından olduğunu. Ama görecektin babanı, ödü koptu onu bırakıp giderim diye. Babanın yaptığına çok kızdım Zeynep, nasıl kırıldığımı sana anlatamam ama koskoca adam karşımda hüngür hüngür ağlayıp dizlerime kapanınca sizleri babasız büyütmek istemedim kızım. Pişman mıyım? Asla."

"Canım annem seni çok seviyorum, bunu hiç unutma olur mu?

CamScanner ile tarandı

"Ben de yavrum. Seni çok seviyorum. Yanıma kalan tek evladımsın sen benim."

Birden ayağa kalkınca artık konuyu kapatmak istediğini anlayıp lafı değiştirdim.

"Yemeğe yardım edeyim mi? Bu arada lafa daldık bütün menüyü sana yıktık anne."

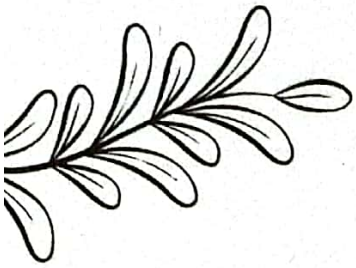
"Sen git biraz uzan kızım, ben seviyorum yemek yapmayı biliyorsun, terapi gibi oluyor bana da hem."

"Tamam anneciğim, nasıl istersen."

Artık yalnız kalıp anılarıyla tek başına yüzleşmek istiyordu. Saygı duydum. Odamıza çıktım ve uyuyakalmış Ömer'in üzerine bir battaniye örttüm. Canım annem benim, neler yaşamıştı. Ruhu nasıl da örselenmişti o vakitler kim bilir. Dinlerken bana bile ağır gelen şeyi o iki çocuğuyla yaşamıştı. Arzu Hocam haklı çıkmıştı. Muhtemelen o anılar beni çok üzdüğü için zihnimin derinliklerine itmiştim ancak beni zehirlemeye devam etmişti. Cengiz Aytmatov'un dediği gibi, "Mide beyinden akıllıdır çünkü mide kusmayı bilir, beyin her pisliği yutar."

Biraz kafamı dağıtmak maksadıyla günlüğü elime aldım ve Ömer'in yanına uzandım. Başka konularda kaybolmaya kendi travmalarımı biraz mayalanmaya bırakmaya ihtiyacım vardı zira.

CamScanner ile tarandı

Miyesser / Mart 1975

"Bilinmedik bir hüzün var içimde, bir gariplik... Anladım ki ya ben fazlayım bu şehre ya da biri eksik."

Can Yücel

Yine yeniden "Asla yapmam!" cehenneminin dipsiz şatosunda, hicran yarası çekmekteyim. Hüma olarak yaşadığım yirmi bir yılımı, anılarımı, memleketimi ve canımın içi Yusuf Ali ile cennet saatleri yaşadığımız portakal çiçeği kokan evimi bırakıp İstanbul'a geldim. Fonda "Güle güle sana yolun açık olsun" çalıyordu.

Kader mi desem babam mı desem bilemediğim bir güç İhsan Bey'le bu izdivaç için bütün planlarını ince ince işledi ve bana seçme şansı bırakmadı. Şimdi neler olup bittiğini yazıp yeniden gözyaşlarına boğulmak istemiyorum. Zira artık gözümün içine bakan Ömer'im ve İhsan Bey'in oğlu beni anne bilen Kadir var.

Nikahın kıyıldığı gün İhsan Bey, "Hüma Hanım, deyince ona ismimin Miyesser olduğunu belirttim. Zira Yusuf Ali'den başka bir erkeğin bana, "Hüma" diye seslenmesine katlanamazdım,

CamScanner ile tarandı

"Bana yalnızca çok sevdiklerim, 'Hüma' der, hüviyetteki adım Miyesser'dir, İhsan Bey," dedim. Canım fazlası ile yanıyordu ve onun canını da yakmak istiyordum. Oysa geçen gün odasına girdiğimde duvarında vefat eden eşinin fotoğraflarını gördüm. O kadar hoş bir kadınmış ki bu sözlerimin onun pek de umurunda olmadığını fark etmem uzun sürmedi. Onun da beni ikna etmeye çalışırken belirttiği gibi aynı evin içinde iki ev arkadaşı gibiyiz. Ama dışarıdan baksanız bir aileyiz.

İhsan Bey'in evinde bir yardımcısı bir de dadısı var ancak o yavrucağın kaderi benim yavrumla aynı olduğundan onu da kimselere bırakmak istemiyorum. Daha dün gece "Anne," diye ağlayarak odama geldi. Koynuma alıp öpüp koklayınca huzur içinde uyudu. O uyudu ancak bu kez onun bu hâli beni kederlere saldı, uykum kaçtı. Oturup dakikalarca bu iki kadersiz yavruya ağladım. Sonra panikle İhsan Bey kapımı çaldı, "Miyesser Hanım affedersiniz," diye fısıldıyordu. Sabahlığımı sırtıma geçirip kapıyı araladım.

"Kadir burada merak etmeyin, ağlayarak yanıma geldi ama şimdi uyudu."

"Kusura bakmayın, yanımda göremeyince bütün evi dolaştım bulamadım."

"Sorun değil İhsan Bey."

"Yanıma alayım mı? Sizi rahatsız etmesin."

"Anne diye bana sığınan bir yavruyu başımdan savacak değilim İhsan Bey, hiç rahatsız olmam, iyi geceler."

Bazen bu kararımdan çıldıracak kadar pişman oluyorum hatta bazı anlarda babamın zulmünden sonra burayı yuva hissetmeye başladığımı fark ediyor daha da kahroluyorum. Bütün bu duyguların hepsi Yusuf Ali'ye ihanet gibi geliyor.

CamScanner ile tarandı

"Bana yalnızca çok sevdiklerim, 'Hüma' der, hüviyetteki adım Miyesser'dir, İhsan Bey," dedim. Canım fazlası ile yanıyordu ve onun canını da yakmak istiyordum. Oysa geçen gün odasına girdiğimde duvarında vefat eden eşinin fotoğraflarını gördüm. O kadar hoş bir kadınmış ki bu sözlerimin onun pek de umurunda olmadığını fark etmem uzun sürmedi. Onun da beni ikna etmeye çalışırken belirttiği gibi aynı evin içinde iki ev arkadaşı gibiyiz. Ama dışarıdan baksanız bir aileyiz.

İhsan Bey'in evinde bir yardımcısı bir de dadısı var ancak o yavrucağın kaderi benim yavrumla aynı olduğundan onu da kimselere bırakmak istemiyorum. Daha dün gece "Anne," diye ağlayarak odama geldi. Koynuma alıp öpüp koklayınca huzur içinde uyudu. O uyudu ancak bu kez onun bu hâli beni kederlere saldı, uykum kaçtı. Oturup dakikalarca bu iki kadersiz yavruya ağladım. Sonra panikle İhsan Bey kapımı çaldı, "Miyesser Hanım affedersiniz," diye fısıldıyordu. Sabahlığımı sırtıma geçirip kapıyı araladım.

"Kadir burada merak etmeyin, ağlayarak yanıma geldi ama şimdi uyudu."

"Kusura bakmayın, yanımda göremeyince bütün evi dolaştım bulamadım."

"Sorun değil İhsan Bey."

"Yanıma alayım mı? Sizi rahatsız etmesin."

"Anne diye bana sığınan bir yavruyu başımdan savacak değilim İhsan Bey, hiç rahatsız olmam, iyi geceler."

Bazen bu kararımdan çıldıracak kadar pişman oluyorum hatta bazı anlarda babamın zulmünden sonra burayı yuva hissetmeye başladığımı fark ediyor daha da kahroluyorum. Bütün bu duyguların hepsi Yusuf Ali'ye ihanet gibi geliyor.

CamScanner ile tarandı

Geçen hafta İhsan Bey o kadar nahif bir dille şirketinin yemeğine katılmamızı rica etti ki dilim tutuldu reddedemedim. Ömer'e öyle çok ilgi gösteriyor sahiden öyle çok seviyor ki çoğu kez onun bu iyiliği altında eziliyorum. Çok şık bir kulüpteydi yemek. İhsan Bey, "Yarım saat yanımda gözükmeniz yeterli, şoför sizi eve bırakır. Çocukları bahane ederiz sıkıntı olmaz," dedi. Nereden bilebilirdim gideceğimiz yerin müzikli eğlence dolu bir yer olacağını? Tam biz yerimize oturunca kadife gibi bir ses duyuldu. O kadar şaşırdım ki çığlık atmamak için kendimi zor tuttum Yusuf Ali'nin sesine öyle çok benziyordu ki bu ses. "Söyle Buldun mu?" şarkısını söylüyordu. Zaten benim için burada bulunmak öyle zordu ki ancak bu şarkı kalbime paslı mızraklar batırıyor döndürdükçe döndürüyordu. Hele "Ölüm bile olsa biz hiç ayrılmasak," dediği yerde acıdan haykırmak istedim. Oradaki bütün bardakları kırardı o vakit çığlığım. Hepsini içime bağırdım. Biraz daha dayanmalı dişimi sıkmalıydım lakin ilk şarkının ardından çaldıkları şarkı daha da fenaydı, "Muhtacım" şarkısı çalıyordu. Solist sanki kelimeleri ağzından değil ciğerinden çıkarıyordu, "Beni öldür öyle git, yaşamak için senin sevgine muhtacım," derken artık çıldırmakla kaçıp gitmek arasında gidip geliyordum. Sonra birden ayağa fırladım ve kendimi kapının önüne zor attım.

"Miyesser Hanım kötü mü oldunuz?" İhsan Bey de arkamdan gelmişti hemen.

"Beni şoför eve bırakabilir mi, lütfen?" gözlerimle yalvarıyordum artık.

"Tamam tamam, hiç sorun değil. Midenin bozulduğunu söylerim ben insanlara siz endişe etmeyin."

CamScanner ile tarandı

"Teşekkür ederim."

Arabaya biner binmez şoförden de utanmadan hıçkıra hıçkıra ağladım. Öyle bir tufandı ki yaşadığım evin önüne kadar geldiğimizde hâlâ deli gibi sallanıp ağlamaya devam ediyordum.

"Hanımım geldik, şey eve geldik hanımım."

"Size bir şey sorabilir miyim?" Bir yandan yüzümü gözümü toparlıyor bir yandan da çantamı bulmaya çalışıyordum.

"Buyurun hanımım, sorun."

"İhsan Bey'le eşi birbirlerini çok mu severlerdi?"

"Hem de nasıl hanımım! Şu koca İstanbul'da onların aşkını duymayan yoktu."

"Peki neden öldü?"

"Kötü hastalık dediler hanımım, bilmiyoruz. Beyim ecnebi memleketlere de götürdü amma kurtaramadı Sema Hanım'ı."

"Tamam teşekkür ederim, iyi akşamlar."

Demek onların da bizim gibi yarım kalmıştı aşkları. Bu iyiydi, bu onun beni anlamasını sağlardı. Bundan sonra buradaki hayatım nasıl devam eder bilmiyorum ancak bildiğim tek şey hâtıra defterimin sonuna geldiğim. Bu defteri halam özenle bana takdim ettiğinde satırlarını bu kadar acı cümlelerle dolduracağımı bilmiyordum. Hiç değilse bu son sayfaya güzel birkaç kelam etmek isterdim. Aslında ben hep mutlu sonla biten öyküleri severdim, kendi hikâyemde bunu sağlayamadığım için üzgünüm.

Hoş geldin Miyesser, kadersiz Miyesser. Babaannesin hem ismini hem de kaderini boynunda muska gibi taşıyan Miyesser. Önün iyi olmadı ancak sonun güzel olsun Miyesser.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Kasım 2019

"Hiçbir şey rastlantısal, anlamsız ya da yanlış değildir. Sadece yanlış anlamalar ve ölümlü insanlara henüz açıklanmamış sırlar vardır."

Marlo Morgan

Bir başkasına ait zannederek kendimi günlerdir kahrettiğim bu hikâyenin kahramanının yanı başımda her şeyden habersiz bir şekilde battaniyenin altında uyuduğunu nereden bilebilirdim ki? Aklıma gelen sonsuz ihtimallerin hiçbirinde Miyesser anne yoktu. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Bir an refleks olarak Ömer'i sarsıp uyandırmak ve her şeyi anlatmak istedim ancak bunca yıl annesi bu bilgiyi kendisine saklamak istediyse bu elbette bana düşmezdi.

Hâlâ inanamıyordum, günlük tam bir sürpriz finalle bitmişti. Daha da ilginç olanı günlüğün arka kapak içine Yusuf Ali ile düğün fotoğraflarını yapıştırmıştı. İkisinin billur bir nehrin yüzeyine düşen güneş ışıkları gibi ışıldayan yüzlerinden alamıyorum gözlerimi bir süredir. Âdeta donup kaldım. Resmi

CamScanner ile tarandı

evirip çevirip, "Bu Miyesser anne miymiş şimdi?" diyorum kendi kendime.

Hüma, yani annem kendine çok haksızlık etmiş Yusuf Ali'yi o kadar eşsiz anlatırken kendini sıradan bir kızmış gibi göstermiş günlükte. Oysa öyle güzel ki bu kadar güzel bir siyah beyaz fotoğraf yakın zamanda görmemiş olabilirim.

Aman Allah'ım biz hiç bilmeden Yusuf'a dedesinin adını vermişiz. Bu nedenle mi Miyesser annem ona bir başka düşkündü acaba? Bir de şimdi fotoğrafına bakınca ne kadar da benziyorlar. Ömer bile bu kadar benzemiyor babasına. Allah'ım bu nasıl bir yazgı, nasıl bir tevafuk? Ben şimdi omzuma binmiş bunca bilgi ile ne yapacağım?

Avucumda biriktirdiğim onca şarkı, onca güzel anı, düş kırıklıkları ve ıstıraplar, film şeridi gibi geçerken gözlerimin önünden bunların hepsine nasıl katlanabildiğini sorguladım Miyesser annemin. Demek yoğun hissettiği sevdiklerini kaybetme korkusu bu yaşadığı travmalardandı. Mutlaka derinlerde bir yerlerde ötesi olduğunu hissediyordum ancak bu kadarını öngörmem imkânsızdı. Şimdi ben bütün bunları, Miyesser annemin kararı buysa Ömer'den nasıl saklayacağım. Bana "Ee defter bitti mi, kiminmiş?" diye sormayacak mı? Yalan da söyleyemem ki...

Hâlâ inanamıyorum Hüma nasıl Miyesser annem olur yahu? Anlatsam roman olur dediklerinden. Bu soruyu daha günlerce kendime kaç kez soracağım kim bilir.

"Hayatım, ne yapıyorsun?

Mutfaktan yürüttüğü peynirleri yuvasında yerken ev sahibine yakalanan sıçan gibi olduğum yerde sıçradım. "Ah boş bulundum Ömer, uyandın mı sen?" Ne boş bir soruydu zaten uyandığını

CamScanner ile tarandı

gördüğün bir insana, "Uyandın mı?" demek! Aynı gün içinde bunca gizem sahiden fazlaydı. Zihnimi toparlayamıyordum.

"Biraz uykum geldi Ömer, kestirsem iyi olacak," diyerek uykuya kaçtım. Aksi takdirde ya ağzımdan bir şey kaçıracak ya da tavırlarımla bir gariplik olduğunu hissettirecektim. Ömer yanımdan gidip yalnız kalınca zihnim daha sakince olanları düşünmeye başlayabildi.

Nasılsa yarından sonra İstanbul'a dönüyorduk. Arzu Hoca'mla da birkaç seans görüşecektik ona bu konuyu da sorabilirdim. Mesela günlüğü Miyesser anneme geri mi göndermeliyim, yoksa konuyu onun açmasını mı beklemeliyim? Konu yine yakınlarım olunca elim kolum bağlanıyordu. Oysa bunları bana soran bir danışanım olsa yanıtlamak ne de kolaydı.

Sabah da yine alacaklı gibi dikilirdim nasılsa Derviş Dede'nin kapısına. Zaten ya ben ya Ömer sürekli adamcağızın kapısında bitip duruyorduk. Tevekkeli o da artık her sabah iki kişilik çay demliyordu. Oturdum ağlanacak hâlime güldüm epey. Adam mecbur muydu her sabahın köründe bedavaya terapi yapmaya? Bunca kargaşaya bir kahkaha arası iyi geldi.

Hava kararmış artık uyunması önerilmeyen kerahet vakti girmişti. Evin içinde kopan kıyamete bakacak olursak çocuklar da kamptan gelmişti. Mecburen ağır ağır doğruldum ve mutfağın yolunu tuttum.

Olabildiğince doğal davranmaya gayret ediyordum. Kafamdaki bu tuhaflığı annemin bugünkü konuşmalarımıza bağlamasını istemiyordum. Bu nedenle yemekten sonra başımın ağrısını bahane edip erkenden yattım. Uyuyabildim mi? Ne mümkün.

Uyku, uyanıklık rüya üçgenin başımı dönence gibi döndürdüğü safran rengi bir gecenin sabahında ayaklarımı sürüye sürüye uyandım. İyi ki Mevla ile buluşma diye bir zaman vardı,

CamScanner ile tarandı

iyi ki ona her şeyi olduğu gibi yargılanmaktan, eleştirilmekten korkmadan anlatma vakitleri vardı. Çok seviyordum bu vuslat dilimlerini. En sıkıntıda olduğum zamanlarda onun tarafından sarıp sarmalandığımı hissediyorum. Ben onu göremesem de onun beni gördüğünü ve benim için her zaman en hayırlısını planlayacağını bilmek ne büyük bir nimet. Hem Mevlânâ'nın dediği gibi, "Görünmezsen ne çıkar, ben seni kendimde taşıyorum." Böyle zamanlarda secdede geçirdiğim vakitleri uzatırdım.

"O an ki Yaradan'a en yakın olduğun andır kızım, kendinden vazgeçtiğin hiçliğini fark ettiğin yerdir," demişti secde için Derviş Dede.

"Ama ben her zaman aynı huşu duygusu ile kılamıyorum namazlarımı, bazen o gün yaşananların anısı ya da yaşanmasından korktuğum olayların kaygısı üşüşüyor beynime," dediğimde ise bana bir kıssa ile yanıt vermişti.

"Rivayete göre Cebrail (a.s) iki rekât namaz kılmış, bu iki rekât namazı kılması tam dört bin ahiret senesi sürmüş. Sonra, 'Yâ Rabbi, kâinat yaratıldığından beri acaba böyle namaz kılan başka bir kulun var mı?' demiş. Allahuteala buyurmuş ki, 'Ahir zamanda gelecek olan ümmet-i Muhammed'den, habibimin ümmetinden bir kulum, iki rekât namaz kılacak, hatayla, kazayla, her türlü düşüncelerle ve kaç rekât kıldığını bilmeyerek kılacak. Onların birkaç dakikada kıldığı iki rekât namaz, senin dört bin senede kıldığın namazdan daha makbul olacak.'

'Yâ Rabbi, neden onların namazları bu kadar kıymetli olacak?'

'Çünkü onlar, düşmanımı yıkarak huzuruma gelecekler. Sende düşman yok ki!'"

Derviş Dede'nin anlattığı bu kıssadan sonra artık kendimi suçlu hissetmeden kılıyorum namazlarımı.

CamScanner ile tarandı

Secdede uzunca dua ettikten sonra bir parça rahatlamış vaziyette kendimi doğanın şifa dolu kollarına bıraktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ancak yalnızca sabahın ayazı zihnimi diriltsin istiyordum. Ayaklarımın ağrısı yürüdüğüm mesafenin haddi aştığını hatırlayıncaya kadar civarda aheste aheste yürüdüm. Omuzlarım dün sağanağına tutulduğum sırların ağırlığıyla kaskatı kesilmişti. Derviş Dede'nin bahçesine adım attığımda buradan çıkarken bir parça şifa bulmayı diliyordum.

Derviş Dede'nin henüz bahçede olmadığını dahi fark edemeyecek bir dalgınlıkla gidip her zamanki oturduğumuz masaya oturdum. Etrafımdaki güllere, yeni açan kasımpatılara ve kuruyan çınar dallarına imrenerek baktım. İçinde bulunduğum şartlarda insanın nikbin olabilmesine imkân yoktu ancak Allah'ın yarattıklarına bakınca insan hayret etmeden duramıyor, içini sıcacık bir umut dalgası kaplıyordu.

"Zeynep kızım."

"Derviş Dede kusura bakma, ben şey... Bahçene bakıp hayret ediyordum."

"Hayret ki ne hayret değil mi Zeynep kızım? Pirin dediği gibi 'İnsan nasıl ölmüyor hayretten hayret,' hatta. Hoş geldin kızım ne iyi ettin de geldin! Bugün benim içimde de tarifi imkânsız bir sıkıntı vardı."

Ah canım dedem, sen gel de ne çektiğimi bir de bana sor!

"Derviş Dede sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette yavrum."

"Hani dün hayırlı eş olmak üzerine konuştuk ya bir kadın kocasından başka birinin sırrını saklamak zorunda kalmışsa ama o sır kocasını da ilgilendiriyorsa ne yapabilir?"

CamScanner ile tarandı

"Bu zor bir zoru Zeynep kızım, konuyu tam bilmeden bir cevap verip vebale girmek istemem. Ama illa kocasının bilmesi gerektiğini düşündüğü bir sırsa sırrın sahibine bir miktar mühlet verip onun açıklamasını bekleyebilir. Hem sırrın sahibine saygı duymuş olur hem de kocasına doğruyu söylemek için bir adım atmış olur. Ama dediğim gibi konuyu bilmiyorum belki ayrıntılar cevabı tamamen değiştirirdi."

"Yoo dede, o kadar yerinde bir çözüm önerisi oldu ki ancak ayrıntıları bilsen bu kadar nokta atışı bir yorum olabilirdi. Çok teşekkür ederim iyi ki varsın Derviş Dede. Hayatımızda nerelere dokunduğunu ve bizim için ne ifade ettiğini bir bilsen. Allah seni Gülümser Teyze'nin yanında peygamber efendimize komşu etsin. O sonsuz alemde sonsuz kere mutlu olun inşallah."

"Zeynep kızım şimdi ağlatacaksın beni bilirsin ihtiyarlar çocuklaşırlar ve çok kolay ağlarlar. Çok sağ ol kızım Allah sana da hayırlı bir ömür ve iki cihan mutluluğu versin, Ömer oğlumla birlikte Firdevs cennetlerinde ağırlanın inşallah."

"Âmin nurlu dedem, Allah razı olsun. Biz yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz. Elini öpmeye müsaade var mı?"

"Estağfurullah aynısı sende de var, diyordu Taptuk Emre, kendisine aynı soru yöneltildiğinde. Sana da tavsiye etsem izler misin güzel kızım? Yunus Emre Aşkın Yolculuğu, yapımın adı."

"Sen önerirsin de izlemez miyim hiç, ilk fırsatta hem de. Allah'a emanet ol Derviş Dede. Sağlıcakla kal."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Şubat 2020

"Gerçeği olduğu gibi konuşmak, gerçeğe saygı duymak ilişki hastalıklarının en güçlü ilacıdır."

Doğan Cüceloğlu

Derviş Dede'nin önerdiği mühleti verdim Miyesser anneme. Hatta yetinmeyip günlüğünü de kargo ile gönderdim. Buna rağmen üç aydır hiçbir girişimde bulunmadı. Yani günlüğü okumasam bir hayal, bir rüya gördüm zannedeceğim. O denli hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor.

Arzu Hoca'm da Derviş Dede ile benzer bir görüş bildirmişti. Ancak Miyesser anne benim danışanım değil ve bu sır beni fazlası ile gerdiği için artık bu meseleyi çözmek istiyorum. Çocuklar yarıyıl tatiline girer girmez zihnimden bir plan yaptım. Miyesser annemi Derviş Dede ile tanıştıracaktım. Haberlerde bahsedilen şu virüs ülkemize ilişmeden ve seyahat yasakları gelmeden gidip bu işi halletmek istiyorum. Gerçi bizim genlerimiz nedeniyle virüsün bize bulaşmayacağı gibi mesnetsiz iddialarda bulunan hekimler var ancak yurt dışı seyahatleri devam ettiği sürece virüsün ülkemize taşınması bence an meselesi.

CamScanner ile tarandı

Bu nedenle yarıyıl tatilinin ikinci haftasında çocukları anneannelerine götürmeye karar verdim. Ömer bu kez bize katılmayacak çünkü hayatımızın en köklü değişikliğini planlamakla meşgul. Son zamanlarda iş hayatından ziyadesiyle sıkılmış bu kirli dünyanın içinde yer almak istemediğini söylemişti. Yerine ne yapacağına henüz karar vermedi ancak holdingi elden çıkarıyor artık. Ne kadar kararlı olduğunu son konuşmamızda anladım.

"Emin misin Ömer bunun geri dönüşü olmayabilir?"

"Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım Zeynep. İçimde ilkbahar çiçeklerinin filizlenen sevinci var."

"Peki holdingi satıp yerine ne yapmak istiyorsun, düşündün mü hiç?

"Şimdilik bilmiyorum ancak bu kadar iyi bir teklifi bu kadar erken beklemiyordum, ikinci safhayı planlama vaktim olmadı. Belki başka bir şehre yerleşiriz. Hiç tereddütsüz o vakit benimle gelir misin?"

"İçinde hepimizin mutlu olacağı bir şehirse neden olmasın?"

"Artık taşa, betona, insanların riyasına doydum Zeynep. Hani sen hep dersin ya yeşile kaçmak istiyorum, diye artık ben de yeşile kaçmak istiyorum. Beni anlıyor musun hayatım?"

"Hem de nasıl. Hep yanındayım, unutma olur mu? Mevla'm bizim için neresi hayırlıysa oraya çevirsin inşallah ayaklarımızı."

O bizimle gelemiyor bahanesiyle ben de bugün Miyesser anneme bizimle gelmesini teklif ettim. İkna etmek için, "Çocuklar seni çok özlüyor hem onca uzun yolda hadi uyur kalır kaza yaparsam korkuyorum biraz," diyerek Allah affetsin onun yumuşak karnına oynamış da olabilirim. Neticede ikna oldu. Sabah erkenden yola çıkıyoruz. Bu gece onu Derviş Dede'ye götürecek bir plan yapmalıyım. Yine uykuyu koyunlara saydı-

CamScanner ile tarandı

racağız anlaşıldı. Beklentimin tam aksine sabaha kadar deliksiz uyuduğuma inanamadım.

En son, "Allah nasılsa bana bir yol gösterir, bir işaret verir. Ne diye kaygı ediyorum ki? Sonuç olarak Yaradan sırtını kendine dayayanları yarı yolda koymadığı gibi kendine güvenenleri de yardımsız bırakmaz," diye düşündükten sonra mışıl mışıl bir uykuya dalmışım demek.

Ömer'le çocukları uyandırdıktan sonra zaman kaybetmemek için gece bizde kalan Miyesser anneyi de uyandırdık. Hızlıca yapılan bir kahvaltıdan sonra işte yine yollardaydık. Miyesser annenin dilini bıçak açmıyordu. Bir ara çocuklar uyuyunca birdenbire, "Beni neden yanında götürdüğünü biliyorum Zeynep kızım," dedi. Bir yandan oldukça şaşırdım öte yandan nihayet beklediğin an geldi diye heyecandan kalbim ağzımda atmaya başladı.

"Nasıl yani anne?"

"Konuyu benimle konuşmadan içinin rahat etmeyeceğini biliyorum. Beni Derviş Dede ile konuşturmanın yolunu arıyor olmalısın ama hiç gerek yok, kendisiyle tanışıp hasbihal etmekten onur duyarım."

"Anne sen nereden tanıyorsun Derviş Dede'yi?"

"Huşu Ağacı kitabından."

"Sen de mi okudun?

"Evet, Ömer getirdi, anne sen çok seversin," dedi.

Aynı arabanın içinde hiçbir yere de kaçamıyordum. Yerin içinde bir çatlak bulup süzülmek istedim. İyi ki kitabı mahlasla yazdım. Okumayan, dahası yazarının ben olduğunu anlamayan kalmamış. Hay Allah!

"Bir kaşığa kırk mantıyı sığdırabiliyor musun, bilmiyorum ancak artık beni anladığını düşünüyorum kızım."

CamScanner ile tarandı

Donup kaldım. Tam Hüma'lık bir cevap. "Anne seni incittiyse yazdıklarım özür dilerim."

"Hiç dileme kızım o kitap olmasa ben sana o günlüğü gönderme ve kendimi anlatma cesaretini bulamazdım."

"Kızmadın mı bana?"

"Neden kızayım ki olmayan bir şeyi yazmamışsın? Aylardır seninle konuşabilmenin yollarını aradım kızım ama söze nereden başlayacağımı bilemedim. Ben yazdığım bütün anılarımın üstüne kireç döküp hepsini gömmüş, yarım kalan saadetimizi de mahşere bırakmıştım. Şimdi anlatmak istesem Ömer'e, bana 'Bir yalanın üzerine mi kurdun hayatımı?' demez mi 'Neden bunca vakit sakladın?' diye hesap sormaz mı?"

"Artık o küçük bir çocuk değil ki anne. Bunun sorulacak bir hesabı varsa mahşere bırakmak daha iyi bir fikir değil bence. Rahmetli anneannem derdi ki 'Alınacak bir helalliğiniz varsa bu dünyadayken halledin, öbür tarafın terazisi çok daha hassas olacak.' Hem ben Ömer'in seni anlayacağını düşünüyorum. Hatta, 'Neden benimle paylaşmayıp kendine sakladın bunca yükü? Söyleseydin de bölüşebilseydim kederini,' olgunluğu var onda. Her ne kadar bazen seninle ters düştüğümüz meseleler olduysa da Ömer'i çok sevgi dolu ve iyi kalpli bir insan olarak yetiştirmişsin. Bunun için ne kadar minnettarım sana bilemezsin anne."

"Sahiden öyle mi düşünüyorsun Zeynep kızım?"

"Evet anne, şimdiye dek bunu sana ifade etmediğim için beni affet. Ve günlüğünü bana gönderme inceliğin için de çok teşekkür ederim sana. Keşke onları okumaya gerek kalmadan anlayabilseydim seni."

"Nereden bilecektin ki kızım? Ben bile kendime şaşırıyorum bunları ben mi yaşadım ve hepsine nasıl çıldırmadan katlandım diye. Zeynep aklıma ne geldi biliyor musun? Ömer

CamScanner ile tarandı

yerleşecek başka bir yer arıyor ya. Benim Adana'da halam ve eniştemden kalma baraj kenarında bir bağ evim ve civarında da bahçeleri var. Hani Yusuf Ali ile kısa süre yaşadığımız ev. Yıllardır gitmedim, ne hâle geldi hiç haberim yok ancak ne dersiniz kızım Adana'da yaşamak ister misin?"

"Hani şu önünde portakal ağaçları olan mı anneciğim? Öyle güzel anlatmışsın ki neden istemeyeyim? Zaten Akdeniz benim memleketim. Ömer de onay verirse neden olmasın. Ya sen?"

Evlendiğimizden bu yana ona ilk defa kendi anneme hitap ettiğim gibi anneciğim, dediğimi çok sonra fark ettim. Sahiden içimden gelen bir doğallıkla çıkıvermişti ağzımdan. Artık ona bakınca Miyesser'i değil Hüma'yı ve görünenin ardındaki görünmeyeni görüyordum.

"Yaş ilerleyince artık toprak mı çağırıyor ne yapıyorsa kızım sana günlüğü gönderdiğimden bu yana burnuma portakal çiçeği kokuları geliyor. Çok özledim Zeynep oraları. Ben de gelmek ve geri kalan ömrümü artık orada geçirmek isterim kızım."

"Ah harika o vakit! Dönüşte gidip seninle bir bakalım mı anne ne dersin?"

"Bilmem ki kızım, Yusuf Ali gittikten sonra hiç giremedim o eve, son gün çıktığım günkü gibi duruyor. Dayanabilir miyim dersin bu yüzleşmeye?"

"Eğer yapmak istersen yanında olup ellerini tutacağım söz."

"O zaman olur işte. Ama ondan önce Ömer'le konuşmalıyım. Derviş Bey belki bu konuda bana yol gösterir, ne dersin?"

"Senin hiç bahsetmene dahi gerek kalmadan o sana reçeteyi yazıyor anne merak etme. Dönüşte konuşursun sonra da gideriz Adana'ya."

Gözlerimin içine bakıp minnetle gülümsedi. Onu tanıdığım günden bu yana ilk kez bu kadar uzun sohbet edebilmiştik. O

CamScanner ile tarandı

bağ evindeki portakal ağacının gölgesinde bıraktığı Hüma'yı alıp gelmiş, Miyesser'i gömmüş gibiydi.

Annemlere vardığımızda yolu bahane edip erkenden yattı. Bu beklendik bir tepkiydi. Asıl yarın sabah Derviş Dede ile neler konuşacaklar onu deli gibi merak ediyorum. Günlük bittiğinde en yakın dostumu kaybetmiş gibi hissetmiş devamını da bir hayli merak etmiştim. O kadar çok şey vardı ki. Mesela, İhsan babamı sonradan hiç sevmiş miydi? Bunca yıl aynı evde nasıl geçmişti? Kadir üvey evladı olmasına rağmen onun ve ailesinin de üstüne titriyordu, bu nasıl olabilmişti? Keşke bunlar bir dizi olsaydı ve hepsini izleseydik diye düşünmeden edemedim. İzin verirse kitabını da yazabilirim tabii. Keşke verse.

Yeni ilham gelmiş ve yazacağı kitapla ilgili olay akışı başlamış bir yazarın zihni olmak istemezdiniz. Cümleler şelale gibi akıştayken size uyku yüzü göstermiyor dahası oldukça alakasız mekânlarda ve zamanlarda kendinizi gülerken ya da ağlarken yakalayabiliyordunuz. Tıpkı şu an benim tavana bakıp bakıp olur olmaz her şeye sırıttığım gibi.

Sabah kafama bir meşe kütüğü bağlamışlar gibi bir ağırlıkla uyandığımda hemen Miyesser annemi uyandırmaya gittim. Kapısını tıklattım ancak içeriden ses gelmeyince yavaşça açtım ki yatağını toplamış ve gitmişti. Yatağın üzerinde de bana yazıldığını düşündüğüm bir not vardı.

Zeynep Kızım,

Özür dilerim, bu benim tek başıma yapmam gereken bir şey. Anlayışına sığınıyorum.

Miyesser Annen

CamScanner ile tarandı

Miyesser / Şubat 2020

"Acıyı dindirmeyi bilmezsen ne için yaratıldığını unutursun. Bu senin düşme değil uçma dersin."

The Shack (film)

Zeynep kitabında öyle iyi tarif etmişti ki Derviş Bey'in evini elimle koymuş gibi buldum. Eh, o da kitabı ilk okuyanlardan olduğuna göre onun da beni tanıması kolay olacaktı.

"Birine mi bakmıştınız?"

"Derviş Bey'i aramıştım."

"Buyurun benim."

"Merhaba Derviş Bey ben Zeynep'in kayınvalidesiyim, Miyesser. Nasılsınız?"

"Öyle mi çok memnun oldum Miyesser Hanım, buyurmaz mıydınız bu saatler benim bitki çayı içme saatlerim? Eşlik ederseniz çok memnun olurum."

"Rahatsız etmezsem çok isterim."

"Buyurun, rica ederim."

CamScanner ile tarandı

O denli sıcak bir tavrı vardı ki evden çıkarken yaşadığım o tereddüt deniz köpüğü olup kayboluvermişti. Ne konuşacağımı, söze nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Zeynep'in sözüne güveniyor ve sohbeti onun şekillendirmesini bekliyordum.

"Bizim rahmetliyle kahvaltıdan sonra hep ıhlamur içerdik. Yılların alışkanlığı işte kolay kolay değişmiyor."

"Allah rahmet etsin. Siz de mi eşinizi kaybettiniz?"

"Evet, yedi sene oldu."

"Ben kaybedeli de kırk altı sene oldu. Sahiden kavuşacak mıyız dersiniz öteki alemde?"

"Eşlerden her ikisi de cenneti hak etmişse elbette."

"Peki, diyelim dünyada iki eşimiz oldu ikisini de kaybettik, hangisi öbür dünyada eşimiz olacak?"

"Bu konuda sevgili peygamberimizin hadislerine bakacak olursak kararın kişiye bırakılacağını söylüyor. İş ki biz o makama layık olalım."

"Ya değilsek ya günahkârın tekiysek?"

"Size bir kıssa ile cevap verebilir miyim Miyesser Hanım?"

"Elbette."

Elindeki bardağı masaya bıraktı. Derin bir nefes aldı uzaklara dalmışken anlatmaya başladı, "Bir gün Hz. Musa Rabbi'ne der ki, 'Eğer bir kulun sana rükû ederken Rabbim derse ona ne dersin?'

Rabbi cevap verir, 'Ona derim ki buradayım ya kulum!'

Hz. Musa yine sorar, 'Ya secdedeyken sana Rabbim derse ona ne dersin?'

Rabbi cevap verir, 'Ona derim ki buradayım ey kulum!'

'Peki ya günahkâr olduğunda sana Rabbim derse ona dersin?'

CamScanner ile tarandı

Rabbi buyurdu, 'Ona derim ki buradayım ey kulum, iste affedeyim, iste!'

Yani Mevla'mız o kadar affedici o kadar şefkatli ki kuluna. Ancak biz kin güdüyor, yapılanları çentik çentik zihnimize not ediyorken ondan hangi yüzle af dileyeceğiz, işte onu hiç bilmiyorum."

Ve Derviş Dede sahneye çıktı. Bana dedi ki sen daha anneni babanı affedemiyorken Yaradan'dan nasıl af dileyeceksin? Haklı.

"Ama affetmeme hakkımız var değil mi? Yani bildiğim kadarıyla kul hakkıyla gittiğimizde biz affetmeden Allah affetmiyor."

"Affetmenin karşı tarafla ilgili olduğu kısmını unutalım. Bu tamamen sizinle ilgili. Affetmek hakkından vazgeçmek değil bir kere. Hesap baki, hesap en adaletli hâkim tarafından en hassas terazide görülecek zaten. Affetmek, ona hissettiğin bütün olumsuz duygulardan vazgeçmek demek. Affetmek ilişki kurmayı gerektirmez. Hepsini unuttum, sineye çektim demek de değildir. Vekilim sensin ya Rabbi ben işimi sana bıraktım diyebildiğinde hesaptan emin olmak demektir sadece. Ancak affetmediğin insanın intikam ipini sıkı sıkı tuttuğunda bir ucunun da kendi boynunda olduğunu unutmamak gerek."

Böylesine açık sözlü biriyle daha evvel hiç sohbet etme imkânım olmamıştı. Münakaşaya mahal vermeden nasıl da ince ince anlatıveriyordu meramını. Evet, ben de yıllarca boynumda o iple gezmiş, öfkeyle hatırladığım, intikam ateşiyle yandığım insanlar benim ahvalimden bihaberken, ben en çok kendimi idam etmiştim. Yine haklı.

"Son bir soru sorayım, peki ya bu insanlar sizi evlatlıktan reddeden türlü çilelerin içine elleriyle iten, evlatları arasında ayrıma düşen kendi anne ve babanızsa ne yapmalı? Evlatların da anne baba üzerinde hakları yok mudur?"

CamScanner ile tarandı

"Var elbet, olmaz mı hiç? Barınma hakkı, eğitim hakkı, isim hakkı, süt hakkı daha şimdi sayamadığım bir sürü hakkı vardır. Ama şu kıssayı da anlatmak isterim müsaadenizle.

Peygamber efendimiz zamanında Alkame adında bir genç çok hasta olur, artık son raddededir ve bir türlü kelimeişehadet getirip, son nefesini veremiyordur. Sevgili peygamberimiz hemen gencin annesinin çağırılmasını buyurur ve anne geldiğinde evladına hakkını helal etmediğini, söyler. Bunun üzerine aralarında şöyle bir konuşma geçer.

'O vakit odun getirin, çalı çırpı getirin büyük bir ateş tutuşturup Alkame'yi yakacağız.'

'Nasıl Resûlullah yani gözümün önünde benim evladımı diri diri mi yakacaksınız?'

'Eğer sen affetmezsen öbür alemde zaten yanacak daha sen dünya ateşine kıyamıyorken cehennem ateşini mi reva görüyorsun oğluna?'

'Tamam, bırakın oğlumu. Onu affettim, hakkımı helal ettim.'

Bunun üzerine dili açılan Alkame kelimeişehadet getirir ve son nefesini oracıkta verir.

Tersinden düşünecek olursak, kişi anne ve babasını hiç tereddütsüz elleriyle diri diri ateşe atacak kadar onlar tarafından kötü bir muameleye maruz kalmışsa hakkıdır elbet, ancak iyi düşünmek gerekir acaba gerçekten ceza verici olmayı tercih eder miyiz?"

Derviş Bey'in yanından çıktığımda hem ferahlamış hem de o fecaat dolu yılları hatırlamanın ağırlığının altında kalmıştım. Böyle eve dönmek, çocuklara böyle gözükmek istemiyordum. Telefonu cebimden çıkarıp tuşladım, "Zeynep kızım biraz yürüyelim mi ne dersin?"

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Şubat 2020

"Allah'a tevekkül eden kimse yüklerini yere indirmiştir. Yüce Allah yüklerini onun yerine taşır."

Ataullah İskenderi

Şu an Derviş Dede'nin bahçesinde bir gül olup bütün konuşmalarına şahit olmak için neler vermezdim. Öte yandan Miyesser annem doğru olanı yapmıştı. Hiçbir şeye konsantre olamıyor kahvaltımı dahi doğru düzgün yapamıyordum. Aklım hep onlardaydı. Derken telefonum çaldı arayan Miyesser annemdi. Zaten hazır vaziyette yürüyüş eşofmanlarımla bekliyordum. Daha telefonu kapatmadan çocuklara ben çıkıyorum el işareti yaptıktan sonra kapıya fırladım.

Miyesser anne beni Derviş Dede'nin kapısının az ötesinde bekliyordu. Düşünceli, hüzünlü ancak mütebessim bir hâli vardı, "Evden şal getireyim anne hava soğuk gibi bugün biraz."

"Yok kızım sağ ol İstanbul'dan sonra Akdeniz'in kışından ne olur, hava gayet iyi bence."

CamScanner ile tarandı

"Anne ben dün bir şey yaptım. Ömer beni arayıp holdingin devir işlerinin hepsini bitirdiğini söyleyince birden ben de Adana'ya yerleşme işini çıtlattım. Çok heyecanlandı. Yarın için uçak bileti almış buraya geliyor."

"İyi olmuş kızım ben de artık bir an önce söyleyip rahatlamak istiyorum. Zira bugün Derviş Bey de nazik nazik hırpaladı beni."

"Öyledir, lafını esirgemez ancak incitmez de. Nasıl geçti sohbetiniz?"

"Zihin açıcı, hakikati tokat gibi ama acıtmadan yüze çarpıcı bazen derinden yaralayıcı..."

"Hepsi sırayla anneciğim. Hepsini bir anda halletmek zorunda değilsin lütfen kendine mühlet ver."

"Affetmek benliğime çok zor geliyor Zeynep, yani yanlarına kâr mı kalacak bana yaşattıklarının hepsi diyorum? Hiçbir bedeli olmayacak mı? Benden hayatımı çaldılar. Her ne kadar İhsan iyi bir insan olsa da o kadar erken bana dayattıkları bu evlilik bende onarılmaz yaralar açtı. İlk yılların her saniyesini kendime türlü işkenceler ederek geçirdim. Ya kendime bir şey yapsaydım ya canıma kıysaydım. O vakitler ağır bir buhranın içindeymişim ve gözünün içine bakan iki küçük yavruyla hiç kolay değildi nefes almaya devam etmek."

"En doğru zamanda, en doğru hesabı hiç eksiksiz Mevla görecektir sen hiç tasalanma anneciğim. Yeter ki sen tüm benliğinle ona teslim olabil, rahmetinden şüphe duyma."

Günlüğü okurken Hüma ile konuşmayı o kadar çok istemiştim ki diyordum ki içimden, keşke o zamanlara ışınlanabilsem, ona varlığının çok kıymetli olduğunu ve bu kıymeti anne ve babasının tavırlarının asla değiştiremeyeceğini söyleyebilsem. Annesi ağır bir depresyonda olduğu için ona böyle davranmış. Bazen hayatta çok üzücü olaylarla karşılaşıyoruz. Anne öyle

CamScanner ile tarandı

ağır bir lohusa depresyonu yaşıyor ki bebeğini yastıkla boğan vakalar biliyoruz. Bunu bebeğini sevmediğinden ya da bebeğinin değersizliğinden yapmıyor aslında tamamen ruh sağlığının bozulmuş olmasıyla ilgili bir durum. Örneğin, şimdi bana x ilacı verseler yan etki olarak bende intihar eğilimi oluşabilir ve bunun sebebi eşimin ilgisizliği ya da çocuklarımın değersizliği olmaz. Muhtemelen annen sana her baktığında kaybettiği üç kızını görüyordu bu nedenle sen onun için yaralarını sarıcı değil travmalarını hatırlatıcı bir etkiye sahip olmuşsun. Böyle hissetmeyi o seçmedi yani anne anlatabiliyor muyum?"

"Hiç böyle düşünmemiştim. Peki Hikmet?"

"O doğduğunda zaten önce seni artık üç aydan sonra kaybetmediği için sen de yaşadığı kaybetme korkusunu en azından sende yaşadığı kadar yoğun yaşamadığını tahmin ediyorum kardeşinde. Onun için o kadar tetiklenmedi de. Bir de toplumuzdaki erkek çocuklarının ayrıcalığını biliyorsun anne. Bazen en eğitimlimiz dahi üstün ırk gibi davranmaktan kendini alamıyor erkek çocuğuna. Hem kendi kayınvalidelerimizi oğlunu yanlış yetiştirmekle suçluyor sonra da kendi oğullarımızı eleştirdiğimiz eşlerimize dönüştürüyoruz. Bu çok uzun bir sosyolojik konu. İrdelenmesi gereken birçok alt metin var. Toplumun bazı kesimlerinde bu konuda artık aydınlanma yaşansa da çoğunluğunda senin yaşadığın yıllardan farkı yok inan. Nuran Hanım kendi çocukluğunda nasıl bir negatif ayrımcılık yaşadı da kendisine çok ağır imtihanlar yaşatan o cümleyi kurdu kim bilir. Bir Afrika kabilesinde şöyle bir söz vardır. 'Köyü tarafından sevilmeyen çocuk sonunda o sevgi sıcaklığını hissetmek için köyünü yakar.' Belki annenin annesi erkek çocuğu konusunda eşinden, çevresinden öyle bir baskı gördü öyle dışlandı ki buna şahit olan çocuk Nuran bunu

CamScanner ile tarandı

kodlarına tükenmez kalemlerle ve 'Allah verecekse oğul versin,' cümlesiyle işledi. Hiçbirinden emin olamayız işte."

"Peki, ben neden onun gibi olmayı tercih etmedim? Anneannem öyleyse onun aksini seçme şansı da vardı annemin. Ben çektim kızım çekmesin, diyemez miydi?"

"Aynı travmalar farklı kişiler üzerinde farklı etkilere neden olur. Sen azınlık taraftasın anneciğim genelde şiddet konusunda da bu böyledir şiddete maruz kalan bir şekilde uyguluyor da. Ya da seni tenzih ederek söylüyorum yıllar evvel kayınvalidesi ile ağır problemler yaşayan bir kadının yıllar sonra eleştirdiği kayınvalidesine dönüştüğünü gözlemleriz. Sen yaşadın bari yaşatma deriz değil mi işte o iş o kadar kolay olmuyor. Bu zinciri fark edip senin gibi bir halkası olmamayı seçenleri ayrı tutuyorum. Aslında anne bunlara girmesem iyi olacaktı çünkü bunlar mesleki konular ve bunları objektif üçüncü bir ağızdan dinlemen daha sağlıklı olur. Sen benim annemsin kuvvetle muhtemel yanlı konuşabilirim."

"Olsun kızım önce Derviş Bey sonra sen olaylara çok farklı açıdan bakmamı sağladığınız. Annemin ve hatta babamın de bir zamanlar çocuk olduğunu düşünmek aklıma bile gelmemişti. Onlar ne acılar yaşadı da bu hâle geldi kim bilir. Yoksa hiç kimse durup dururken bunları yapmaz, haklısın."

Yürürken evden o kadar uzaklaşmışız ki dönüş yolunu Miyesser annem zor tamamlayabildi.

Yarın büyük gündü. Ömer buraya geliyordu ve annesi ona her şeyi anlatacaktı. Hem bir an önce o an gelsin ve bu düğüm çözülsün hem de hiç o zaman gelmesin istiyordum. O vakit geldiğinde Ömer'in vereceği tepki konusunda umarım yanılan ben olmam.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Şubat 2020

"Hayat böyledir işte. Ona hazırlanamazsın, onun için hazır olamazsın. Güzelliği mucizesi de budur, seni hep hazırlıksız yakalar, hep sürpriz yapar."

Osho

Bugün hayatımın en tuhaf, en anlamsız, en sinir bozucu günü olabilir. Tam artık son zamanlarda hayatımdaki beklediğim yenilik için adımlar atmış, her şeyi yoluna koymuşken ayaklarımın altındaki bütün taşlar yeniden yerinden oynadı. Annemin söylediğine göre benim yıllardır babam bildiğim İhsan babam gerçek babam, Kadir ağabeyim de ağabeyim değilmiş. Çıldırmamak işten değil. Bu nasıl olabilir ki ve ben bunu neden bir kez olsun hissedemedim.

Bunların hepsi çok fazla güven kırıcı. Bazen, "Keşke hiç anlatmasaydı, böylece yaşayıp ölseydim," diyorum bazen de, "Neden bunu daha evvel söylemedi?" diye anneme içerliyorum. Öte yandan yaşadığı acılar nedeniyle ona da kıyamıyorum. Hissettiğim nasıl kesif bir acı anlatmamın imkânı yok. İyi ki

CamScanner ile tarandı

Zeynep psikolojik danışman yoksa sahiden annemi incitecek cümleler sarf edebilirdim.

Meğer Zeynep'in o gece gündüz burnunu çeke çeke hıçkıra hıçkıra ağlayarak okuduğu günlük anneme aitmiş. İçimde önüne ne çıksa ezip geçmeye gönüllü bir kasırga var. Öfkemi kimden çıkarabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bir insanın annesi ona yalan söylerse hayatta artık kime koşulsuz güvenebilir ki. Bir de Zeynep aylardır gerçeği biliyor olmasına rağmen gözümün içine bak baka hepsini benden gizledi, "Bunları benim sana anlatmaya hakkım yoktu Ömer, annenin sana anlatmaya hazır olmasını bekledim. Asla arkandan iş çevirmek gibi bir niyetim olmadı. Sadece söylemek bana düşmezdi, etik değildi. Sana yalan söylemedim yalnızca annenin anlatmasını bekledim," dedi zaten ben hariç herkes nasıl da haklı.

"Sakın seni anlıyorum yaşadıkların zor olmalı klişesine girme Zeynep. Sana da çok kızgınım, herkese çok kızgınım. O hâlde günlüğü okumak istiyorum, sakın bu annemin özeli demeye de kalkma buna hakkım olduğumu düşünüyorum."

"Buna da karar verecek kişi ben değilim Ömer, hem günlüğü annene iade etmiştim."

Bu konuşmanın akşamında annem günlüğü getirdi, bırakıp gitti. Odadan hiç çıkmadan üç günde okuyup bitirdim. İtiraf etmek gerekirse her sayfasında şahlanmış, dizginlenemez hâle gelmiş öfkemin harareti söndü ve yer yer gözyaşlarıma hâkim olamadım. Günlüğün son sayfasına yapıştırılmış olan gerçek babamın fotoğrafını görmekse beni tarifi imkânsız hislerin koynuna saldı. Meğer Yusuf ne kadar da adaşı dedesine benziyordu. Oturup ne kadar için için ağladım, bilmiyorum. O düğün fotoğraflarını görür görmez anneme içimde çağlayan bir şefkat kabardı ve odasına gidip çocukken yaptığım gibi

CamScanner ile tarandı

koynuna sokuldum. Sözlere hacet yoktu, usul usul akıttığımız gözyaşlarımız hemdem oluyor, aktıkça içimizi temizliyordu.

Günlerdir Zeynep'i de yanıma yaklaştırmamıştım, onun ne suçu varsa. Öfkemin hiddetinden o da nasibini almıştı. Odaya döndüğümde pijamalarını giyiyordu, "Özür dilerim hayatım, sana da haksızlık ettim ancak bu olanlar..."

"Tamam gel buraya,"

Zeynep'in benimle konuşması kadar susmasını da seviyorum. Henüz olanları onunla konuşmaya hazır değilim. Sıkı sıkı sarılmak ve suskunluğun asaletine sığınmak iyi geliyor şimdilik.

"Ömer bak ne diyeceğim, Adana'ya hep birlikte gidelim mi? Annemin orada bağ evi ve evin etrafında da bahçeleri varmış. Belki de tam aradığımız yerdir, ne dersin?"

Muhtemelen Zeynep konuyu değiştirip dağılan sıfatımı toplamama yardım etmek istiyor hâliyle ancak sadece zamanın bunu başarabileceği garip bir yol dönümünde olduğumu fark etmiyor.

"Bilmiyorum ki Zeynep açıkçası sarsıldım biraz ve sağlıklı düşünebilir miyim, bilmiyorum."

"Tamam, sen gelmek istemezsen biz annemle gidelim. Onca yıldır hiç girmemiş... Babanla yaşadığı eve. Cesaret gelmişken bu yüzleşmeyi de bir an evvel karşılamak istiyor, vazgeçmekten korkuyor zira."

"Bunu daha sonra konuşalım, olur mu? Şimdi sarılıp uyuyalım yalnızca."

İstanbul'dan gelirken havam değişir, değişiklik iyi gelir diye düşünerek dâhil olmuştum bu tatile ancak bunun böylesine kökten bir değişim olacağını nereden bilebilirdim.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2020

"Ben gidip hayal kuracağım, siz oturup gerçeğinizi sevin."

Şükrü Erbaş

Sizin hiç kurduğunuz hayalin içinde kendinizi bulduğunuz oldu mu? Ben tam da şimdi size oradan bildiriyorum. Birazdan Adana'nın Seyhan Barajı'na bakan yamaçlarındaki Zencefil Kahvaltı Evi'nin açılış kurdelelerini keseceğiz.

Maalesef ilk kez Çin'in Wuhan kentinde kasım itibarıyla gözüken virüs mart ayında ülkemize de ulaştı ve virüsün yayılmasını önlemek için sıkı kısıtlamalara gidildi. Salgın nedeniyle yasakların ve kısıtlamaların kalkmasını beklediğimiz için açılış bu ayı buldu. Yoksa ben hiç o güzelim portakal çiçeği mevsimini kaçırır mıydım?

Portakal Çiçeği Karnavalı'nın olduğu hafta açılışı yapar, cümbüşe biz de ortak oluruz diye planlamıştık ne yazık ki dünyayı kasıp kavuran virüs nedeniyle bütün merasimler, kutlamalar iptal edilirken alışveriş merkezleri restoran ve kafeler de kapatıldı.

CamScanner ile tarandı

Böylece biz de vakaların hafiflediği ve bu mekânların açıldığı haziran ayını beklemek durumunda kaldık. Aylardır nasıl da hasret kalmışız insan görmeye, eski normal hayatımıza bir nebze dönmeye meğer.

Geçtiğimiz birkaç aydan bu yana kendimi tamamen bir bilim kurgu filminin kahramanı gibi hissediyorum. Öte yandan çocuk istismarlarını, kadın cinayetlerini, israf çılgınlığını ve doğa katliamlarını düşününce, "Dünyaca bu uyarıyı çoktan hak etmiştik," diyorum. Bu dünyanın da bir yaratıcısı olduğunu unuttuk. Elbette sessiz kalmayacaktı bu gidişe. Gözümüzle dahi göremediğimiz bir virüsle bizleri evlerimize hapsetti. O hor kullandığımız canım doğanın yüzüne hasret bıraktı. Onu asıl sahiplerine iade etti. Mikroorganizma bile sayılmayan minicik bir virüs bütün insanlığı eşitledi. Dahası kumarhane bataklarına, birçok ahlaksızlığın kol gezdiği çılgın eğlence mekânlarına kilit vuruldu.

Ateist bir arkadaşım demişti ki bir zamanlar, "Eğer senin çok sevdiğin Allah gerçekten varsa nerede? Neden bu çocuk istismarcılarını cezalandırmıyor, neden hiçbir şey yapmıyor?"

Bizden evvelki tüm kavimlere yaptığı gibi bize düzelmemiz için verdiği mühlet doldu ve şimdi sıra bedel ödemekte. Zalimin yaptığı zulmün, belki de bizlerin zulme sessiz kalışımızın bedeli bu -an itibarı ile dünyaca ödediğimiz- bilemiyorum.

Öte yandan bu zaman zarfında Zencefil Kafe bizim için o kadar önemliydi ki onu yeniden canlandırıyor olmaktan büyük bir mutluluk duyuyorduk. İstanbul'dan taşınmaya o kadar isabetli bir vakitte karar vermişiz ki sokağa çıkma kısıtlamalarının uygulandığı günlerde portakal çiçeklerinin o eşsiz kokusu hepimize âdeta şifa oldu.

CamScanner ile tarandı

Miyesser annemin bağ evini bu dört ayda kahvaltı evine dönüştürdük. Hiç kimsenin birbirini görmediği kamelyalar tasarladık. Kamelya etrafına diktiğimiz ağaçlar şimdilik bu konforu sağlamasa da ağaçlar büyüyünce hiçbir kamelya diğerini görmeyecek. Hem içinde bulunduğumuz pandemi için de oldukça uygun şartlar içeriyor. Mutfakta, Şef Miyesser annem var. Hatay ile Adana mutfağını harmanlıyor, harika işler çıkartıyor. Bir sabah bir bakıyoruz tandır ekmeği yapmış, diğer gün acılı ekmek. Hele o küflü çökelek, sürk ve zeytinyağlı zahter salatası yok mu? Başlarda zahterin kokusu ve rayihası biraz ağır gelmişti ancak sonradan müptelası olup çıktım. Reçel yemeyi çok sevmememe rağmen portakal çiçeği reçeli ile turunç reçeline de hayır diyemiyorum. Son aylarda aldığım kiloların müsebbibi hiç şüphesiz Miyesser annemin bu eşsiz mutfağı. Eskiden olsa kendi içimde onun bu maharetiyle Don Kişot misali anlamsız bir kavgaya tutuşurdum. Şimdi ise keyfini çıkarıyorum.

Bağ evine ilk gelişimiz elbette hiç kolay olmadı. Hem Miyesser anne hem de Ömer o gün oldukça gergindi. Hatta bir ara Miyesser anne, "Zeynep, ben yapamayacağım galiba kızım," diyerek neredeyse vazgeçiyordu.

Kapının önüne geldiğimizde ağladığını görebiliyordum. Titreyen elleriyle anahtarı zor buldu ve çevirip güçlükle kapıyı açtı. Sanki bir deprem olmuş ve herkes bir anda evi terk etmiş ama son ana kadar evin içinde yaşam devam etmişti. Kanepenin üzerindeki bebek mendili ve sehpanın üzerindeki su bardağı, üzerindeki tozlar olmasa sanki biraz evvel oraya konmuştu. Oturma odasındaki vitrinde Peyami Safa'nın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu ile Yaşar Kemal'in İnce Memed'i sırt sırta duruyordu. Bölmelerin diğerinde düğün fotoğrafları vardı. Dans ederken, Yusuf Ali ut çalıp şarkı söylerken ve Hüma

CamScanner ile tarandı

ona gelin çiçeğinden dallar atarken büyülü ve bir o kadar da mutlu anlar. Hepsi tozlanmış ve yer yer de örümcek bağlamıştı.

Ben oturma odasında çakılı kalmışken Miyesser annem yatak odasına gitti. Kapıdan onu görebiliyordum. Gardırobunu açtı ve orada yan yana asılı duran gelin ve damatlıklarını görünce hıçkıra hıçkıra ağladı. Tozuna pisine bakmadan Yusuf Ali'nin kıyafetlerini bağrına basıp inlediğini duyabiliyordum. Miyesser anneme yanında olacağıma söz vermesem kendimi bahçeye atacaktım çünkü bu anlar insanın katlanabileceğinin çok üstünde acılardı.

Ben oturma odasında, Ömer bahçede, Miyesser anne yatak odasında hepimiz kendi içimizde yaşadığımız kısmına ağladık bu yarım kalmış hüzünlü hikâyenin.

Şimdi üzerinden dört ay geçmiş olmasına ve bambaşka bir mekâna evrilmiş olmasına rağmen hâlâ içimizde kekremsi bir keder hissediyoruz hepimiz. Bağ evine hiç dokunmayıp orayı hak ettiği hâliyle olduğu gibi bıraktık. Miyesser anne bazen saatlerce oraya kapanıp anılarını yâd ediyor.

"Zeynep Hanım kurdelelerin kesilme vakti geldi."

O kadar derin koylarındaydım ki anıların, bir an gerçek ana dönmekte zorlandım. Ah Gözde olmasa. O da İstanbul'u terk edip bizimle gelmeyi kabul etti. Asistandan çok daha fazla şey ifade ediyor bizim için.

"Ah! Tamam, geliyorum Gözde'ciğim."

Ömer, ben ve aramızda Miyesser annemle Ömer'in bir zamanlar bana evlenme teklif ettiği ve şimdilerde yerinde yellerin estiği Zencefil Kafe'nin kurdelelerini birlikte kestik. Bu dönüşüm harika bir histi.

Pandemiden ötürü çok fazla kişi davet etmemiştik. Açılışın ilk heyecanı geçtikten sonra gidip masalardan birine oturup

CamScanner ile tarandı

sabahtan bu yana koşturan ayaklarımı dinlendiriyordum. Bir an tanıyormuşum gibi hissettiğim yaşlı bir adam yanıma yaklaşıp, "Affedersiniz küçük hanım, Hüma Hanım'ı görmem mümkün müdür?" dedi. Birdenbire Hüma adını duyunca o kadar heyecanlandım ki demek ki eski ahbaplarındandı, "Elbette, kim arıyor diyeyim?"

"Yusuf Ali derseniz yeterli."

Donakaldığım o birkaç dakika boyunca rengim nasıl atmışsa, "İyi misiniz hanım kızım?" demek zorunda kaldı adamcağız.

"Nasıl yani, siz Teğmen Yusuf Ali misiniz? Ama siz Kıbrıs'ta..."

"Emekli Albay Yusuf Ali Sarnıç ve evet, Kıbrıs'ta ağır yaralanmama rağmen ölmedim."

O daha cümlesini tam bitiremeden hemen arkamızda bir gürültü duyduk. Miyesser annem her şeyi duymuş ve olduğu yere yığılmıştı.

CamScanner ile tarandı

Miyesser / Temmuz 2020

"Gülüşüne yağmur damlası çarpsa şiir olur. Bunu bir ben bilirim bir de gökyüzü..."

İsmet Özel

Yıllar evvel yaralı, kederli Hüma'yı bıraktığım o portakal ağacının dibinde şimdi Yusuf Ali yattığım dizlerinde saçlarımı okşayıp kırk altı yılın yaralarını sarmaya çalışıyor. Gülüşü hiç değişmemiş hâlâ beni girdabına çekiyor hâlâ bazen yaşadığına inanamıyorum. Gece yarısı uyanıp yanımda yatanın o olup olmadığını kontrol ediyorum sonra da Zeynep kızımın öğrettiği gibi gidip şükür secdesine duruyorum.

Kafeye geldiği o gün nasıl çıldırmadım hâlâ olanlara inanamıyorum. Meğer ağır yaralı olarak Rumlar'a esir düştüğünde hafızasını da kaybetmiş ve Türkiye'ye teslim edilmesine ve uzun süre GATA'da yatmasına rağmen kim olduğunu hatırlayamamış.

Hafızası yavaş yavaş yerine geldiğinde Adana'ya gelip beni aramış ancak sorduğu kimselerden evlenip İstanbul'a yerleştiğim haberini almış. Halam vefat ettiği ve eniştem de emekli

CamScanner ile tarandı

olup memleketine döndüğü için beni nerede bulabileceğine dair hiçbir bilgi de edinememiş.

Neyse artık bunların bir önemi yok tıpkı ta Mısır'dan Yusuf'unun kokusunu alabilirken yanı başında üzerinde gömleği olmasına rağmen kokusunu alamayan Hz. Yakup gibi düşünüyorum bu konuda. Allah böyle olmasını diledi. Bir şeyin olması için onun dilemesi yeterliydi ve Allah dilemeden siz dileyemiyordunuz. Bununla ilgili Antalya'dan döneceğimiz gün veda etmeye gittiğimde Derviş Bey şunları söylemişti,

"Biliyor musunuz Hz. Yakup da o çok sevdiği Yusuf'una kırk yıl sonra kavuşunca Yaradan ona şöyle söylemiş, 'Sana Yusuf'u neden geri verdim biliyor musun Yakup? Çünkü sen bütün ümidini yalnızca bana bağladın.'

Allah dilerse bütün imkânsızlıkları mümkün kılar Miyesser Hanım. Yeter ki hâlis bir niyetle ve Allah'ın rahmetinden şüphe duymadan isteyebilelim, tıpkı anlatacağım kıssadaki fırıncı gibi.

İbrahim Ethem hazretleri varını yoğunu, tahtını terk eder ve seneler sonra kendi yaptırdığı camide yatsı namazı kılar. O gün dışarıda kar vardır, hava çok soğuk, Şurada kıvrılayım da sabah olunca giderim, diye düşünür. Bu esnada caminin bekçisi gelir ve, 'Ne yapıyorsun burada?' der. İbrahim Ethem, 'Müsaade et şurada yatayım, sabah namazından sonra gideceğim,' der.

Bekçi onu bacağından tutar ve, 'İbrahim Ethem senin gibi çulsuzlar için yaptırmadı bu camiyi,' der ve bacağından sürükleye sürükleye, kafasını merdivenlere vura vura atar dışarıya. İbrahim Ethem kibir olmasın diye, 'Bu camiyi ben yaptırdım,' diyemez, çaresiz şehre iner. Her taraf kapalı, sadece bir ekmek fırını açık. Kapıyı çalar ve sabaha kadar oturma müsaadesi ister.

Orada çalışan işçi, 'Geç otur,' der. Aradan bir iki saat geçer, sabah ezanı okunmaya başlar. Sonra işçi döner ve, 'Hoş geldiniz,

CamScanner ile tarandı

nereden gelip nereye gidiyorsunuz, isminiz nedir?' diye sorar. İbrahim Ethem de, 'Ben iki saattir burada oturuyorum şimdi mi geldi aklına sormak?' der.

Fırıncı, 'Ben bu fırında işçiyim, iki çocuğum var, iki de yetime bakıyorum. Ben onlara şimdiye kadar haram lokma yedirmedim. Senin geldiğin vakit benim mesai saatim dâhilindeydi. Ezan okundu mesaim bitti, seninle istediğin kadar konuşabiliriz, şimdi kazancıma haram karışmaz,' der.

İbrahim Ethem, 'Sen ne güzel adammışsın, senin Allah'tan bir şey isteyip de olmadığı vakit oldu mu?' diye sorar.

'Ben Allah'tan ne istediysem verdi fakat bir şey istedim, onu bana vermedi, Allah'a yalvardım, bana İbrahim Ethem hazretlerini göster, diye bana onu göstermedi.' der.

'O Allah öyle bir Allah ki!' der İbrahim Ethem hazretleri 'İbrahim Ethem'i bacağından sürükleye sürükleye, kafasına vura vura getirir, sana gösterir. Sen yeter ki gönülden iste.' der."

Tevekkeli o vakitler bu sözlere hiç anlam verememiştim ancak şimdi zihnimde mesaj birdenbire yerini buldu. Elbette Allah bana Yusuf'umu neden geri verdi tam olarak bilmiyorum ancak hayatıma giren bütün güzellikler, birikmiş öfkelerimi ve intikam duygumu bir kenara bırakıp, "Bana zulmeden bütün zalimleri affettim Yarabbi, senin rızan için affettim ve seni vekilim olarak addettim. Biliyorum ki artık hesabım emin ellerde," teslimiyetinden sonra kapımda belirdi.

Ve günlüğümün sonunda yazdığım gibi ben hep mutlu sonları severdim, hikâyemi mutlu sonla bitirebilmeme izin verdiğin için sana minnettarım Allah'ım. Kadersiz Miyesser, Hüma kuşu oldu, yuvasının dallarında huşu içinde şakıyor şimdi. Önü hüzünlü olsa da sonunu güzel eylediğin için sana sonsuz teşekkür ederim.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Ağustos 2020

Son Söz

Rüzgâr gibi geçen son bir yılda hayatımda olanları düşününce kendimi sonsuz bir hayret deryasının dalgaları arasında buluyorum.

Bugün hepimiz oturduk, Huşu Ağacı kitabımın dizi hâline gelmiş ilk bölümünü izleyeceğiz. Hüma annem (artık ona Miyesser anne diyemiyorum) ve Yusuf Ali babamın kanatları altında huzur dolu günler geçiriyoruz. Onları kol kola girmiş yürüyüş yaparken ya da Yusuf Ali babamı Hüma anneme udu ile şarkı söylerken izlemek bir mucizeye bakmak gibi. Tavşan deliğinden Harikalar Diyarı'na düşen Alice gibiyim şimdi. Tıpkı onun gibi okumaktan en çok zevk aldığım romanın kahramanlarının diyarına düştüm ben de.

CamScanner ile tarandı

Ömer holdingden elde ettiği gelirin yarısını Kadir'e göndermişti. Diğer yarısıyla da kahvaltı evimizin etrafındaki tüm bahçeleri satın aldı. Böylece birilerinin oralara gelip beton binalar dikmesine mâni olacak. Devasa bahçemizin içinde portakal ağaçlarının dibine konumlandırdığımız kamelyalar arası mesafeler oldukça ikna edici olmalı ki salgına rağmen neredeyse hepsi gün boyu dolu oluyor.

Bahçenin kafeden uzak bir köşesine de benim için küçük bir ofis yaptırdık. Şehit ve gazi ailelerine gönüllü danışmanlık yapıyorum. Aralarda da kafeye uğrayıp Hüma annemin nefis biberli ekmeklerine hiç hayır demiyor, künefelerine deyim yerindeyse gömülüyorum.

Kafe için bir de çocuk keşif parkı yaptırdık ancak pandemi nedeniyle güvenli olmayacağı için şimdilik sadece Yusuf ve Güneş içinde vakit geçiriyor. Akşama kadar Adana'nın o sıcağında güneş altında gönüllü yanıyorlar. Tenleri bir iki ton koyulaştı bile şimdiden.

Hüma annem o kadar mutlu ki burada, nasıl da bambaşka bir insana evrildi. Kafenin bahçesinin her yerine Derviş Dede'den getirdiği gül fidelerini ekmişti. Şimdi ne yöne baksam alabildiğine açmış rengârenk gülleri ve sanki içlerinde bana bakarak gülümseyen Derviş Dede'yi görüyorum. Her sabah Yusuf babamla birlikte güllerin her birini çocuk gibi seviyorlar. Ömer de babasının varlığına yavaş yavaş alışıyor artık. Onları birlikte izlemek bazen nedenini bilmediğim tuhaf bir hüzne salıyor gönlümü. Küçük muttarit, muhteriz gelişimler gösteriyor ilişkileri. Her gün keyifle gözlemliyorum.

Hüma anneme baktıkça yıllarca görünenin ardındakini anlayamadığıma hayıflanıp duruyorum. Oysaki bir insan sizin canınızı sebepsizce yakıyorsa konu siz değildiniz. İçinde belki

CamScanner ile tarandı

de öyle bir yangın vardı ki bu yangın dışarı taşıyor, size kadar ulaşıyordu, konunun özeti buydu aslında.

Velhasıl yanından geçip gittiğimiz sadece yüzüne baktığımız insanların içlerinde ne boranlar estiğini, neleri yıkıp geçtiğini hiçbirimiz bilemeyiz. Bu nedenle artık insanların gözlerinin içine daha yakından bakıyorum. Yaptığı yanlışları onaylamıyorsam da suizan etmeden mazur görmeye çabalıyorum. "Kim bilir neler yaşadı? Belki bunlar onun son yardım çığlıklarıydı," diyebiliyorum.

İdrak ettim ki aslında herkesin cenneti de cehennemi de kışı da yazı da sonsuz baharı da kendi içinde.

Bize gelince, geniş ailemizle asude bahçemizin mesrur kuşları olarak sonsuz baharı kendimize mevsim seçtik. Zira başımıza gelenler ve gelecek olanlar her ne kadar acı olsa da sonunda tatlıya bağlanacağını hepimiz biliyoruz artık.

Sen Mevla'dan her geleni tatlı biliyorsan kim aksini iddia edebilir ki?

SON

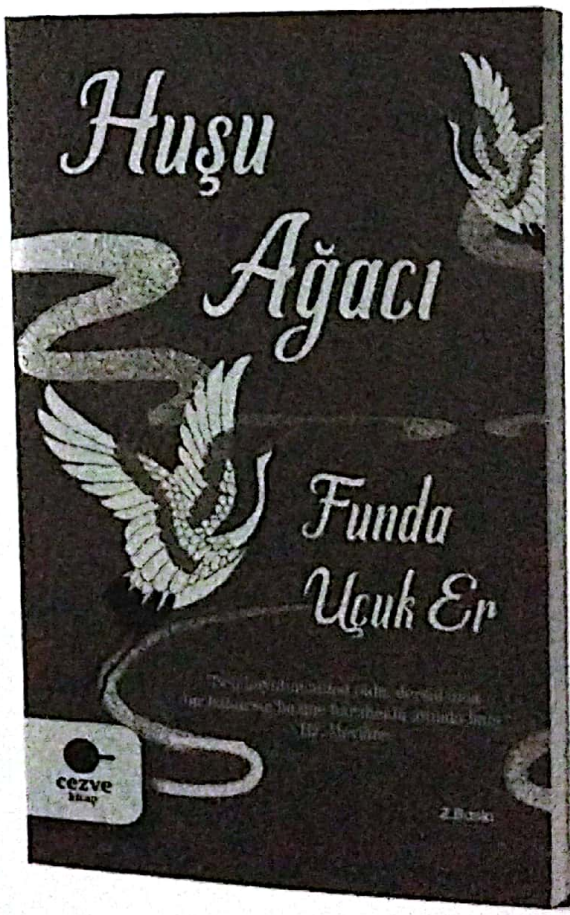
CamScanner ile tarandı

Serinin İlk Kitabı

Ben gönüllere satırlarımla bir huşu ağacı tohumu ektim. Yürekler Yaradan'ın sevgisiyle gölgesinde dinlensin, kuşlar meyvelerinden şifalansın ve dallarında dinlensin, çocuklarsa kabuklarından kayık yapıp yüzdürsün.

Dilerim bu tohum kocaman bir ağaca verilir ve huzura aç gönülleri gölgesinde birleştirir. Zaten Yaradan kendi kelamı ile de müjdelemiştir: "Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulacaktır."

Bu kitap huzuru aramak için kendi içine yolculuğa çıkan gönüllerin hikâyesidir. Ne demiş Tabduk Emre? Uyanma vakti geldiyse bir uyandıran olur elbet. Kimine Hızır kimine uçan kuş kimine biten ot kimine açan çiçek kimine akan su kimine dilsiz taş... Kim bilir belki de sizi uyandıran Huşu Ağacı olur.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

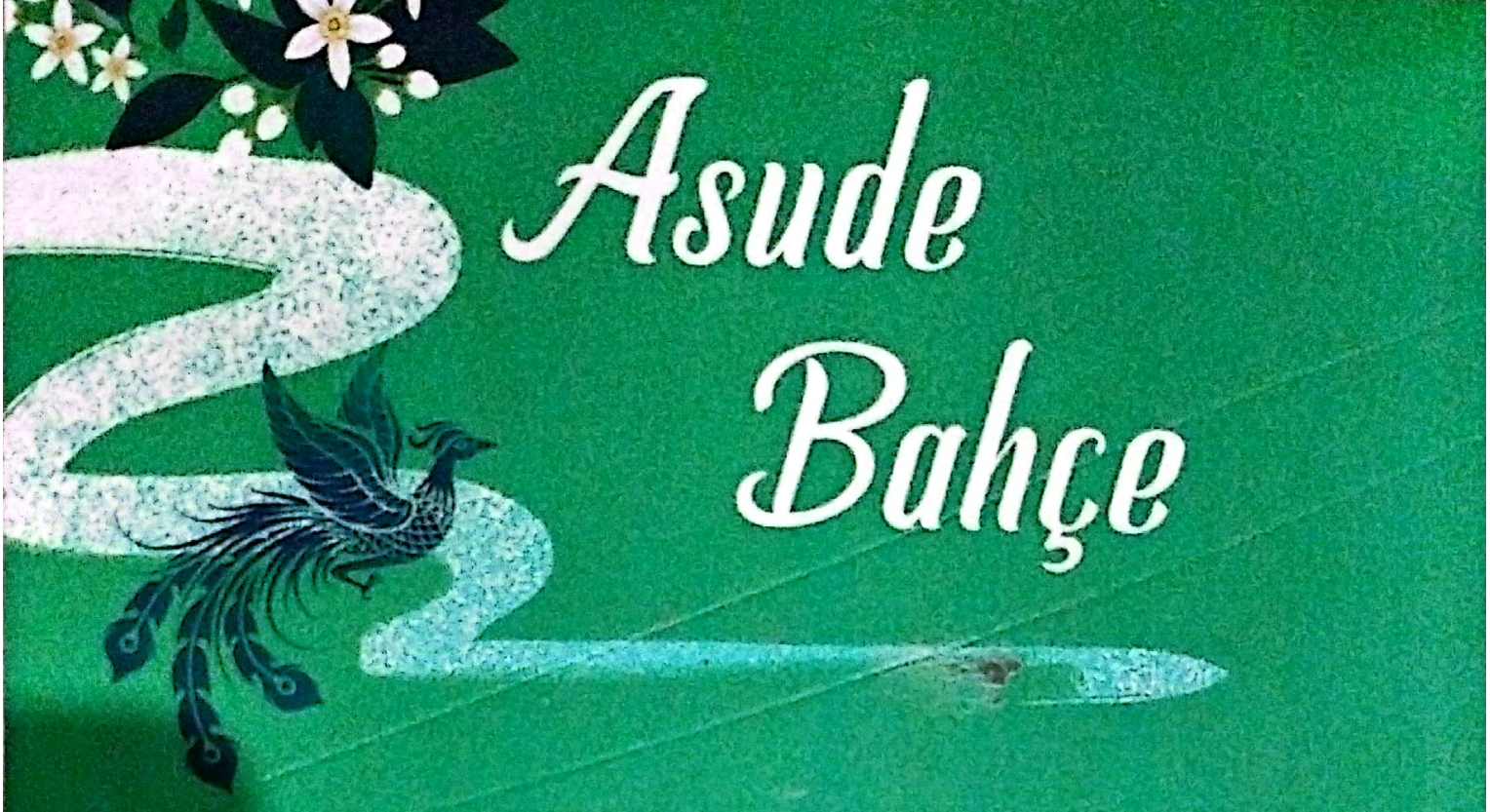
Kıbrıs Barış Harekâtı

Kıbrıs Barış Harekâtı

CamScanner ile tarandı

Asude Bahçe

Her birimizin ömür kasnağında tamamlaması gereken motifler vardır. Elbette bazı iğne darbeleri elimize batacak, bir miktar acı verecektir. Hayatımıza dâhil olan ya da anlamlandıramadığımız münakaşalarla hayatımızdan çıkan insanlar gibi motife dâhil olan renkler de olacak, motifteki rolü bitince dikiş kutusuna kaldırılan ipler de. Nihayetinde motifin tamamının ortaya çıktığı anı görmek hepsine değecek.

Zira Yaradan her meselede illaki yarattığının hayrını gözetir. Dolayısıyla yola kimi ve neyi çıkarıyorsa bilinmelidir ki muhakkak tekâmülüne fayda sağlayacak tecrübelere hizmet edecektir. Bunu hakkıyla gönlümüze anlatabilirsek o vakit başımıza gelen her musibette, ayağımıza takılan her dikende, "Elbette, benim göremediğim Mevla'nın benim için takdir ettiği bir hikmet vardır," düsturuna sığınabiliriz.

Huşu Ağacı'nın devam kitabı Asude Bahçe, kapısına kara kış dayanan kederli kalplere, o kalplerin içindeki portakal çiçeklerine sığınmayı fısıldamak için yazıldı. Hikâye kaldığı yerden devam ediyor.

/cezvekitap
/cezvekitap
/cezvekitap

CamScanner ile tarandı